

USTA KALEMLERDEN HİKAYELER-3

YENİDOĞU
OKULLARI

Ergün ERMiŞ

Anaokulu ve İlkokul Akademik Koordinatörü

Önsöz

Eğitim sistemimiz içerisinde; çocuklarımıza kazandırabileceğimiz en güzel sevgi; kitap sevgisi, en güzel alışkanlık okuma alışkanlığıdır. Okunan her kitap, zihnimizde yeni öğrenmelere imkân sağlarken, aynı zamanda okuyucusuna yepyeni ufuklar açar. Kitap okumayı sadece bilgiye ulaşmak olarak düşünmemek gerekir.

Kitap okumak; öğrenmeye giden bir yoldur ancak aynı zamanda, insanın zihni kapasitesinin artması, tefekkür boyutunun güçlenmesi, olaylara daha geniş bir bakış açısı ile derinlikli bir şekilde bakabilmesi demektir. Kitap okumayan kişiler sığ alanlarda uğraşırken; yaşanan süreçlerin arkasındaki derinliği fark edebilen kişiler kitap okuyan ve entelektüel bilgi birikimine sahip kişilerdir.

Victor Hugo'nun "Okuma ihtiyacı barut gibidir, bir kere tutuşunca artık sönmez" sözü kitap okuma hazzını yaşayan ve bunu alışkan-

lık haline getiren kişinin bundan vazgeçemeyeceğini ifade etmektedir.

Burada biz eğitimcilere ve ebeveynlere düşen görev; kitap sevgisini çocuklarımıza aşılayabilmek, okuma ve yazma sevgisi ile ilgili fitili ateşleyebilmektir. Elinizde tutmuş olduğunuz bu eser, bu amaçla yapılan çalışmalarımızdan bir tanesidir. Okuyan, okutan, hayatının merkezine kitap ve kütüphaneyi koyan insanların; nereden geldiği ve nereye gideceğinin idraki ile kendine ve içinde yaşadığı topluma fayda sağlayacağı muhakkaktır.

Küçüklerimizin okuması, yazması geleceğimiz adına ümitlerimizin tazelenmesi demektir. Emek vererek yazma gayretinde olan öğrencilerimizi ve onlara mihmandarlık eden öğretmenlerimizi kutluyorum. Okuma ve yazma heyecanının hayatımızda her daim olması temennisiyle...

4/A

USTA KALEMLERDEN HİKÂYELER-3

YENİDOĞU
OKULLARI

A.Hilal MERCAN

4/A SINIF ÖĞRETMENİ

FESLEĞEN KOKUSUNDAKİ MUTLULUK

O hafta ilk dersine girecekti. Elinde bir kese kâğıdı, birkaç minik poşet ve beyaz bir peçete vardı. O kadar heyecanlıydı ki bir an önce derse giriş ziline çalmasını ve sınıfa girmeyi bekliyordu. Birazdan olacaklar, önceden kayıtlı bir film gibi zihninde canlanıyordu. Sınıfa girip kapı kolunu aşağıya indirip kapının aralanmasıyla, derinden gelen bir uğultu ile ayağa kalkarak ışı ışı gözlerle gözlerine bakacak çocuklar, ardından öğretmenim elinizdekiler ne? Bugün ne etkinlikler yapacağız? Soruları... Sonunda ders zili çaldı, kapının kolunu yavaşça aşağı indirip sınıfa girdi. Gördükleri zihindeki filmin canlanması gibiydi. Yirmi üç tane çocuk, heyecanlı, tebessüm eden yüzlerinde pırl pırl parlayan gözleriyle ona bakıyordu. Burası adeta misler gibi kokan bir çiçek bahçesiydi. Bu güzel manzaraya bir süre hayranlıkla bakarak izledi ve şükürler olsun Rabbim dedi. Çiçeklerden birisinin "Öğretmenim elinizdekiler nedir?" demesiyle elindekileri sadece etkinlikler için kullandığı masasının üzerine koydu. Çiçeklerine doğru döndü büyük

bir heyecanla elimdekiler benim yetiştirdiğim daha sonra da tohuma kalkmış fesleğenler dedi. Sınıfta bir uğultu oldu ardından " Haydi kimler fesleğen tohumu ayıklamak ister? Dedi. Tüm sınıf hep bir ağızdan ben ben ben... diyerek öğretmenin yanına doğru geldi. Öğretmen öğrencilerine "tamam o halde bu serüvene beraber başlayacağız" dedi. Ama önce size biraz fesleğenden bahsetmek istiyorum dedi.

Fesleğen çiçeği anlam olarak sevgiyi, rahatlığı ve huzuru temsil etmesi ile biliniyor. Fesleğen çiçeğinin en ilginç yönlerinden biri de kokusu ve aromasıdır. Fesleğenin yer aldığı muhteşem yemeklere rastlamak mümkündür. İçinde tıbben zararlı bir nokta bulunmamaktadır. Bu nedenle dileyenlerin salatalarda kullanılması mümkün olabilmektedir. Diye bahsedince sınıfta bir bayram havası oluştu. Çünkü bu sınıf, öğretmeni gibi lezzetlerle buluşmayı buluşturmayı ve paylaşmayı çok seviyordu.

"Öğretmenim benim babaannemin de yazın bahçesinde ve penceresinin önünde hep

fesleğen olur” dedi sınıf çiçeklerinden bir tanesi.

Öğretmen:

- Fesleğenin salgıladığı derin ve mayhoş kokunun sinekleri bulunduğu ortamdan uzaklaştırır. Bu sayede evinizde hiçbir kimyasal kullanmadan fesleğen çiçeği ile sinekleri yaz aylarında engelleyebilirsiniz. Muhtemelen baabaannen de bu özelliğini biliyor olmalı dedi.

“Artık başlayalım” diyerek anlatmaya devam etti. “İlk yapmamız gereken hazineye ulaşmak” deyince gülüşmeler başladı sınıfta. Hepsi birer hazine sizler de şu an çok değerli birer hazine avcılarısınız dedi,

Hep birlikte işe koyuldular. Önce beyaz bir örtü serip üzerine kurumuş içi tohum dolu kesecikleri ayıklamakla başlayalım işe. Keseciklerin içinden minik minik siyah tohumlar çıkmaya başladı bile. “Öğretmenim annemin poğaçaların üzerine kullandığı çörek otlarına benziyor” dedi sınıf çiçeklerinden birisi. Ama bunlar misler gibi kokuyor diye de ekledi. Hep birlikte tohumlar çıkarıldı. Hatta bazı öğrenciler tenefüslerde bile tohum çıkarmaya devam etti. Tüm tohumlar ayıklandı. Hazinelerimiz olan tohumlarımız itina ile toplandı. Öğretmen tüm öğrencilerine bir saksı hediye etti. Saksılar süslendi, isimler yazıldı, içleri toprakla dolduruldu.

Sıra tohumları toprakla buluşturmaya gelmişti. Öğretmen:

- Önce tek bir saksıya tohumlarımızı ekeceğiz. Tohumlarımız çimlenmeye başlayıp biraz büyüdüğü zaman saksılarınıza sizler fesleğenleri ekeceksiniz dedi.

Yine hep bir ağızdan “tohumlarımızı ekelim” sesleri yükselmeye başladı. Besmeleler çekilip tohumlar saksıya ekildi. Bir hafta sonra öğretmen sınıfa girdiğinde tüm öğrenciler fesleğenler çıkmış, fesleğenler çıkmış öğretmenim diyerek danslar ediyordu. Her öğrenci minik elleriyle saksılarına fesleğenleri ekti.

Öğretmenleri:

- İlgı gösterilmeyen fesleğenler kısa sürede kurur. Fesleğeninizi sevmeli, konuşmalısınız. Güneş ister, sevgi ister, sık kontrol edilip rahatlatmak gerekir dedi ve ekledi, sizler de benim bu fesleğenler gibi çiçeklersiniz. Bir gün belki de bir hikaye yazılır yaşadığımız bu ana...

Sizler bu hikayeyi okurken fesleğenleriniz çok büyümüş olacak belki de tohum vermeye başlayacak. O tohumları saklayın olur mu ?

Daha sonra sizler de sevdiklerinizle paylaşın. Sevgi ,rahatlık ve huzur sizlerle olsun...

Bol bol fesleğen koklayın mutluluğunuz etrafa yayılsın...

Ahmet Emir YILMAZ

GİZEMLİ EU

Bir zamanlar eve benzeyen küçük bir kulübe varmış. Kulübenin sahibinin adı Ahmet Bey miş. Bu kulübenin gizemli bir sırrı varmış.

Gizemli kulübenin bodrum katında büyük bir alan varmış. Kulübenin sahibi de aslında bu bölümde ne olduğunu bilmiyor ve çok merak ediyormuş. Bir gün ben hep merak

edip duracağıma şu merakımı gidereyim deyip alt kata inmiş. Ahmet Bey’in indiği sırada büyük mü büyük bir kapı açılmış. Kulübenin sahibi Ahmet Bey birden irkilmiş, aman aman bu kapı neden açıldı bu nereye gidiyor diye kendi kendisine söylenmeye başlamış. Acaba bu kapı konuşur mu bu nereye gider diye düşünmeye başlamış. Sonra bir ses.

-Ahmet... Ahmet... Alo Alo

- Sesim geliyor mu?

Ahmet Bey iyice korkmaya başlamış. Eyvah galiba kapı konuşmaya başladı diye iyice tedirgin olmuş. Ahmet Bey de ne diyeceğini şaşırılmış ve demiş ki.

-Alo kapı konuşsana...

o sırada bir ses...

-Aman Allah’ım... telefon sesine benziyor.

Ahmet Bey’in eli birden telefonun tuşlarına bastı.

-Alooo. Oğlum ben... baban... Akşam size misafirlğe geleceğiz. O zaman Ahmet Bey ter içinde uyandı ve aslında yaşadıklarının bir rüya olduğunu fark etti.

BİR VURUŞTA

Bir gün küçük boylu bir terzi varmış. Bu terzi çok uyanıkmış. Terzi sabah kahvaltısında reçel yermiş.

Bütün sinekler reçelin üstüne konup reçel yedikleri için terzide sinekleri, sinek ilacı sıkmış ve "tam yedi sinek bayılmış" diye sevinmiş. Bizim terzi bir gün kendisine bir kemer yaptırmış. Bu kemerde tam bir vuruşta yedi kişi bayılta türden bir kemermiş. Terzinin aklına şöyle bir fikir gelmiş 'Ben bir vuruşta yedi bayılta bir insanım, benim terzilikle ne işim olur diye düşünmüş. Evine doğru gitmiş, ve hanımına demiş ki; Hanım ben çıkıyorum, ve çıkarken de yanına bir yumurta bir de kuş almış. Terzi dere tepe düz giderken önüne bir dev çıkmış. Terzinin üzerinde yazan yazıyı görünce dev O'na demiş ki; gerçekten bir vuruşta yedi can mı aldın? Yoksa kemeri öylesine mi taktın? Dev terzinin cevap vermesi-

ni beklemeden gel seninle iki yarış yapalım, eğer seni yenersen seni evime götürürüm demiş. Terzide olur demiş.

O zaman şurada görünen taşın suyunu çıkar bakalım demiş. Dev de tamam deyip taşı sıkmaya başlamış. Ama çıkaramamış. Terzi de cebindeki yumurtayı çıkarıp sıkmış ve dev gördükleri karşısında çok şaşırmış. Dev tamam o zaman yarışmanın ikinci kısmına geçelim deyince terzide olur demiş. Dev hangimiz taşı daha ileri atarsak o kazanır demiş.

Terzi hemen kuşu bırakmış. Kuş çok uzağa uçmuş ve gözden kaybolmuş. Aslında Dev yumurtayı da kuşu da taş zannediyormuş. Tabii ki yarışmayı terzi kazanmış. Sonra terzi devle arkadaş olmuş. Devi yendiği için terzi onu kendi evine götürmüş ve kendisine hizmet ettirmiş.

Ahsen
KÜÇÜKİBRAHİMOĞLU

RESİM YARIŞMASI

Merhaba ben Suna. Hikaye yazmaya bayılırım. Arkadaşlarımla oynamaya da. En çok sevdiğim şey ise resim yapmak. Bayılırım resim yapmaya.

Bir gün sokaktan geçerken bir afiş gördüm. Üstünde "YENİDOĞU RESİM YARIŞMASI. EN GÜZEL RESMİNİZİ YAPIN VE BİZE EN GEÇ 22

AĞUSTOS'A KADAR GETİRİN." yazıyordu. Çok sevinmiştim.

Hemen eve gittim ve kağıt ile boyalarımı çıkardım. Hemen bir şeyler düşünmeye başladım. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Neyden ilham alabilirim diye etrafıma bakındım. Gözümüne bir şey ilişti. Bu benim bir kediyi beslediğim bir fotoğraftı. Hemen ilk rengimi seçtim ve bir kız çizdim. Bu kız bir kediyi besleyecekti. Ve bu kız ben olacaktım. Hemen kalemimi elime aldım ve ilk olarak kafasını çizdim. Sonra gözünü, kulağını, dudağını ve burnunu çizdim. Kız yavaş yavaş oluşmaya başlamıştı. Kedi çizmekte pek iyi olmadığım için abimden çizim kitabını istedim. Kedi çizimlerine baktım ve belki de hayatımda ilk defa farklı bir kedi çizdim. Bu çok kabarıktı. Çok tatlıydı. Resmim tamamlanmıştı. Hemen ismimi ve soy ismimi yazdım. Yarın için sabırsızlanıyordum. Gece olmuştu ve hemen- cecik yattım. Aradan zaman geçmişti ve sabah olmuştu. Hemen hazırlandım, kahvaltımı yaptım ve dışarı çıktım. Hemen Yenidoğu'ya doğru koştum. İçeri girdim ve yarışmanın

olacağı yere gittim. Herkes oradaydı. Geç kalmadığımı umdum. Saate baktım ve tam zamanında yetiştiğimi gördüm. Söylemek gerekirse eğer bugün son gündü. Kağıdımı görevliye verdim ve annemi beklemeye başladım. Bir korna sesi duydum. Bu korna sesini çok iyi tanıyordum. Bu annemin arabasıydı. Her zaman geldiğini ifade etmek için kornaya basardı. Hemen dışarı çıktım ve arabaya bindim. "Merhaba anne," dedim. "Ben de senin gelmeni bekliyordum."

Annem de "Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi. "Eminim birinci olacaksın." Aradan birkaç gün geçti. Büyük gün gelmişti. Bugün yarışmanın birincisi açıklanacaktı. Birincinin ödülü yepyeni boya kalemleri ve suluboya

seti olacaktı. Konferans salonuna geçmemiz istendi ve yarışmacılar birer birer sahneye çıktılar. Toplam kırk kişiydik. Bir an sahnenin çökeceğini zannettim. Siyah saçlı, uzun boylu müdürümüz sahneye çıktı ve bir konuşma yaptı. Çok heyecanlıydım. Sonra o an geldi. Duvara yansıtılan slayt birden değişti ve "ÜÇÜNCÜ" diye bir yazı çıktı. Üçüncü dördüncü sınıflardan bir kızdı. İkinciye ise tanıyordum. O benim kuzenimdi. Onu tebrik ettim ve sahneden indi. Ve sıra birinciye gelmişti. Birinci de açıklandı. Bendim!

"Biliyordum," diye bağırdım. "Kedimin birinci olacağını biliyordum." Herkes gülüştü ve utandım. Ödülümü aldım ve eve yola koyuldum. Harikaydı. Teşekkürler Yenidoğu...

EYVAH KAYBOLDUM!

Merhaba. Benim adım Asya. Ben her gördüğümü beğenen, yaramaz bir çocuğum. Annem eninde sonunda başına bir şey gelecek diyor fakat ben buna hiçbir zaman aldırmiyordum.

Neyse. Asıl konumuza gelelim. Anlatacağım havalimanında başıma gelenlerle ilgili.

Bir gün tatile gitmek için havalimanına gittik. Tam uçağa doğru yol alırken gözümün bir şey ilişti. Bu benden küçük bir kız çocuğunun tek boynuzlu oyuncağıydı. Çok beğenmişim ve daha yakından görmek için annemin elini bırakarak kıza doğru koştum. Annemin bunu fark etmemesine hem sevinmiş hem de şaşırılmışım. Kıza doğru yaklaşırken kız ve ailesi uzaklaştı. E, ben ne yapayım, diye düşündüm ve peşlerinden koştum. Sonra onların uçağa gittiğini fark edip ailemin yanına dönmek istedim. Ancak geldiğim yolu geri gittiğimde

ailemin orada olmadığını gördüm. Gidip bir köşeye oturdum. Birisi yanıma gelip sorular sordu: "Hey, sen çocuk. Annen baban nerede?"

Sonra benim "yabancılarla konuşma, seni kandırabilirler" kuralı yüzünden konuşmadığımı düşünüp şu açıklamayı yaptı: "Merak etme, ben güvenlik görevlisiyim. Üzerimdeki formayı gördün mü?" Formasını gösterdi. Sırtında "GÜVENLİK" yazıyordu.

Güvende hissetmişim. Bu yüzden ailemi kaybettiğimi ve annemin telefon numarasını söyledim. Güvenlik görevlisi annemi aradı. Beni güvenlik görevlilerinin bulunduğu yere götürdü. Orada birkaç dakika bekledim ve sonra annemi gördüm. Hemen koşarak anneme ve babama sarıldım ve bu olaydan ders çıkararak bir daha bu hatayı yapmadım.

Alisher HOJOMOV

OYUNLAR

Oyunlar teknolojik ya da normal oynanır. Tüm çocuklar oyun oynamayı sever ve ben de bir çocuğum. Teknolojik oyunlar günümüz çocuklarının sıkça oynadığı bilgisayar oyunlardır.

Geleneksel oynanan oyunlar: Sek sek, ebelemece, saklambaç, aspirin gibi oyunlardır. Bazı oyunlar zarar vericidir, bazıları ise doğal ve eğlencelidir. Ben arkadaşlarımla okulumda teneffüslerde o kadar çok eğleniyorum ki...

Saklambaç, ebelemece oynarken hareket edilir, doğal koşullarda oynanır ve sağlıklıdır. Teknolojik oyunlar daha çok bilgisayarda ve zihinsel oynanır, o yüzden sağlıklı olmayabilir ve bazıları öldürücü sonuçları vardır.

Oyunlarda doğal oyunlar tercih edin. Bol hareket ederek, sağlıklı yaşayın ve büyüyün. Tabi bilgisayar oyunlarını da oynayın, ama zaman olarak aşırıya kaçılmamalı.

AİLEM

Ailemiz her zaman yanımızdadır. Beraber gezeriz, yemekler ve tatlılar tadarız, hediyeler alırız, oyunlar oynarız. Ve bunları yaparken sevgiyle yaparız. Ama bazen de, bazı konularda sınırlar koyar. Çünkü her konu sınırsız değildir. Özellikle para, hediye konularında değer bilmeliyiz.

Çocuk yetişirken her yaşa göre farklı konular öğretir büyükler. Özellikle 1-8 yaş arasında daha fazla oyun oynadığı için fazlaca oyuncak alınır. 9-18 yaş arası çocukların ilgisi değişir ve daha farklı şekilde aile ile zaman

geçirilir.

Aradan zaman geçer ve çocuklar artık büyüyerek anne babamızın yaşına geliriz. O anda anne babamız yaşlanmış olur. Her şey değişir, ama aile sevgisi kalır. Bu yaşlarda artık biz anne babamıza zaman ayırır, hediyeler alırız. Çünkü onlar yaşlandıkça bizim ilgisimize, sevgimize daha çok ihtiyaç duyarlar.

Ailedeki çocuklar büyür kendi ailelerini kurarlar. Onların da çocukları olur ve sevgi ile büyütürler. Bu aile döngüsü sürekli devam eder.

Ayşe Gül ARSLAN

KİTAP HER DAİM DOSTTUR

Selam, hikayeme hoş geldiniz. Ben Asel. Kitaplar benim en yakın arkadaşlarımdır. Umarım hikayemi beğenirsiniz. Ben on yaşındayken oyun bağımlısı bir çocuktum.

Şimdi size yaşadıklarımı anlatayım.

Bir gün bilgisayarımda oyun oynarken annem yanıma hediye paketiyle geldi. Sizce ne olabilirdi? Hediye paketini hızla yırttım. İçinden bir kitap çıktı. Kitap İstanbul'la ala-

kalıydı. İlk başta "bu da nedir böyle" dedim. Okumaya başladığımda sanki rüyadaydım. E tabi bilgisayarın başında 7/24 durmaktan İstanbul'u göremiyordum. Okula gittiğimde öğretmenimiz demişti ki:

-Çocuklar bir hikâye kitabı çıkaracağız, demişti. Benim içimde kelebekler uçuşuyordu. Birden kendimi kaybederek sınıfın ortasında "YAŞASIN" diye çığlık attım.

Tüm sınıf bana baktı ve çok utandım. Öğretmenim çok sevindiğimi anladı. Eve gider gitmez kitap okumaya başladım. Bir ,iki hikaye yazayım derken yüz,iki yüz tane fikir geliyordu ve hepsi de çok güzeldi. Hayal gücünüz ne kadar geniş olursa o kadar çok fikir geliyor aklınıza. Mesaj verici bir hikaye yazmaya karar verdim. Kitapla alakalı olacaktı. Bu arada benden size tavsiye ;çok kitap okumaya başlarsanız o kadar büyük ve sağlam bir kitaplık almanız gerek. Her neyse biz konumuza dönelim. Tam hikayeme karakter bulacaktım ki kapı çaldı. Arkadaşlarım gelmişti. Eda, Merve ve Damla. Onlarla beraber hikaye yazmak için bahçeye indik. Bir hafta sonra kavga etmiştik ve küsmüştük. Ben kendimi kitaplara veriyordum ve beni tek anlayan kitaplardı. Her sıkıntıda kitaplar okuyordum. Arkadaşlarımla barışmıştık.

UNUTMAYIN! KİTAPLAR HER DAİM DOSTTUR...

KÜRESEL ISINMA

Selam. Bu hikâyede küresel ısınmada başımıza neler gelebilir onarı anlatacağım. Çünkü küresel ısınma çok tehlikeli bir şeydir.

Hikayemde küresel ısınmanın önüne geçmek için neler yapabiliriz onu anlatacağım. Daha az kömür, petrol ve doğalgaz kullanılmalı. Çünkü sera gazlarının çoğunluğu enerji santralleri, sanayi ve taşıtlar nedeniyle oluşuyor. Binaları ısıtmak sera gazı emisyonlarının yüzde 6'sına neden oluyor. Kömür, petrol ve doğalgaz kullanımı azaltılıp enerji verimli kullanılırsa iklim de korunmuş olur. Bisiklete, otobüse ve trene bin.

Çünkü Bisiklet, otobüs ve trene binmek daha az karbondioksit salınımı anlamına geliyor. Otomobil ile karşılaştırıldığında bir otobüs beş kat, hatta elektrikle çalışan bir tren on beş kat daha fazla çevre dostu. Amsterdam'da çoğu kişi bisiklete biniyor. Kent genelinde bisikletle ulaşımı kolaylaştırmak

için geniş bisiklet yolları var. Sürdürülebilir yapı ve tüketim yani çelik ve çimento üretimi sırasında çok fazla karbondioksit açığa çıkarken buna karşılık ahşap ve bambu büyürken karbondioksiti tutuyor. Bilinçli inşaat malzemesi seçimi iklimin korunmasına yardımcı olur.

Aynı şey günlük tüketim için de geçerli. Örneğin her masaj ve saç yapımı için fosil enerjiye ihtiyaç yok. Aynı şekilde kullanıldıktan sonra atılan plastik bardaklar da şart değil. Evet küresel ısınmanın önüne geçmek için bazılarını anlattım peki bunları yapmasak ne olur? Günümüzde olan birçok yiyeceği tüketemeyiz. Mesela çikolata gibi ah çikolata olmasa ne yaparım.

Neyse küresel ısınma Dünya'mız için büyük bir tehdittir. Bunları yapalım ve çikolatalar bize kalsın. Umarım tüm uyarılarımı dikkate alırsınız.

Burak Utku KARADAĞ

TEKNOLOJİNİN ZARARLARI

Güzel bir yaz günüydü. Ailecek tatile gidecektik ve hazırlık yapıyorduk. Yola çıkmadan önce kuzenlerimin yanına gittik. Gittiğimde bir de ne göreyim. Kuzenime dayım karne hediyesi çok güzel bir bilgisayar oyunu almış. Ben de onunla birlikte oynamak istedim. Oyunu oynamak için kuzenimden izin aldım. O da "tabi ki" dedi. Birlikte hemen oyuna daldık. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştik. Kuzenimin oyununu çok sevdiğimden tatilde oynamak için oyunu ödünç aldım. Sonra eve gittik ve tatil için son hazırlıklarımızı yaptık. Ertesi gün yola çıkacaktık. Oyun oynarken o kadar yorulmuşum ki yatağa girer girmez uyudum. Sabah olduğunda yola çıktık ve ben de bir an önce otele gidip kuzenimden ödünç aldığım oyunu bilgisayarda oynak için sabırsızlanıyordum. Bunu hayal ederken arabada uyuyakalmıştım. Uyandığımda otele varmaya çok az kalmıştı. Yarım saat sonra otele geldik odamıza yerleştikten sonra hemen oyun oynamak istiyordum. Babam hazırlanıp havuza gidelim diyordu ama ben havuza gitmek

yerine odada kalıp bilgisayarda oyun oynamayı daha çok istiyordum. Babam buna izin vermedi. Birlikte havuza gittik ama hiç eğlenmiyordum. Çünkü aklımda hep oyun oynama isteği vardı. Odaya döndüğümüzde annemden bilgisayarla oynamak için izin istedim. Annem "hayır oğlum biraz dinlen sonra yemeğe gideceğiz" dedi. Çok sinirlenmiştim. Çünkü ben ne havuza gitmek ne de dinlenip yemek yemek istemiyordum. Sadece oyun oynamak istiyordum. Ama bir plan yaptım. Gece yarısı kalkacak ve bilgisayardan oyun oynayacaktım. Herkes uyuduktan sonra kalktım. Bilgisayarı açtım ve gece boyu oyun oynadım. Babam ve annem uyandıklarında bilgisayarı kapatmıştım. Hemen kahvaltıya gidelim diye konuşmalar başlamıştı ama ben uyumak istiyordum. Gece boyunca oyun oynadığımı söyleye-

medim. O gün dışarı çıkıp etrafı gezecektik. Çok güzel parkların olduğu bir yere gittik. Ama ben yorgun ve uykusuz olduğum için oynayamadım. Deniz çok güzeldi eve geldiğimde keşke girseydim diyecektim ama ben hiçbir şey yapmak istemiyordum. Gezmek, yeni yerler görmek, fotoğraf çekmek istemiyordum. Tatilin güzelliklerinin farkında değildim.

Tatilimiz bitmiş eve dönmek üzere yola çıkmıştık. Eve döndüğümüzde kuzenim bize geldi. Tatilimin nasıl geçtiğini sordu. Güzel yerler var mıydı? Denizi nasıldı? Havuzda kaydırak var mıydı? Eğlendin mi? dedi. Ama ben hep bilgisayarda oyun oynamak istediğim için tatilin keyfini çıkaramamıştım. Keşke bilgisayarı götürmeseydim, keşke oyunu ödünç almasaydı dedim. Ama her şey için çok geçti.

KAR HEYECANI

Bu hafta hava çok soğuktu. Hava durumunu dinlerken İstanbul'a hafta sonu kar yağacağını duymuştum. Bu nedenle hafta sonu evde, camın önünde kar yağması bekledim, bekledim, çok bekledim. Ama bir türlü kar yağmıyordu. Canım çok sıkılıyordu. Dışarı çıktım arkadaşlarımla oynamak istedim. Biraz oynadıktan sonra su içmek için eve geldim. Annem balkondaydı ve beni hemen yanına çağırdı. Birden çok heyecanlanıp yanına gittim. Bir de ne göreyim kar yağmaya başlamış. Hemen montumu, eldivenlerimi giydim. Beremi taktım ve koşarak arkadaşlarımla yanına gittim. Birden her yer kar olmuştu. Mutlulukla birbirimize kar topu yapıp atıyorduk. Arkadaşlarımla birlikte kardan adam yaptık. Artık geç olmuştu, herkes evine gidecekti. Arkadaşlarımla vedalaştık. Eve doğru gidecekken birden "hey dur!" diye bir ses geldi. Etrafımda hiç kimse yoktu. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken kardan adamın konuştuğunu fark ettim. Sen nasıl konuşabiliyorsun? diyerek hayretle yanına gittim.

Kardan adam;

-Ben çok yalnızım beni burada bırakma, beni de evine götürür müsün? dedi.

Peki neden böyle bir şey istiyorsun? Diye sordum,

"Havalar ısınınca eriyeceğim, ama ben erimem istemiyorum" dedi.

"Eriyeceksin tabii ama seneye kış olup yeniden kar yağınca tekrar kardan adam yapacağız" dedim.

"Ama ben o kadar bekleyemem ki" dedi.

"O zaman ben de seni daha soğuk yerlere götürürüm erimemen için elimden geleni yaparım" dedim.

Kardan adam fikrimi beğendi ama ben bunu nasıl yapacaktım?

Gidip babama danıştım. Babam olmaz öyle şey. Kardan adam canlı değil o konuşamaz dedi. Ama ben konuştuğunu duymuştum. İçimden onu buzdolabında sağlasak olmaz mı? diye geçirirken annemin,

"Oğlum hadi uyan okula geç kalıyorsun, daha kahvaltını yapacaksın" diye seslenmesiyle uyandım. Meğer hepsi rüyaymış. Rüya da da olsa kar heyecanı bir başkaymış.

Elanur KARAMUSTAFA

PARKTAKİ DÖRT ÇOCUK

Benim adım Merve sizin adınız ne?

Benim adım Melek.

Benim adım Esmâ.

Benim adım Eda.

Saklambaç oynayalım der Eda. Bende tamam derim. Esmâ 1 2 3 4 5 6...sağım solum sobe saklanmayan ebe der ve bizi aramaya başlar. Eda, Merve, Melek sobe sobe deriz. Sonra bir eve düştük. Sonra arkamızdan kapı kapanır ama içeride dört tane kapı vardı. Bu kapılardan 1.kapıda güneş var eğer o kapıyı seçersek güneşin içine girmiş oluruz. 2.kapıda uzay var. 3.kapıda ay ve yıldızların yanına gidiyoruz.

Ama şöyle bir şey var. 4.kapıda ne olduğunu bilmiyoruz ve 4.kapıyı mı, 3.kapıyı mı, 2.kapıyı mı, 1.kapıyı mı seçeceğimize karar veremedik. Siz olsaydınız hangi kapıyı seçerdiniz? Biz 4.kapıyı seçmeğe karar verdik. Kapı açıldı ve ses geldi.-Bu kapıyı seçtiğiniz beni seçmekle doğru yaptınız. Neden diye sorarsanız ben istediklerinizi yapabilirim. İstedikleriniz herşeyi bana söylerseniz istediğiniz bir

şeyi gerçekleştiririm.Ben bahçeli bir ev istedim. Melek zamanı ileri almak istedi.Eda annemler bana hediye alsın istedi. Esmamuhabbet kuşu almak istedi.Sonra hep beraber eve gittik.Sonra dışarı çıkmaya karar verdik. Hep beraber tabu oynamak için evin bahçesine çıktık.Orda tabu oynadık. Çok güldük eğlendik.Akşam oldu eve girip odamıza gittik ve yataklarımızı açtık. Sonra yatağa uzanıp yattık.Sabah olunca kahvaltımızı dışarda yapmaya karar verdik. Ordan sinemaya gitmeye karar verdik.

Sinemaya gittiğimizde çok eğlendik. Sonra mağazaları gezdik baktık. Bizim için çok güzel bir an oldu. Bu anımızı resimle çektik. Çok eğlendik. Oradaki yavru kedilereanne

kedileri,yavru köpekleri ve anne köpekleri besledik. Sonra onlarla oyunlar oynadık hatta onlara evler yaptık. Onları aldık ve onları veterinerine götürüp iğnelerini yaptırıp onları yıkadık.

Böylece hem eğlendik. Hem sevap kazandık. Bu bizi çok mutlu etti. Merve çok sevinçliyim diye bağırdı mutluluktan. Sonra kitap okuduk ve birlikte çok güldük. Ben mutluyum hem de arkadaşlarımla çok ama çok mutluyuz. Bunu kutlamak için akşam bir yerde pasta kurabiye içecekler küçük bir kutlama yapacağız. Mumları yakıp pastayı üfledik. Kutlamamız çok güzel ve zevkli geçti. Birbirimize hediye aldık. Akşam güzel geçti.

MACERA

Merhaba ben maceraları çok severim. Ya siz sever misiniz? Eminim ki sizde seviyor olmalısınız.

Ben bugün lunaparka gideceğim. Yarın nereye giderim bilmiyorum. Annem seslenir, Elanur hadi hazırlan çıkıyoruz dedi. Ben sevinçle hemen hazırlandım. Yola çıktık. Ben lunaparka giderken yanıma okumak için kitap aldım.Sıkıldım sıkıldım sıkıldım,kitap okuyacağım.Sonra okumaya başladım ve okuya okuya uyuya kalmışım.Bir baktım lunaparka gelmişim.Hemen arabadan inip koşa koşa atlı karıncaya gittim.

Atlı karıncada önümde bir kız vardı. Kapşonlu bir tişört giymişti. İnerken çarpıştık. Sizce bu kim olabilirdi?

Ayşe Gül kankam Ayşe Gül-360'a binelim mi dedi.Bense ama o çok korkunç dedim. Kankam-ölüm treni daha korkunç deyip elimi tuttu ve 360'a götürdü.360'a binerken Zeynep kankamızı gördük. Sonra kankamlarla adalet kulesine gittik.Adalet kulesinde Esmam

ile karşılaştık.Sonra hep beraber korku oteline gitmeye karar verdik.Sonra korku oteline çıktık bastık korkudan Ayşe Gül kapşonunu takarak-siz buna korkunç mu diyorsunuz. Ayşe Gül'ü kapşonlu görünce çıktık bastık. Ayşe gül-ay korkmayın benim.Ben Ayşegül'ü kapşonlu görünce korktum.Hadi gelin başka bir yerlere gidelim der Elanur.Sonra hep beraber dönme dolaba bindik.Dönme dolaba binmek için sıramızı bekledik.Tam beş dakika onların dönme dolaptan inmelerini bekledik. İndiler ve sonunda sıra bize geldi hep beraber dönme dolaba bindik.Biz mor renkteki yere oturduk.

İyi ki de mor renk gelmiş. Çünkü ben o rengi çok seviyorum. Dönme dolap hareket etmeye başladı. Dönme dolap birden yavaşlamaya başladı.Birden yavaş yavaş giderken durdu.Biz de en tepede değil miyiz?

Öyle korktuk ki çılgılık attık. Havada on dakika kaldık. Sonra ise...

Emir Yavuz AKILLI

ANNEM İLE MACERA

Bir gün okul tatilken annem beni luna-parka götürdü. Hafta sonu olduğu için çok sıra vardı sıra bitince annem dört bilet aldı.

Ben ilk önce hızlı trene bindim çok eğlenceliydi. Annem ise korku evine girdi. Çok korkmuştu, çıkınca bile çok korktuğu yüzünden anlaşılıyordu. Son iki bilet kalmıştı. İkimizin de bir hakkı kalmıştı onu da çarpışan arabaya binmek için kullandık. Çok eğlenmiştik.

Sonra alışveriş merkezine gittik. Annem bana çok güzel bir yelek aldı ,sonra annemle hamburger yemeğe gittik. Eve geldiğimizde annem lego filmi 2 sinemasını açtı , patlamış mısır patlattığında tam olmuştu. O gün annemle çok eğlendik.

Her cumartesi annemle macera yaşarız annemi çok seviyorum.

KIŞ MEVSİMİ

Ben akşam yattığımda kar yağmadığı için üzülmuştüm. Sabah hava durumuna baktığımda yarın çok kar yağacakmış yarın olduğunda babam kardan dolayı işe gidemedi. Eşyalarımı topladım.

Dışarı çıktığımda bir adım gidemedim, babam beni kaldırmak zorunda kaldı. Hemen annem bana kartopu attı. Ben de onun kafasına attım. Ama babam kardan adam yapalım dedi. Ailecek çok güzel bir kardan adam yaptık. Burnuna takacak havuç yoktu, markete gitmemiz gerekiyordu. Babam zorlukla markete gitti, havucu aldı, geldi. Taktığımızda ise çok güzel olmuştu, kardan adam tamamlanmıştı. Akşam oldu ve evimize gittik. Uyumak için yatağa gittiğimde içimde kötü

biR his vardı acaba yaptığımız kardan adamı bozacaklar mıydı? Camdan baktığımda bozulmamıştı ve hala duruyordu. Uyudum, sabah kalktığımda kardan adamım erimişti çok üzülmuştüm. 1 hafta sonra bir kar fırtınası geldi. Üç gün boyunca kar yağmıştı. Kar yavaşladığında herkes dışarı çıktı ama ben çıkamadım.

Çünkü geçen hafta kardan adamı yaparken üşütmüştüm annem beni doktora götürdü hastaneden bir gün boyunca çıkamadım iyileştiğimde karlar erimişti, çok üzülmuştüm.

Annem dedi ki kara gerek yok sen başka mevsimlerde de eğlenirsin. O günden sonra her gün eğlendim.

Esmâ YILDIZ

HAYVAN SEVGİSİ

Zamanın birinde Dilek diye bir kız varmış. Hayvanları çok severmiş.

Bir gün Dilek'in doğum günü zamanı gelmiş. Evde hazırlıklar başlamış. Günler önceden aldıkları süs malzemelerini özenle ailesiyle arkadaşlarıyla yerleştirmişler. Evde bir şenlik havası varmış. Pastası da tam istediği gibi hazırlanmış. Herkesin gözü pastanın üzerindeymiş. Dilek bana ne alacaklar diye

düşünmeye başlamış düşünmüş taşınmış inşallah bana kitap alırlar demiş ve doğum günü başlamış. Doğum günü pastasını kesmişler pastaları midelerine indirmişler ve en sonda hediye zamanı gelmiş. Dilek çok heyecanlıymış herkes hediyelerini vermiş. Bazı hediyelerde oyuncak, kulaklık ,kalem daha bir sürü şey çıkmış en sonunda Babasının hediyesinin zamanı gelmiş

Dilek demiş ki

- Benim hediyem nerde Baba?
- Bahçede kızım

Dilek hızlıca bahçeye çıkmış bir de ne gör-sün iki tane yavru köpek çok sevinmiş baba-sına sarılmış.

- Baba çok teşekkür ederim seni çok seviyorum

- Bir şey değil kızım .Demiş babası.

Dilek'in doğum günü bitmiş . Önemli olana hediye alması değil sevdikleri ile beraber olması diye düşünmüş.Aklına bayramlarımız gelmiş.Babasının aldığı hediye olan gün boyu yavru köpekleriyle mutlu bir şekilde oynamış.

CAN DOSTUM

Günlerden yine yağmurlu bir gündü. Havada güneşe dair hiçbir şey yok ve zifiri karanlık. Sokaklardaydım her zamanki gibi. Bir çocuk gördüm .Çocuğa dedim ki:

- Benimle arkadaş olur musun?
- Olurum.
- Dışarısı biraz soğukta sizin eve geçelim mi?
- Benim için fark etmez.

Yola koyulduk en sonunda eve vardık. Evleri eski püskü bir evdi. Galiba durumları iyi değildi. Eve girdik çok garip bir evdi. Biraz karanlık bir ortam,küçük pencereler ve kırmızı bir koltuk ilk dikkatimi çeken şeylerdi. Buzdolabına doğru yöneldim. Susamıştım buzdolabını açtım sadece iki dilim ekme, bir avuç zeytin ve bir şişe su vardı. O suyu içmedim. Artık geç oldu deyip evden uzaklaştım.

Evime gidip hiçbir şey demeyip hemen uymaya gittim.

Annem:

- Kızım bir şey mi oldu?
- Yooooo bir şey olmadı sadece biraz yorunum.
- Tamam kızım.

Daha fazla dayanamadı. Komşular arasında yardımlaşmanın dini bir görev olduğunu belirten hadis geldi aklına. "Komşusu açken tok yatan bizden değildir" Sabah oldu ve annesine bütün durumları anlatır. Annesi ile ne yapacaklarını düşünürler. Annesi de bu soruna bir yol bulur kahvaltılarını yapıp alışverişe çıkarlar, onlara yiyecek ve içecek alırlar. Onların evine giderler aldıkları şeyleri verirler ve onlara teşekkür eder ve iki dost birlikte oyun oynamaya giderler. Paylaşmak çok güzeldir.

Eymen Etkâ AKSU

KEDİLER

Bir gün fırtınalı bir köyde çöplüğün içinde bir kedi yaşarmış. Bu köydeki tek kedi oymuş bu yüzden de çok ama çok yalnız kalıyormuş.

Her rüyasında tek bir kedi arkadaşı olmasını istemiş ve sonra bütün rüyalarında bir tane kedi arkadaşı oluyormuş bu nedenle gözlerini hep kapatıp yatağından kalkmıyormuş. Bu arada Yatak demişken bu kedi çöplükte yaşadığı için yatağını iki tane boş çöp

poşetini iç içe koyuyormuş. Yastığını ise içi çok az dolu bir çöp poşetiymiş. Sonunda yattıktan kalkınca yine bir pazar sabahı olmuş.

Bizim kedi köyde gezinir gezinir duramazmış. Demircinin yanından geçerken bir kuyruk görmüş koşa koşa o kuyruğu takip etmiş sonra bir bakmış bir kedi!

Bizim kedi o kadar sevinmiş ki bayılmış sonra bizim kedi baygın baygın evinde uyanmış.

Birde bakmış o kedi onu evine götürmüş bizim kedi ona arkadaş olmayı teklif etmiş.

O kedi de teklifi kabul etmiş. Sonra o kedi ile bizim kedi arkadaş olmuş ve birlikte her şeyi yapmışlar mesela oyun hareketli ne varsa oynamışlar birlikte frizbi bile oynamışlar ve bu hikayenin yani öykünün sonuna geldik bizim kedilerde mutlu mutlu yaşamışlar.

KAR MACERASI

Bir kış günü adı Mehmet olan bir çocuk varmış. Mehmet küçük bir kasabada yaşıyormuş.

Ama Mehmet o kasabadaki en mutsuz kişiymiş çünkü kış günü olduğundan kar yağmasını istiyormuş, her akşam dua edip duruyormuş. Ama bir türlü yağmıyormuş, Mehmet yine bir pazar sabahı camdan dışarı bakmış ve birde ne görsün dışarıdaki her yer karla kaplanmış.

Mehmet çok ama çok sevinmişti, kahvaltısını o kadar hızlı yemiş ki boğulacak gibi görünür bir hali vardı. Mehmet hemen arkadaşlarının hepsini çağırırdı. Birlikte çok şey yaptılar. Kardan adam yaparken herkesinki dikey Mehmet'in ki yataydı, çünkü Mehmet kafa kısmında yorulmuş ve kafayı koyamamış, bu nedenle gövdenin yanına koymuş.

Arkadaşları da bu ne biçim kardan adam dediler. Mehmet ise hiç mi yatan kardan adam görmediniz. Sonra Mehmet nerede yürüyor demiş gezerken, bir arkadaşı karın içine düşmüş ve demiş ki duvarın üzerinde yürüyormuşuz. Mehmet ve arkadaşları diğer arkadaşını kurtarıp yokuştan kaymaya gitmişler. Mehmet döne döne kayarken bir arkadaş ters ters kayıyormuş.

Sonra hepsinin elleri dona dona evlerine dağılmışlar. Mehmet bir ısındı bir ısındı ki volkana dönmek için daha çok ısınmak istemiş ama sonunda göreceğini görmüş ve volkanın püskürmesi gibi havaya uçmuş ve sonrada yemeğini yiyip yatmış bu arada yine dua etmiş kar yağışı için ve mutlumu mutlu uyumuş.

Furkan BAYRAM

ROBOT DÜNYASI

Bir gün Ahmet bilgisayar oynuyordu. Annesi Ahmet'e dedi ki en azından biraz dışarı çık oğlum tamam anne belki çıkarım. Ahmet'in bilgisayarına bir şey oluyor... olamaz! Ahmet oyunun içine girdi.

Çok fazla robot var. Hatta uçan arabalar, uçan motorsiklet var. Yerde bir haritaya var gideyim alayım bu şehir çok büyük ve ismi de Meganto şehriymiş herhalde tek burda insan benim çok güzel oynadığım oyunun içindeyim şimdi gidip voltrona bineyim , 500 km gidebiliyor.

Gidip alayım süreyim.

-İşte orada, aaa gerçek hayattakinden daha güzel

Arkasından ışık çıkıyor

Hı bunların hepsi bir rüyaymış.

GEÇİTLİ DÜNYA

Aaaha güzel bir gün mutfağa gidip yemek hazırlayım yiyeyim, kapı bu ne burada yoktu o kapı bir açayım portal kapıyı kapatayım 155'i arayayım

-Alo

-Buyurun ne oldu?

-Eee evimde gizli yer buldum acil

-Tamam ekipler yola çıktı geliyorlar

-Tamam.

Polisler yola çıktı geliyorlar dindong!!! İşte polisler geldi kapıyı açayım, hoş geldiniz gizli oda burada burayı sanki tanıyorum içeriye gireceğim burası New York hiç gelmemiştim ilginç sokakları gezeyim burada da gizli geçit

buldum hadi bismillah su altı vooobo hıhı su çok soğuk, burasıda Karadeniz orada birisi var ona sorayım kalacak ev var mı?

-Oooy uşağum sen burada ne arıyorsun?

-Kalacak yer arıyorum

-Var uşağum beni takip et

-Tamam.

Burası otel herhalde çünkü ismi Karadeniz Otel buranın bir günlüğü 100tl.

Akşam oldu bari alayım uyuyayım.

Sabah oldu aaaa burada da gizli geçit var. Haydi bismillah girdim ooh sonunda eve geldim.

M. Harun ÇAT

VICDAN

Yıllar yıllar önce bir çocuk varmış ve bu çocuğa ailesi çok kötü davranıyormuş. Ama bu çocuk kendini hiç üzmüyormuş. Çocuk çok akıllıymış.

Çocuk büyümüş. Çok büyük bir iş adamı olmuş. Bu adamın adı Mertmiş. Bu adamın eşi olmuş, çocukları olmuş. Ayrıca da çok zengin olmuş. Adam sormuş eşine sen beni zengin olduğum için mi seçip benle evlendin? Demiş.

Eşi demiş ki tabiki de seni ahlaklı beyefendi birisi olduğun için seçip seninle evlendim.

Öyle olsaydı bu kadar nazik olmazdım demiş. Mert demiş ki bende seni dürüst ve nazik olduğun için sevdim demiş ve sarılmışlar. Bir gün annesi aramış Mert'e demiş ki çok zor durumdayım ne olur bir miktar para verir misin? Demiş.

Mert, tabiki de veririm demiş. Annesi neden böyle dedin ben sana küçükken bağırdım çağırdım demiş. Mert ben vicdanlı olduğum için böyle yaptım demiş.

KAR ZAMANI

Bir gün dört çocuk varmış ve bu çocukların adları Harun, Şeyma, Sude, Mertmiş. Harun Şeyma ile kardeş Mert ise Sude ile kardeşmiş. Bir kış günü kar yağmış ve Şeyma Sude'yi aramış, demiş ki Sude dışarıda kar yağdı ,dışarıya çıkalım mı ?

Sude evet Mert ile Harun'da gelir demiş. Şeyma tamam çıkalım demiş. Sonra dışarıya çıkmışlar. Hep beraber nerede daha fazla kar olacağını düşünürken akıllarına halı saha gelmiş. Hep bir ağızdan hadi halı sahaya gidelim orada daha çok kar var demişler. Halı sahaya çıkmışlar ve kar topu savaşı yapmışlar.

Harun Mert ile takım olmuş, Şeyma ise Sude ile takım olmuş. Bu kar topu savaşının galibi

Harun ile Mert'in takımı olmuş. Kar bu kadar güzel her yeri kaplamışken durular mı kardan adam yapmışlar. Bir süre sonra üşümeye başlayınca binanın içine girip ısınmışlar. Harun ile Mert yanlarında getirdiği yokuştan poşet ile kaymaya gitmişler, ama Şeyma ile Sude gelmemiş çünkü onlar kaymak için isteksizlermiş. Mert ile Harun'un yanında telefonları olmadığı için Şeyma ile Sude'yi bulamamışlar.

Mertler' in evine gitmişler ve orada Sude'yi görmüşler ve sormuşlar Şeyma abla nerde? Sude Şeyma evine gitti demiş. Mert evine girmiş, Harun da evinin yolunu tutmuş. Geriye baktıklarında yüzlerinde gülümseme bırakan bir gün hatırlanmış.

Hatice Hiranur KOÇ

KAYIP EŞYALAR

Bir zamanlar ülkenin birinde Yıldız adında bir kız çocuğu varmış. Annesi, babası ve eşyaları Yıldız'dan nefret ediyormuş. Bir gün eşyaları bir toplantı yapmış.

Defter evden kaçmayı teklif etmiş. Kalem bunu onaylamamış. Diğerleri eşyaları da onaylamayınca, kitap; "Yıldız'a bir oyun oynayalım" demiş. "Ama nasıl?" diye sormuş silgi.

"Şimdi şöyle..." diye anlatmaya başlamış kitap: "Saklanalım" demiş. Kalem, silgi, kalemıraş, defter, yani hepsi bu fikri onaylamış. Kalem "Ben yatağın altına saklanayım" demiş. Kalem kutusu ise "Ben de dolabın içine saklanayım" demiş. Silgi ise "Ben de masanın altına saklanırım." Kalemıraş da akvaryumun arkasına saklanıvermiş. Kitap ve defter ise buzdolabında saklanmışlar ve orda donmuşlar.

Yıldız odasına gelince bakmış ki eşyaları yok. Aramış taramış ama eşyaları bulamamış.

Annesi seslenerek Yıldız'ı çağırmış. O da koşarak annesinin yanına giderek; "Ne oldu anneciğim?" diye sormuş. Annesi buzdolabını göstererek "defter ve kitabının burada ne işi var?" diye sormuş. Yıldız da haberi olmadığını söyleyerek almış götürmüş odasına onları.

Diğer eşyalar ise halıya dizilmiş Yıldız'ı bekliyorlarmış. Yıldız halının üzerine çömelerek "Siz neredeydiniz? Evin her yerinde sizi aradım" demiş. Hep bir ağızdan demişler ki: "Biz sana bir oyun oynadık. Sen çok dağınıksın artık düzenli olman gerek!" Yıldız hatasını anlayıp hepsinden teker teker özür dilemiş. Onlar da Yıldız'ı affetmiş. Yıldız düzenli olduğu müddetçe eşyalar ona sürpriz yapmışlar.

Mutlu son:)

İKİ DOST

Bir zamanlar eski ama şirin bir şehir varmış. Bu şehirde bir fakir ile bir zengin adam yaşamış. Fakir adamın sadece küçük bir arabası ve eski püskü bir evi varmış. Eşi ve çocukları ile bu evde yaşamış. Zengin adamın ise lüks bir arabası, geniş bir evi ve parlak ayakkabıları varmış. Furkan Amca fakirmiş, ama çok merhametli, Allah'a dua eden, yardım isteyen biriymiş. Mehmet Amca ise hem zengin maalesef hem de cimriymiş. Furkan Amca'yı herkes çok sever ve ona yardım edermiş. Komşularının yardım paralarıyla ekmek, zeytin ve peynir almış. Furkan Amcanın Zeynep, Esmâ, Ömer, İrem ve Meryem isminde beş çocuğu varmış. Mehmet Amcanın ise Osman adında bir oğlu varmış.

Bir gün çok değişik şeyler olmuş. Furkan Amca uyandığı zaman kendini değişik bir ev içinde bulmuş. Ev iki katlı, havuzlu, güzel bir evmiş. Sonra sonra fark etmiş ki bu ev ona

Allah'ın bir hediyesiymiş. Artık çocukları, yakın okula daha rahat gidebiliyormuş. İkiz çocukları İrem ve Meryem o yıl ilkokul son sınıftalarmış. 1, 2, 3, 4 derken çok sevdiği Hilal öğretmenlerinden ayrılık zamanı gelmiş. On beş tatil karnelerini alırken bir dönem daha öğretmenlerini görecektir olmanın mutluluğunu yaşıyorlarmış. Hilal Öğretmen çocukları çok severmiş, çocuklar da Hilal öğretmeni çok severlermiş.

Gelelim Mehmet Amcaya: Onun durumu ne olmuş acaba? Mehmet Amca kendisini bir gün eski bir evde bulmuş. Çünkü hiç şükretmemiş ve elindekinin kıymetini hiç bilmemiş. Artık anlamış hatasını ve herkese yardım etmeye karar vermiş. Allah'a daha çok dua edip, şükredecekmiş. Furkan Amca da Mehmet Amca da artık Allah'a hem dua ediyor hem de şükrediyorlarmış. Bundan sonra mutlu mesut yaşamışlar.

Hikmet Sami YEŞİL

HAYVANLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

Ali hayvanları çok severmiş. Bir gün okuldan dönerken çarşıya uğramışlar.

Çarşıda papağan satılan bir yer görmüşler. Ali, annesinden papağan almasını istemiş. Fakat annesi almamış. Ali bu papağanı çok sevmiş. Harçlıklarından para biriktirmeye başlamış. Sonunda annesini papağan almaya ikna etmiş. Annesi, bakımını kendisi yaparsa harçlıklarıyla papağanı almasına izin vermiş.

Ali; papağanı beslemiş, bakımını yapmış, sevmiş. Bir gün internetten papağanların hapsedildiği bir video izlemiş ve çok üzül-müş.

Papağanı kafeste tutmaması gerektiğini düşünmüş ve onu salıp özgürlüğüne kavuşturmuş.

AĞACIN ALTINDAKİ DEDE

Okuldan gelen Ahmet, ödevini yaptı ve odasını topladı. Daha sonra canı abur cubur istedi ve bakkala gitti.

Bakkaldan abur cubur alan Ahmet, doğrudan evine gitmek yerine ileride gördüğü tahta kapıdan içeri girmeyi seçti. Aradan on dakika geçince evine gitmek istedi. Ancak nereden gideceğini bilmiyordu ve evinin yolunu kaybetti.

Ahmet ilk önce çok korktu. Dolaşmaya başladı ve yolu bir ormana düştü. Büyük büyük gövdesi kalın ağaçlarla kaplı, uzun uzun yolları olan, Güneşin girmesine izin vermemiş yapraklarla örtülü bu ormanda, ağacın altında oturan bir dede gördü. Dedenin uzun ak sakalları, masmavi ışık saçan gözleri, sivri kısa bir burnu başında gösterişli kürkten yapılmış (sahte kürk) şapkası olan bir dedeydi. Oturduğu ağacın yanında bir bağlama vardı.

Ahmet, dedenin yanına gitmekte tered-

düt etti. Aklından bir sürü düşünce geçti. Ddeyi uzaktan bir süre gizli gizli izledi. Rüyasını hatırladı rüyasında da bu dede elini uzatıp ,

-Gel evladım. Demişti.

Ahmet cesaretini toplayıp sonunda dedenin yanına gitti. Dede önceden Ahmet' i tanırcasına gel bakalım Ahmet yolunu mu kaybettin dedi.

Ahmet dedeye evini nasıl bulabileceğini sordu. Dede, Ahmet'e anne ve babasının telefon numaralarını bilip bilmediğini sordu. Ahmet'te bildiğini söyledi. Telefonla Ahmet'in anne babasına ulaştı. Ahmet'in annesi ve babası çocukları kaybolduğu için çok korkmuşlardı. Merakla evden çıkıp Ahmet'i almaya gittiler.

Ahmet, annesinin ve babasının numarasını ezberlediği için çok şanslıydı. Çünkü bu sayede anne ve babasına kavuşmuştu.

İrem KILIÇ

EN İYİ ARKADAŞLAR

Annemden izin alıp parka gittim. Fırat, Selen ve Yunus ile buluşacaktım. Fakat buluşma saatimizden yirmi yirmi beş dakika geçmesine rağmen kimse gelmedi. Sonra Selen göründü çok telaşlı gibiydi. Ben ona doğru yürüdüm.

Selen:

- Ece Ece çabuk gel.
- Yavaş çarpacaksın.
- Yok çarpmam.
- Yarım saattir sizi bekliyorum. Neden bu kadar geciktin.
- Boş ver neden bu kadar geciktiğimi hemen beni takip et.

Seleni takip etmeye başladım. nereye gidiyor acaba? Sonra dar ve uzun bir sokağa girdik.

Burası neresi Selen?

- Göreceksin
- İyi peki

Beş on dakika ilerledik. Sonunda koca bir binanın önüne geldik.

Selen neden buradayız?

Selen'den cevap gelmedi.Sanki ağzını bir fermuar ile kapatmıştı. Ama ben nasıl ağzının fermuarını nasıl açacağımı biliyordum.

- Seleeeeeen
- Efendim
- Köpek var
- Nerede , nerede o tontiş şey?
- Neden buradayız?

Ağzını bu sefer asma kilit ile kilitledi. Ama anahtar onda değildi. Yusuf daydı. Yusuf bizi asansörün önünde bekliyordu. Selen ile Yusuf bir çift laf ettiler. O kadar. Ne konuştuklarını duyamamıştım çünkü kulaktan kulağa idi bu iletişim. Asansöre bindik. Asan-

sör yukarı gitmiyordu, sağ tarafa gidiyordu. En sonunda bir kapının yanına geldik. Bizi karşılamaya Fırat gelmişti. Önümüzde duran kocaman altın süslemeli kapıyı bize açtı. Kapı açıldığında küçük çaplı bir şok yaşadım. Her yer yemyeşildi. Çiçeklerin kokuları etrafa yayılmıştı. Uğur böcekleri birbirlerini takip ediyor. Çiçekten çiçeğe konuyorlardı. Burası resmen sihirliydi. Sonra Selen elimden tutup beni girişi sarmaşıklarla kapanmış bir mağaranın önüne getirdiler. Sarmaşıkları bir kenara ittiler ve içeride iyi ki doğdun Ece yazıyordu. Mağaranın ortasında koca bir kutu vardı. Bana kutunun benim olduğumu söylediler. İçini açtığımda çok tatlı, çok güzel ve çok küçük bir köpek ile karşılaştım.

Çok duygulanmıştım. Ailem bile doğum günümü unutmuşken onlar beni harika bir sürpriz ile mutlu etmişlerdi.

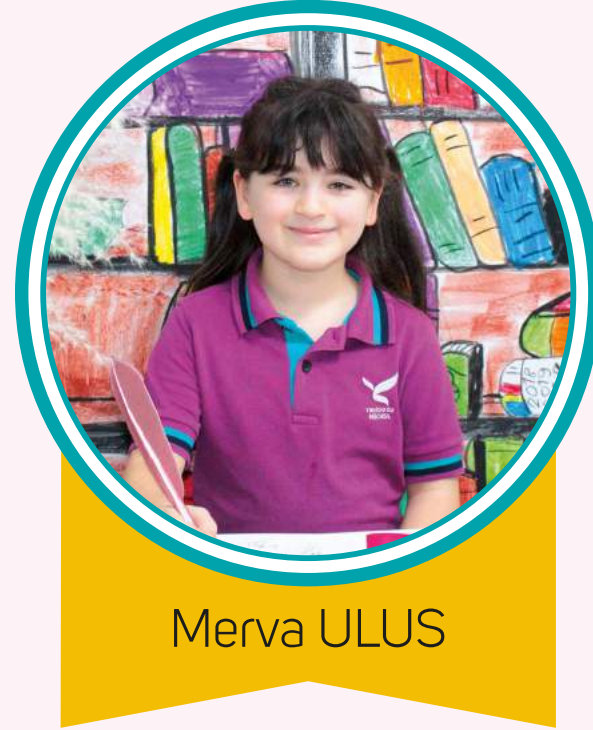
TEKNOLOJİNİN ESİRİ

Bir cumartesi sabahı küçük mavi renkli her bir köşesinde bir sürü poster olan odamda oturuyordum ve kilolu uzun sakallı yeşil gözlü altın çerçeveli gözlükleri olan tatlı uzun boylu sevgili babam elinde koca bir paket ile çıka geldi. Beni çok mutlu edecek bir şey aldığı söyledi. Çok meraklandım.

Babama teşekkür edip kutuyu elinden aldım ve incelemeye başladım kutu beyaz renkliydi üzerinde koyu mavi şeritler vardı hemen kutunun içinde ne olduğunu anladım. Sabırsızca kutuyu açmaya başladım. Sabırsız olduğu kadar mutlu ve dikkatliydim. Kutuyu tamamen açtığımda ağızım kulaklarıma vardı. Hediye bilgisayar. Hemen bilgisayarı güncelledim ve oyun oynamaya başladım. Saatler geçmesine rağmen bilgisayarı bırakamıyordum. Annemi duyuyor fakat cevap veremiyordum. Beyin hücrelerimin azaldığını hissedebiliyordum. Çok mutsuzdum. Uyumak istiyordum ama uyuyamıyordum. En sonunda gözlerimin kapandığını hisset-

tim önümde koca koca robotlar duruyordu. Robotlardan biri oyuna hoş geldin dedi başlamak için "başla" tuşuna geri dönmek için ise "oyundan çık" tuşuna bas dedi. Geri dön tuşuna basmama rağmen oyundan çıkamıyordum sanırım bozuktu ve bende mecbur başla tuşuna bastım ve robotlar beni kovalamaya başladı. Oyunun mantığını kavramıştık önüme çıkan engellerden kurtulamazsam bir canım gidiyordu toplam üç can hakkım vardı ve ben şimdiden birini kaybetmişim çıkışa görünüyordu fakat engeller çok sıkı bu yüzden aşırı dikkatli olmalıydım en sonunda çıkışa ulaşabildim yer sallanmaya başladı meğer sabah olmuş bilgisayar başında uyuyakalmışım bu robotlar falan da hep rüyaymış en sonunda da yer sallanmıyormuş meğer annem beni dürtüklüyormuş kalkayım diye. Bu bilgisayar tutkum beni en sonunda mahvedeceği için kendime bir kural koydum .

Bundan sonra bilgisayar haftada bir saat-ten fazla yok.

Merva ULUS

KAYBOLAN ELİF

Bir zamanlar bir çocuk varmış. O çocuğun adı İrem'miş . İrem 5,5 yaşındaymış. İrem'in tatlımı tatlı bir bebek kardeşi varmış. Daha 2,5 yaşındaymış . İrem'in bebek kardeşinin adı ise Elif'miş.

Ertesi gün Elif parka gitmek istiyordu ve annesine dedi ki:

- Anne payka gidebiliy miyiz? demiş. Annesi de şu cevabı vermiş:

- Olmaz Elif benim çok işim var. Şimdi olmaz! Demiş.

Elif üzülerek:

-O zaman beni İyem abla götürsün. Olmaz mı anneciğim? Demiş.

-İyi fikir Elif. Ablanı hemen çağırayım demiş. Elif' de sevinçli bir şekilde:

-Yehu yehhu demiş.

-İrem hadi kızım. Kardeşini parka götür demiş. İrem 'de seslenerek:

-Tamam anne. Hem de arkadaşımı çağırırım demiş.

-İyi olur canım kızım demiş ve İrem ile

kardeşi ilk arkadaşını çağırmış. İrem'in arkadaşının adı da Melek'miş. Melek, İrem ve Elif dışarıya çıkmışlar. Parka geldiklerinde Elif oyuna dalmıştı. Melek ve İrem de konuşmaya başlamıştı. Melek, İrem'e şöyle bir soru sormuş:

-İrem nasılsın?

-İyiyim sen nasılsın?

-Bende iyiyim İrem. Derken birde bakmışlar ki parkta Elif yok. İrem koşa koşa eve gitmiş ve kapıyı çalmış. Annesi de kapıyı açmış İrem, annesine sormuş:

-Anne Elif eve geldi mi? demiş.

-Hayır gelmedi. Yoksa kayıp mı oldu? Demiş.

-Melek ile ben konuşurken sonrada bide baktık ki Elif yok demiş.

- Nasıl olur. Her yere ama her yere bakın diye demiş ve telaşlanmaya başlamış. İrem 'de dışarıya çıkmış, kardeşi Elif'i her yerde aramış fakat kardeşi Elif'i bulamamış. Ve bir tek bir yer kalmış oda çalılıklarmış. İrem o yeşil çalılıklara bakmış ve kardeşi Elif meğerse çalılıkların arkasında uyuya kalmış. İrem, Me-

lek'e seslenmiş:

-Melek, Elif burada hemen gel. Çalılıkların arkasındayım derken kardeşi Elif uyanmış ve demiş ki:

-İyem abla ben çalılıkdayım aykasında uyuya kalmışım demiş. İrem'de demiş ki:

-Oy ben senin "İyem abla" deyişini yerim demiş.

-İrem ne olmuş Elif'e. Çok merak ettim demiş.

-Melek, Elif çalılıkların arkasında uyuya kalmış demiş.

İrem'de koşa koşa annesine haber vermiş ve demiş ki:

-Anne Elif çalılıkların arkasında uyuya kalmış. Elif'i buldum demiş. Annesi de demiş ki:

-Aferin canım kızıma demiş.

-Artık daha dikkatli olacağım anneciğim! Demiş. İrem artık kardeşi Elif'i parkta daha dikkatli gezdiriyor!

KİTAP SEUGİSİ

Bir zamanlar güzel mi güzel bir kız varmış. Bu kızın adı Ela imiş. Ela evde hep televizyon izlemiş, ama hiç kitap okumazmış. Ela kitap okumayı hiç sevmezmiş. Ela bir gün televizyon izlerken annesi Ela'ya demiş ki;

-Ela hadi canım kızım televizyon izlemeyi bırak ta biraz kitap oku, demiş. Ela da demiş ki;

-Anne ben kitap okumayı değil televizyon izlemeyi seviyorum, demiş

-Canım kızım ısrar etme, televizyon izlersen gözün daha çok bozular. Anlaşıldı mı güzel kızım?

-Anne gözüm gerçekten daha çok bozular mu?

-Evet kızım söylediğim gibi gözlerin daha çok bozular.

-Tamam anne bende babam gelene kadar kitap okurum.

- Çok güzel olur kızım.

O sıra da Ela kitap okumaya başlamış bile. Ela babası gelene kadar kitap okumuş. Ela'nın okuduğu sayfa sayısı 45miş. Kapı çalmış, gelen Ela'nın babasıymış. Babası annesine demiş ki;

-Ela nerde yine televizyon mu izliyor demiş.

- Hayırr bu sefer kitap okuyor, demiş annesi. Ela'nın babası şaşırıp kalmış;

- Benim canım kızım kitap mı okuyor?, demiş

- Hoş geldin baba.

-Hoş buldum kızım, sen kitap mı okuyordun?

-Evet baba ben kitap okudum ve bitti, demiş.

- Aferin sana kızım, demiş. Ela da bundan sonra babası gelene kadar her akşam kitap okumayı alışkanlık haline getirmiş. Artık Ela küçük bir kitap kurdu olmuş...

Meryem Asude EMÜL

MELİS'İN KARNESİ VE İLKOKULA GEÇİŞ

Bir zamanlar küçük bir kız varmış. Bu kızın adı Melis imiş. Melis anaokuluna gidiyor ve arkadaşları ile oynamayı çok seviyormuş.

Bir gün Melis'in annesi demiş ki:

- Melis. Yarın ki karne günü için heyecanlı mısın?
- Evet anne, çok heyecanlıyım. Yeni kıyafetler alabilir miyiz?
- Hmm. Aklıma bir fikir geldi.
- Ne fikri anneciğim?
- Kıyafeti kendimiz yapalım. Hem de eğleniriz.
- Nasıl yapacağız?
- Dikerek.
- Nasıl yani?
- İzle de gör.

Annesi kadife bir kumaş getirir. Mor renkte ,inci boncuklar olan bir kumaşmış. Melis heyecanlanıp kumaşı hemen üzerine tutup nasıl olmuş diye aynaya bakmış. Annesi Me-

lis'e çok yakışacağını düşünmüş. Kumaştan güzel bir elbise dikmiş.

Böylece Melis'in çok güzel bir elbisesi olur. Melis karne günü annesinin diktiği elbiseyi giyer. Okula gittiğinde öğretmeni der ki:

- Melis elbisen ne güzelmiş.
- Teşekkür ederim.
- 1. sınıfa geçmek için heyecanlı mısın?
- 1. sınıf mı? Ben hep burada, anaokulunda okumayacak mıyım?
- Hayır tabii ki.1. sınıfa geçeceksin.

Melis çok üzülür. Ama Melis 1. sınıfa geçeceğinden dolayı üzülüyor, arkadaşlarından ayrılacağı için üzülüyordu. Öğretmeni dayanamayıp Melis'in yanına gider ve sorar:

- Melis niye üzülüyorsun? 1. sınıf kötü bir şey değil ki.
- Öğretmenim. Ben 1. sınıfa geçeceğimden dolayı üzülüyorum, arkadaşlarımdan ayrılacağım için üzülüyorum.
- Zaten çoğu arkadaşın yine seninle

aynı sınıfta olacaklar.

- Gerçekten mi?
- Evet gerçekten.
- Yaşasın!
- Hadi bakalım şimdi karne zamanının tadını çıkar.

Böylece bir gün biter. Melis ve ailesi yaz tatilinde bazen İstanbul'un güzel yerlerini bazen ise alışveriş merkezlerini dolandılar. Bazen de sinemaya gittiler. Tatilin sonlarına doğru Melis'in 1. sınıfta gerekli olacak eşyalarını aldılar. Birinci sınıf başlar. Melis'i o günlük annesi bırakmıştı. Diğer günler servisle gidecekti. Melis okula varınca, arkadaşlarını gördüğüne çok sevindi. Melis'in annesi eve gitti. Melis öğretmenini de görmek istedi. Öğretmeni de az sonra geldi. 1. sınıf böyle başladı.

Artık Melis'in ilkokul hayatı böyle devam edecekti. 2. sınıf, 3. sınıf, 4. sınıf... şeklinde her zaman bir üst sınıfta olacaktı.

SORUMLULUK

Bir zamanlar, büyük bir kasabada tatlı küçük bir ev varmış. Bu evin duvarları masmavi, pencereleri sıra sıra ve beyazmış. İçine girdimizde ilk olarak hemen sağ tarafta merdivenler, karşısında da salon varmış. Turkuaz renginde koltuklar, büyük beyaz mermerden bir yemek masası ve görkemli sandelyeleri varmış. Bu evin neşesi tatlı küçük bir kız çocuğuymuş. Bu tatlı kızın adı Nazlı imiş. Nazlı, kahverengi saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu zayıf yanakları al al ve çilleri olan bir kızmış. Nazlı her sorumluluğunu yerine getirirmiş, fakat bir tek sabahları geç uyanırmış. Okula hep geç kalır, servisini hep bekletirmiş. Ayrıca sınıfa girdiğinde dersi hep bölermiş. Bir gün Nazlı'nın annesi Nazlı'nın sabahları geç uyanmamasına bir çare bulmuş. Nazlı'ya bir tane çalar saat almış ve bu çalar saati Naz-

lı'nın odasına koymuş. Saati saat 8'e kurmuş. Ertesi sabah 8'de çalar saat çalmış. Nazlı çok korkmuştu. Ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Sonra Nazlı'nın annesi yanına geldi ve şöyle sordu:

- Kızım ne oldu?
- Anneee! Bir ses beni uyandırdı, dedi, korktuğunu belli ederek.
- Kızım artık erken uyanman lazım.
- Tamam anne, ama sabahları nasıl erken uyanacağım?
- Sabah bir ses duydun mu?
- Evet duydum. O neydi?
- Çalar saat idi. Artık çalar saat seni uyandıracak.
- Tamam, artık zamanında uyanırım.

Moamel Hussein
ALDABBAGH

EVİMDEKİ GİZLİ ODA

Bir gün sabah uyandım. Saat daha 6'ydı. Henüz kimse uyanmamıştı. Su içerek geri uyudum. Yine uyandım. Bu sefer saat 9'da uyandım ve saat 7 sanıyordum. Herkes uyanmıştı. Saate bakınca saatin 9 olduğunu gördüm.

-Anne! Neden beni uyandırmadın? Okula geç kaldım!

-Merak etme Mehmet. Bugün okul yok! Bugün tatil.

-Cidden mi? Ben nasıl unuttum ya? Neyse bir şey olmaz.

Annem kahvaltayı hazırladı. Her kes tabağını bitirdi.

-Mehmet sana bir haberim var!

-Neymiş o?

-Yarın yeni eve taşınıyoruz!

-Oleeeey!

Mehmet çok sevindi. Sonra ki gün yeni eve taşınmaya yola çıktılar. Eve gelince 2 kapının

kilitli olduğunu fark ettiler. Yatak odasında bir not vardı. Notta "Mutluluk her şeyin anahtarıdır..." yazıyordu. Kilitli bir kapının arkasına geçti ve "Mutluluk her şeyin anahtarıdır!" dedi. Kapı kendi kendine açıldı.

-Vay be! Teknoloji çok gelişmiş!

İçeri girince yatak odası olduğu anlaşıldı. Yatak odasında sadece yatak vardı. Odadan çıktım ve kapı yine kendi kendine kapandı. Diğer kapıya geçtim.

-Mutluluk!

Kapı açılmadı. Kapının üzerinde bir tane daha not vardı. Notta "Mutluluğu alt edebilen tek bir şey vardır..." yazıyordu.

-Üzgünlük!

Kapı kendi kendine açıldı. İçeri girince bodrum katına indi. Bodrum katında sadece dört tane sandalye vardı. Bir tane daha kapı vardı.

-Yine mi kapı?

Kapı açıldı içeri girince boştu. Sadece bir portal vardı. İçeri girdim. Beni farklı bir yere ışınladı. Bizim evin çok çürümüş(eskimiş)hâli vardı. Eve girdim. Evin içinde sadece bir kapı vardı. O kapıda kırıkta. İçeri girdim. Hangi oda olduğu belli değildi. Ama oda çok soğuktu. Korkmaya başlayınca koşarak portaldan geçip eve döndüm. Annemin yanına gittim. Annem yaşadıklarımı duyunca çok korktu.

RÜYA

Mehmet yine bir sabah uyanmıştı. Ama kendisini evde değil ormanda bulmuştu.

-Benim ormanda ne işim var?

Orman evine yakındı.

Evine girdi. Kimse yoktu. Orada bir saat vardı. Saatin akrebi ışık hızında dönüyordu. Mutfağa girdi. Orda da kimse yoktu. Ama yemekler masada hazır duruyordu. Mehmet o zaman aç değildi o yüzden yemek yemedi. Mehmet "Acaba neden kimse yok?" diye düşündü. Dışarı çıktı ve dışarıda da kimse yoktu. Şiddetli bir hava gelip herşeyi havaya uçurdu. Çok uzaklara uçup yere çakıldı. Ama canı yanmadı.

-Noluyor burada?

Mehmet bir şey fark etti. Tüm Dünya'da herkes yok olmuş.

Mehmet uyandı. Bunun rüya olduğunu anladı.

-Çok ilginç bir rüya bu!

Ömer Faruk DEMİR

MAHMUT'UN DOĞUM GÜNÜ

Mahmut, beş yaşında bir çocuktur. Mahmut' u çok seven ailesi ona sürpriz bir doğum günü partisi yapmak istemişler. Mahmut, arkadaşları ile bahçede oynarken annesi çok güzel yemekler hazırlamış.

Mahmut' un babası da evi güzelce süslemiş. Hatta, kapıdan girişte "İyi ki Doğdun Mahmut" yazısı bile asmışlar. Mahmut'un ablası da, doğum günü pastası kesilirken pat-

latmak üzere konfetiyi bile hazırlamış. Mahmut' un abisi de hediye etmek için hayvan barınağından küçük bir köpek yavrusu almış.

Mahmut, eve gelişi saati geldiğinde koşarak eve gelmiş. Mahmut içeri girdiğinde evdeki herkes "Sürpriz!" diye bağırılmış. Daha sonra hep birlikte çok eğlenmişler, çok güzel bir doğum günü olmuş. Mahmut, en çok kendisine hediye edilen köpek yavrusuna sevinmiş.

Mahmut, köpek yavrusuna "Kuki" ismini vermiş. Mahmut ve Kuki çok iyi arkadaş olmuşlar, Mahmut, Kuki'ye bir çok şey yapmayı öğretmiş. Hatta, bir keresinde şehirlerinde düzenlenen yetenek yarışması elemelerine bile katılmışlar.

Mahmut ve Kuki çok güzel günler geçirmişler. Mahmut, beş yaşında yaşadığı sürpriz doğum gününü hayatı boyunca hiç unutmamış.

MEHMET'İN BİLGİSAYAR OYUNU

Mehmet, okulunda çok başarılı bir öğrenciymiş, bütün sınavlarda başarılı olmuş ve herkes onu takdir edermiş. Ayrıca her gün kitabını okuyup, ödevini yapar ve ders malzemelerini unutmadan okula getirirmiş.

Ancak, bir gün Mehmet, yemekhaneden sınıfa geldiğinde arkadaşlarının büyük bir heyecan içinde bir bilgisayar oyunu ile ilgili konuştuklarına kulak misafiri olmuş. Mehmet, arkadaşlarının yanına gidip bilgisayar oyunu hakkında onlardan bilgi almış.

Mehmet, dersler bittikten sonra okul servisine bindiği zaman hemen eve gitmek istiyormuş... Çünkü; sabırsızlıkla yeni bilgisayar oyununu oynamak istiyormuş. Mehmet, eve gelince çantasını bir kenara atıp hemen

bilgisayarın başına geçmiş. Bilgisayar oyununa kendisini kaptırmış ve saatlerce oyun oynamış. Mehmet o gün ödevlerini yapacak vakit bulamamış. Ertesi gün ve daha sonraki günlerde de ödev yapmak için hiç vakti olmamış. Mehmet, kitap okumayı da bırakmış. Çünkü, bilgisayar oyunu oynamaktan hiçbir şeye vakti kalmıyormuş. Günler böyle geçtikten sonra karne zamanı gelip karnesini aldığı anda, Mehmet, karne notlarının hepsinin çok kötü olduğunu görmüş. Çok üzülerek ağlamış.

Mehmet böylece hatasını anlamış, kendi kendine bir daha bilgisayar oyunu oynamamak için söz vermiş. Mehmet, tatilini kitap okuyarak geçirmiş ve bir dahaki sene yine çok başarılı bir öğrenci olmuş.

Pelinsu MAĞAT

PARKTA BİR GÜN

İyi kalpli Ali'nin hayali parkta eğlenceli bir gün geçirmektir. Ama bir tek Ali'nin değil her çocuğun hayaliydi. Bir gün Ali parka gitmiş. Parkta oynayan bir sürü çocuk görmüş.

Ali parkta çocuklara bakarken büyüdüğünü hissetti. Çünkü artık zamanının çoğunun araştırma ve kitap okuyarak geçiriyordu. Sonra biraz düşündü. Çocuklara yardımcı olarak parkta zamanını geçirmek istedi.

Parktaki çocukları eğlendirip çikolata ve şeker dağıttı. Çocukların yüzünde tebessüm ve sevinç belirdi. Ali çocukların sevinçlerine tanık oldu ve daha çok mutlu oldu.

Dinimiz de iyilikleri bir sevap saymıştır. İyilikler mutlu eder.

İyilikler insanlar arasındaki dayanışma ve yardımlaşmayı arttırır. Diye düşündü Ali.

Ali parkta eğlenceli ve mutluluk, sevgi, iyilik dolu bir gün geçirmenin mutluluğuyla eve döndü ve ailesi yaşadıklarını paylaştı.

Hoşçakalın.

TEKNOLOJİ DÜNYASI

Merhaba, ben teknoloji. Dünyaya bilgi vermek için geldim. Dersleriniz için faydalı yönlerim var; araştırmalarınıza yardımcı olurum. Ama beni çok kullanırsanız; zararlı olurum. Ben varım diye derslerinizi aksatmayın!

Şimdi size bir hikaye ile örnek vereyim:

- Bir zamanlar bir çocuk tanıdım. Benimle fazla zaman geçirdiğinden gözleri zarar görmüştü; hareketsizlikten ayakları da tutmuyordu artık. Sağlık sorunları yaşamaya başladı. Hastanelik oldu.

- Ben bir çocuk daha tanıdım. Okuldan döner dönmez ödevini yapar sonra araştırmalarını da yapıp yarım saat bilgisayar oynardı.

Evet, arkadaşlar! Şimdi de sorumuza geçelim. Siz hangi çocuk olmak isterdiniz? Teknolojiyi bilinçsiz kullanıp sağlık sorunları yaşayan bir çocuk mu yoksa hem çalışıp araştıran hem de eğlenceli zaman geçiren çocuk mu?

Bir daha ki hikayemizde görüşmek üzere.

Rabia Ecrin AYAZOĞLU

EN İYİ ARKADAŞLAR

Merhaba ben Defne bugün en iyi arkadaşım Öykü ile buluşacağım. Normal olarak çok heyecanlıyım eminim Öykü'de çok heyecanlıdır neyse sonra Öykü ile buluşmak için parka gittim ama Öykü saatinde gelmedi 15-20 dakika bekledim. Ama Öykü hâlâ ortalıklarda gözüküyordu. Daha sonra Öykü'nün pırıltılı simlerinin ağacın yanına döküldüğünü gördüm simleri takip ettim ve bir baktım ki Öykü

bir ağacın yanında. Ağladığını gördüm yanına gittim. Öykü bana;

- "Yaşasın geldin Defne"

- "Ne oldu? Öykü."

- " Defne ben sana bir hediye hazırlamak istedim ama kayboldum."

- "Anladım, ne zamandır buradasın?"

- "Çok olmadı 15-20 dakikadır."

- "Ne 15-20 dakika az mı? Ben 15-20 dakikada neler yaparım neler. Neyse hadi gel de eve gidelim çok korkmuşsun hediyeni de başka bir zaman daha güvenli bir yerde yaparsın olur mu?"

- "Tamam Defne beni bulduğun için teşekkür ederim."

- "Önemli değil."

AYY ÇOK YORULDUM

-Ayy çok yoruldum şimdi benim ne olduğumu merak ediyorsunuz değil mi? Tamam söylüyorum bir, iki, üç ben bir karıncayım.

Karınca olmak hem güzel hem de yorucu ama bir o kadar da korkutucu çünkü biz yemek toplamaya giderken yerden gidiyoruz uçarak gidecek halimiz yok ya. Bu yüzden de insanlar bizi eziyor eğer beni duyuyorsanız biraz dikkat edin anlaştık mı? Şu an sanki herkes " anlaştık " diyor gibi bir his var içimde. Şuan benim dışarı çıkıp biraz yemek aramam gerekiyor sende benimle gelir misin? Tamam o zaman beni takip edin. Eveet burası bizim yemekleri toplayıp getirdiğimiz yer, beğendiniz mi? Görmedik ki? Dediğinizi duyar gibiyim.Ben burayı çok

seviyorum , canım sıkıldığında arkadaşlarımla buraya gelip oyun oynuyoruz. Çok eğlenceli oluyor. Keşke sende küçük olup bizimle oynayabilseydin. Ayy keşke öyle birşey demeseydim. Şimdi annenize babanıza ben küçülüp karınca yuvasında oyun oynamak istiyorum demeyin he sakın, sonra suçlu ben olurum.

- "Hadi kızım gel artık uyku vaktin geldi sonra sabah uyanamıyorsun."

- "Tamam anne geliyorum biraz bekle misafirlerimle konuşuyorum."

- "Kızım kim o misafir ben niye görmedim?"

- "Annee tamam bekle geliyorum"

Zahit Esat BAŞPINAR

HAVA ATMAK

Bir zamanlar havaların güzelleştiği, her tarafın yeşilliklerle kaplandığı güneşli bir gün Mehmüt diye bir çocuk varmış.

Bu çocuk çok sakin olduğu için herkes ona karışmış. Mehmüt'ün en yakın dostu Kamuran'mış. Kamuran'da diğer çocuklar gibi herkese hava atarmış. Ama Kamuran çok cesurmuş.

Bir gün Mehmüt gecenin köründe herkes uyuduktan sonra evden çıkmış. Kamuran'ın evine girmiş Kamuran'ı uyandırmış. Kamuran demiş ki.

-Yav napıyorsun gece gece hadi evine git de yat, hem nasıl eve girdin?

Mehmüt demiş ki.

-O da meslek sırrı.

Kamuran da demiş ki.

-Senin mesleğin mi var?

Kamuran demiş ki.

-Kesin senin evinin salonunun kapısına gideceğiz.

-Kamuran demiş ki; ben çok korkuyorum ama.

Mehmüt şaşırılmış. Kapıyı açtıklarında Mehmüt'ün evinin salonu varmış. Meğer bunların hepsi rüyaymış.

YALAN SÖYLEMEK

Bir kış günü tüm çevre karla kaplanmış. Mahmut diye fakir birisi varmış. Mahmut çok fakir bir çocukmuş.

Her sene amcasına uğrarmış.

Mahmut bir gün dışarı çıkmış. Kardan adam yapmış ve üşüyüp eve girmiş.

Eve girdiğinde kapının önünde bir kâğıt varmış. Bu kâğıtta şöyle yazıyormuş.

Sevgili Mahmut,

Her sene bana geliyorsun ama ben artık taşıyorum. Almanya'da Berlin'e

taşındım. Artık gelme ve kendini yorma ben gelsem de her sene olmaz.

Yazan: Amcan

Mahmut bunu duyunca çok üzülmüş. Bir hafta sonra amcasına gidecekmış.

Amcasına "Ben taşındım"deyip yalan söylemiş.Kendini taşınmış gibi göstermek için başka bir eve gitmiş. O evdekiler Mahmut' a yardım edeceğini söyleyip bir yalan da onlar Mahmut'a söylemiş. Mahmut onların yalanına kanmış ancak bir süre sonra gerçeği anlayınca kaçmaya başlamış. Amcası uçağı kaçırdığı için Türkiye'de kalmış ve yolda Mahmut'u kaçarken görünce ona yardımcı olmuş. Mahmut tüm olan biteni amcasına anlatmış.

Mahmut bundan sonra yalanın ne kadar kötü bir şey olduğunu öğrenmiş. Artık asla yalan söylememiş.

Zeynep Betül KURTOĞLU

DOSTUM KİTAP

Kitap aslında en iyi arkadaştır. Hayallerimizi zenginleştirir. Bu yüzden kitapla arkadaşlığımızı çok erken başlatmamız gerekir. Çünkü ağaç yaş iken eğilir.

Kitaplar, biz kimsesizken bile yanımızdadırlar. Okula gidemediği için okuma yazma öğrenememiş kişiler çok şanssızlar. Biz ise çok şanslıyız. Çünkü okula gitme imkanımız var ve istediğimiz her kitabı alabiliyoruz. Kitap

okumanın tadını herkes tatmalı. Bu gıdadan mahrum kalınmamalı. Kitabın her sayfası her satırı çok değerlidir. Eğer sizde şimdi elinize bir kitap alırsanız ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız. Bir yandan da bazı kişiler o basit bilgisayarlara takılıp kalmışlar. Oysa ki kitabın büyüleyici kelimelerine dalsalar bilgisayarlar unutulur giderdi. Hem bilgisayarların birçok zararı da var. Ne kadar anne ve babamız kitap oku dese de onlar için değil kendimiz için yapmalıyız.

Ben sizi kitabınızla baş başa bırakayım sizin bilgisayarınızı fazla kaçırmayın. Kitap okumak size daha iyi gelecektir :)

BİR SEPET BÖĞÜRTLEN

Bir zamanlar çok derin bir orman varmış. Bu ormanda yaşayan Rato adında yavru bir köstebek varmış.

Bir gün Rato ve annesi pikniğe gitmişler.

Rato:

-Anneciğim şuradaki çalılıkların arasındaki böğürtlenleri toplayabilir miyim? demiş. Ancak annesi izin vermemiş.

Annesi izin vermese de o gizlice gitmiş. Acele etmeliymiş çünkü geç kalırsa annesi ona kızabilirmiş. Orada bir sepet böğürtlen duruyormuş. Onu alıp annesinin yanına mı

gitmesi gerektiğine yoksa geri mi dönmesi gerektiğine karar verememiş. Alıp annesinin yanına gitmeyi tercih etmiş. Sonra ne olduğunu anlamadan birden havalanmaya başlamış.

Bir uçaktaymış. Bu uçak Fransa'ya gidiyormuş. Rato içinden 'Akılsız başın cezasını ayaklar çeker.' demiş. Fransa'ya vardığında onu biri görmüş. Bağırmaya başlamış. Başka biri gelip onu evine geri bırakmış. Rato koşa koşa annesinin yanına gitmiş. Bundan sonra Rato annesinin sözünden hiç çıkmamış.

ZEYNEP GEYİK

SÜRPRİZ DOĞUM GÜNÜ

Günlerden hangi gün acaba gene bilmiyorum. Koşup Melek ablama sordum:

-Bugün günlerden hangi gün Melek abla?

-Cuma kardeş.

Yehuu doğum gününe 2 gün kaldı! Çok ama çok mutluyum. Annem doğum günü süsü almış salona gidiyordu. Anneme hiç bir şey olmamış gibi sordum:

-Anne ne taşıyorsun?

-Eeeee şey kızım babanın boş kolileri.

Hmmm deyip geçtim. Bu seferde kordorda süs asan Merve ablamı gördüm:

-Abla sen ne yapıyorsun?

-Eeee şey arkadaşımın doğum gününü burada kutlayacağız da.

Bu sefer şüpheli şüpheli bakışımla gittim. Bu seferde babamı AVM'ye gidince gördüm elinde hediyeler vardı. Bu seferde düşünce

düşüne gittim. Nedense herkes yalan söylüyor. Bıktım yaa acaba doğum günümün olduğunu unuttular mı? İçimden ofladım annem duydu:

-Kızım bir şey mi oldu?

-Eeee şey sıkıldım ondan anne.

Yarın oldu.

Yine herkes bir şey yokmuş gibi davranıyorlar. Bari bu sefer hatırlayın doğum günümü. Salonun kapısı kitliydi. Biraz korktum. Anne diye bağırdım kapının kilidi açıldı. Kapıyı yavaş yavaş açtım o da ne! Doğum günümü meğerse unutmamışlar

Bu sefer mutluluktan ağladım. Artık doğum günümün bitmesini ve gelmesini bekleyeceğim.

KUZENİMLE EĞLENCİLİ GÜNLER

Yaz günlerinden biriydi. Biz yarın Trabzon' daki kuzenlerime gidecektik. Adları ise Ayşe ile Ela idi. Akşam hemen yatağa fırladım yarın olmuştu bile.

Arabayla gitmeye başladık. Tam yolu yarıladığımızda araba bozuldu. Babama ne olduğunu sordum:

- Baba neden durduk?
- Kızım herhalde arabanın aküsü bitti.
- Eee ne yapacağız baba?
- Bilmiyorum kızım.

Babam teknik servisi aradı. Ve arabamızı tamir ettiler. Yolumuza tam devam edecek iken kardeşim Esmâ çığlıkla ağlamaya başladı annem onu sakinleştirmeye çalışırken uyuya kalmıştım. Gözümü açtığımda Trabzon' a varmıştık. Kuzenlerimin evine gelince hemen Ayşe ile Ela' nın odasına koştum. Şaşkınlıkla etrafa baktım ama dağınıklıktan başka bir şey yoktu. Asiye yengeme sordum:

- Asiye yenge Ayşe ile Ela nerede?
- Onlar okuldalar Eda.
- Tamam teşekkürler Asiye yenge.

Akşam Ayşe ile Ela geldi hemen konuşmaya başladım:

- Ayşe, Ela siz neden geç kaldınız?
- Eda çünkü yolda giderken arabaların kaza yaptığını görünce hemen yardıma koştuk.
- Kaza geçiren kişiler iyiler mi?
- Evet şu an hastaneye götürdüler.

Sorularımı sorduktan sonra Barbie oyunlarına daldık. Ve Asiye yengem akşam yemeği hazırlamıştı. Hemen ilk bizi çağırdı. Hemen yiyip kalktık. Biraz dışarıda dayımla oturduk. Birde ne göreyim Ayşe çığlığa boğuldu. Ayşe' yi yılan soktu sanmıştım ama sadece üstüne böcek gelmişti. Ama dayımın önüne baktığımda gerçekten yılan görmüşüm. Ve bağırarak dayımı uyardım:

- Dayıııııı dikkat et!
- Dayım hemen yılanı aldı ve onu boğdu. Yılan ölmüştü! Herkes koşa koşa içeri girdi. Asiye yengem sordu:
- Neden böyle koşturuyorsunuz ?
- Dışarıda yılan gördük dayım onu boğdu ve öldürdü ondan kaçıyoruz yenge.

Hemen koştuk yataklara uyuduk. Yarın olunca hepimizi bir sürpriz bekliyordu! Dışarı çıktık bir de ne görelim! Ayşe, Ela ben ve kardeşim Esmâ için salıncaktalar. Hepimiz salıncağa koştuk. Sabahtan akşama kadar Barbielerle salıncakta sallandık. Akşam olunca günlüğümüze bir şeyler yazmaya gittik. 2 gün sonra eve gidecektik. Bir de ne görelim! Kardeşim Esmâ tüm defterlerimizi yırtmış. Hepimiz aynı anda bağırдық:

- Esmaaa!
- Esmâ: Hihihihih
- Off Esmâ off
- 2 günde geçince dayım benim salıncağımı kaldırmıştı. Valizlerimizi topladık.
- Artık gitme vaktim gelmişti. Ayşe ile Ela' ya sarılıp yola koyulduk. Yoldayken onlardan başka birisini düşünmedim. Evdeyken sadece sıkıcı sıkıcı oturuyordum. Ama onlara gittiğim için mutluyum.

YENİDOĞU OKULLARI

4/B

USTA KALEMLERDEN HİKÂYELER-3

Ayşe Hande DURU

4/B SINIF ÖĞRETMENİ

KÜTÜPHANEDEKİ SÜRPRİZ

Bütün çocuklar evlerine gitmek için sabırsızlıkla karne gününü bekliyordu. Kimi ailesini göreceği için kimi de gideceği tatili düşünükçe yerinde duramıyordu. Kolay değildi, ailelerinden kilometrelerce uzakta yatılı okulda okuyorlardı. Ailelerinin zaman zaman yaptığı birkaç saatlik ziyaret çoğuna yetmiyordu. Aileler her istediklerinde gelemiyordu okula. Çünkü okul, kasabanın en tepesine, sadece trenle ulaşılabilen bir yere yapılmıştı.

Nihayet son akşamdı okulda geçirecekleri. Aralarında fısır fısır sömestr tatilinde neler yapacaklarını anlatıyorlardı birbirlerine. Sessiz olmaları lazımdı. Gece okulu kolaçan eden nöbetçi öğretmen ve güvenlik görevlisi çocukları uyuyor sanıyordu ne de olsa. En çokta "Süper Beşli" grubu heyecanlıydı. Bütün dönem boyunca karne günü hakkında konuşup durdular. Okulda bu beş afacanı tanımayan yoktu. Maceraları kulaktan kulağa yayılıyordu her seferinde. Ne laboratuvarı gizli kullanma-

ları kalmıştı ne de okuldan kaçmak için plan yapmaları.

Süper Beşli, 11 yaşında, altıncı sınıf öğrencilerin oluşan bir gruptu. Her biri birbirinden çok farklıydı. Emre çok hareketli, asla yerinde duramayan, Hasan anlayışlı ve ılımlı, Osman tam bir kitap kurdu-hatta bu yüzden arkadaşlarının arasında alay konusu olduğu bile olmuştu-, Yavuz esprili ve şakacı, Selim ise diğerlerine göre daha sessiz ama akıllı bir çocuktur. Çok farklı olmalarına rağmen aralarındaki sevgi ve bağlılık, bu dostluğu sonsuza taşıyacak gibiydi.

Gece geç saatlere kadar konuşan öğrenciler, güneşin kendini göstermesine fırsat vermeden, yataktan sevinç çığlıklarıyla fırladılar. Pencereye heyecanla koşan Emre, gözlerine inanamadı. Sevinç çığılığı yerini sessizliğe bırakmıştı. O coşkulu halinden eser kalmamıştı. Bir gariplik olduğunu anlayan arkadaşları da pencereye doğru koşular. Bir de ne görsün-

ler her yer bembeyaz karla kaplanmıştı. Göz gözü görmüyordu tipiden. Dışarıdaki manzara karşısında uzun bir sessizlik oldu, 4 numaralı yatakhane. Çocuklar bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyorlardı. Bu, trenler çalışmayacak demektir. Hepsinin heyecanı derin bir hüznü dönüşmüştü şimdi.

O gece nöbet tutan öğretmen, tahminleri doğrularcasına tek tek yatakhaneleri gezip trenin hava şartlarından dolayı bir hafta çalışmayacağını söylüyordu. Çocukların durumu kabullenmekten başka çareleri yoktu. Çünkü senelerdir bu okuldaydılar ve buna benzer şeyleri zaten yaşamışlardı. Yaşadıkları şoku kısa sürede üzerlerinden atıp kahvaltıya indiler.

Aradan üç gün geçmişti. Artık canları iyice sıkılıyordu. Yapılan etütler, oynanan oyunlar neşelenmelerine yetmiyordu. Süper Beşli'ye göre bir durum değişti bu.

Hep birlikte spor salonunda vakit geçiriyorlardı. Osman sıkıldığını söyleyerek, yatakhane kitabını almaya çıktığı anda Yavuz patlattı bombayı.

-Bıktım artık bu çocuğun kitaplarından. Bizimle eğlenmek yerine şu yaptığına bak! Tatili

bile kitap okuyarak geçiriyor.

-Sorma Yavuz. Ben de anlayamıyorum bu durumu, diye ekledi Selim.

-Biraz eğlenmeye ne dersiniz?

-Nasıl olacak o?

-Osman her akşam olduğu gibi yine kütüphaneye gidecek. Kapıyı üstüne kilitleyelim de görsün. Sabaha kadar kitaplarla baş başa nasıl zaman geçecek.

-Emin misiniz çocuklar? Ya korkarsa? diyerek karşı çıktı Hasan.

-Merak etme. Çok korkarsa açarız kapıyı.

-Söz ver.

-Söz, dedi Yavuz sırtarak.

Osman elinde kitabıyla arkadaşlarının yanına geldi.

-Eee, ne konuşuyordunuz da sustunuz bir anda.

-Yok bir şey. Yavuz yine soğuk şakalarından birini yaptı, diye atıldı Selim. Konu böylelikle kapandı.

Akşam olmuştu. Osman yemekten sonra kütüphaneye gitti. Kalan dördü de aralarında kıs kıs gülerken arkasından baktılar Osman'ın.

-Eğlence başlasın, diyerek sıçradı Emre.

Ses çıkarmamaya özen göstererek, minik adımlarla kütüphanenin yolunu tuttular. Kapıdan kafalarını uzattılar. Hiç ışık yoktu. Garip bir durumdu bu, ışısız kütüphanede bir şey okumak imkansızdı. Merakla içeri atıldılar. Birkaç adım atmışlardı ki kapı üzerlerine kapandı. Korkudan öylece kalakaldılar. Selim hemen saatine baktı, içeriye sızan ay ışığı saatin kaç olduğunu görmesine yetti.

-Olamaz! Saat 9 olmuş.

-Tabi ya. Bekçi kilitledi kapıyı, her akşam bu saatte kilitler.

-Osman nerede?

-Osmaaann. Burada mısınız?

-Hayır, kimse yok bizden başka. Biz gelene kadar çoktan kitabını değiştirmiş ve gitmiş.

-Olamaz! Şaka yapalım derken başımız belaya girdi.

-Seslenelim bekçiye açsın kapıyı.

-Sakın! Bu saatte burada ne işimiz olduğunu nasıl açıklarız? Kurallara uymadığımız için müdüre hanımdan azar işitmek istemiyorum.

-Bari ışıkları açalım.

-İyi fikir, hem ben korkmaya başladım.

Işığı açan Hasan düğmenin yanında küçük

bir not buldu.

-Çocuklar koşun! Bakın ne buldum.

-Ne buldun? Anahtar mı yoksa?

-Bir anahtar değil ama buradan çıkış biletimiz olabilir.

Büyük bir şaşkınlıkla Hasan'ın elindeki kağıt parçasına bakakaldılar. Kağıtta "Çıkmak için önce tarih bölümündeki soruyu doğru cevaplamamız gerekiyor." yazıyordu. Olup bitene anlam veremeyen Yavuz, uzun uzun kağıtta yazana baktı. Sessizliği bozan Hasan oldu.

-Hadi ama daha fazla burada durmak istemiyorum. Yazanı yapalım.

Hep birlikte tarih bölümüne yöneldiler. Rafların arasında başka bir kağıt buldular. Bu kağıtta bir soru vardı. İstanbul'u fetheden padişahı ve fetih tarihini soruyordu. Emre sinirlenmişti.

-Ben nereden bileyim bunu. Hepsi Osman'ın yüzünden!

-Nereden çıkardın bunu? Yavuz bu şaka işini çıkarmasaydı bunları yaşamazdık, diye tersledi Selim Emre'yi.

-Zaman kaybetmeyelim. Kimse cevabı bilmiyor mu gerçekten?

-Anlaşılan bilmiyor.

-Hadi o zaman kitapları karıştırma vakti.

Çocuklar tarih bölümünde farklı kitapları alarak okumaya başladılar. Kimi harıl harıl sorunun cevabını ararken kimi de okuduğu kitaptan alamıyordu kendini. Çocuklar kitapların sayfalarında kaybolurken birkaç saat geçmişti bile. Sorunun cevabını arayan da artık kendini geçmişin gizemine kaptırmıştı. Sonunda bir çığlık yükseldi Selim'den.

-Bulduumm! Bakın burada yazıyor. İstanbul'u Fatih Sultan Mehmet fethetmiş. Hem de 1453 yılında yani yüzyıllar önce. Asıl şaşırtıcı olan bunu nasıl yaptığı. Gemileri denizden değil de karadan yürüterek yapmış bunu. Bakın resme ne kadar da akıllıca. Sizin için okuyorum, iyi dinleyin.

Selim okumayı bitirince bir ağızdan "Vay be!" sesleri yükseldi.

Aynı anda kapıdan da sesler geliyordu. Çocuklar irkilerek kapıya doğru çevirdiler başlarını. Hepsi ağız açık kapıyı açan kişiye bakıyordu. Yine bir ağızdan "Osmaaann!" diyerek bastılar çığlığı. Karşılarında şaka yapmayı planladıkları arkadaşlarını görünce olan bite-

ni anladılar.

-Demek sendin Osman. Bizi buraya sen kitledin.

-Evet. Ben yatakhaneye çıkmak için yanınızdan ayrıldığımda duydum her şeyi. Benim için planladığınız şakayı size yapmak istedim. Söyleyin bakalım. Nasıldı kitaplarla saatler geçirmek?

Utanarak birbirine baktı Hasan, Emre, Yavuz ve Selim. Söze atılan Emre oldu.

-Ne yalan söyleyeyim, ilk başta kitaplarla kalmak hoşuma gitmedi. Hatta soru için kitap okuyacak olmak sinirimi bile bozdu. Ama okudukça okumak istedim. Yeni şeyler öğrenmek düşündüğüm gibi değilmiş.

-Al benden de o kadar, diyerek destek verdi Yavuz.

-Evet. Bu kadar keyifli olacağını düşünmemiştim. Özür dileriz, kitaplara olan sevginden dolayı dalga geçtik seninle.

-Önemli değil. Şimdi benim neden bu kadar çok buraya geldiğimi artık daha iyi anladınız. Benim de amacım buydu. Sanırım kalan günleri hep birlikte kütüphanede geçirebiliriz, dedi Osman tebessüm ederek.

Ahmet Fatih MOLAK

9999 YILI NASIL OLMALI?

Selim öykü, masal, hikaye ve benzeri şeyler yazmayı seven bir çocuktur. 10 yaşındaki Selim macera yaşamayı ve hayal kurmayı da çok severdi. 9999 yılı nasıl olmalı diye düşünürdü.

Selim bugün tatile gidecekti. Bu yüzden çok mutluydu. Yol hazırlıklarına başlamışlardı. Mutluluktan uçacak gibiydi. Annesi, hayali kanatlarını zor tutmuştu. Selim yine 9999 yılı nasıl olmalı diye düşünmeye başladı. "Bence arabalar uça, evlerin altında mıknaatılar olsun, biri ucu S, diğer ucu N olsa. Robotlar olsa, sırtında roket olsa. Roket botla insanlar uçak gibi uça. Gerçek üstü gözlük yerine, gerçek üstü dünya olsa. Ormanların içinde deniz olsa, adalar hareket etse keşke. Ah sen bak şu işe, tatile uzaya geldik. Ah şaka yaptım, Antalya'ya geldik canım. 9999 yılında uzaya yürüyen bir köprü olabilir mesela. Ah yine başlamayayım da uçamayan bavulumu tatil evine götüreyim. Yine başlıyorum 9999 yılında uçan tatil evleri olsa, uçan halı olsa, uçan deniz olsa. Hayır, hayır, hayır! Ben şu an 2019'dan ayrılmak istemiyorum."

ORMANIN KAHRAMANI KİM?

Hamit, on yaşında bir çocuktur. Hamit kendini büyük sanıyordu, ama küçüktü. Orman, çayır gibi doğal yerleri çok seviyordu.

Babası ona ormanda piknik yapacaklarını söyleyince çok sevindi. Top, yastık, fotoğraf makinasını ve kürek almıştı. Yola çıktılar, ve piknik alanına vardılar. Hamit gizlice ormana açıldı. Yürüdü, yürüdü, yürüdü... Kuş, kertenkele gördü. "Bir dakika, ayı bana saldırıyor! Kaçmalıyım." Tabii ki de bu bir gerçektir. Ayı Hamit'e doğru süratle koşuyordu. Kaçarken yağmur da yağıyordu. Hamit üşümeye başlamıştı. Durmadan koşuyordu. Hamit hapşirmaya başladı. Ayı uzaklaştı. Hamit rahatladı derken "ssss" diye bir ses duydu. Hamit bu sesin bir yılan sesi olduğunu anlamıştı. Bir yandan yılanın nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Başka bir ses geldi, yilanda gidince Hamit'in başına kurt musallat

olmuştu. Kurt yaralı idi. Hamit yardım etmek istiyordu. Ama korkuyordu. Hamit düşündü, düşündü bir şey bulamadı. Bir karar veremedi, kurdun yanına gidip yarasına baktı. Ayağına kırık cam parçası batmış idi. Ama Hamit kurdun canı yanar diye korkuyordu. Cesaretini topladı ve camı çıkardı. Kurt da Hamit'ten korkuyordu. Hamit kurdun başını sevmeye başladı. Kurt Hamit'e ısındı ve güneş açtı. Kurt Hamit'le oyun oynamaya çalıştı ve oynadı. Hamit'in babasının sesi gelmeye başlamıştı. Hamit kurda dedi ki:

- Kurt sen ormanın kahramanısın. Senin adın artık Yıldırım. Birlikte annesinin yanına gittiler.

Hamit uyandığında bunların hepsinin rüya olduğunu anladı. "Bu rüya bana dostluğu öğretti." Diye geçirdi içinden.

İyi dost kötü günde belli olur değil mi?

Berra Nur
KARAHASANOĞLU

KAYIP ELMAS

Çok uzun yıllar önce bir müzede elmas varmış. Bu elmas çok değerli ve önemliymiş.

Bir gün o elmas çalınmış. Polisler hemen olay yerine gelmişler. Hırsızın usta olduğu her halinden belliymiş. Olay yerine dedektifler de gelmiş. Amatör bir dedektif ipucu bulmak için uğraşmış. İpucu bulunduğu anda hemen olayı çözmeye çalışıyorlarmış. Polisler, hırsızın müzede bir çalışan olduğunu anlamışlar. Dedektiflerin hepsi müzede çalışanları araştırmış. Bizim amatör dedektif de güvenlikçi olan Hasan Bey'e gelmiş. Bir anda elmas cebinden çıkmış.

Sonuç olarak Hasan Bey hakettiği şekilde cezalandırılmış.

FATMA

Bir yaz günüydü. Hava sıcak, güneş tepedeydi. Fatma adlı ufak bir çocuk etrafa neşe saçıyordu. Ama Fatma çok savurgandı, paranın kıymetini hiç bilmezdi. Sonra başına neler neler geldi...

O gün Fatma elbise almak için mağazaya girdi. Mağazadaki çalışanlar ise mağazayı toparlıyordu.

Fatma:

-Mağazayı niye boşaltıyorsunuz?

Çalışan:

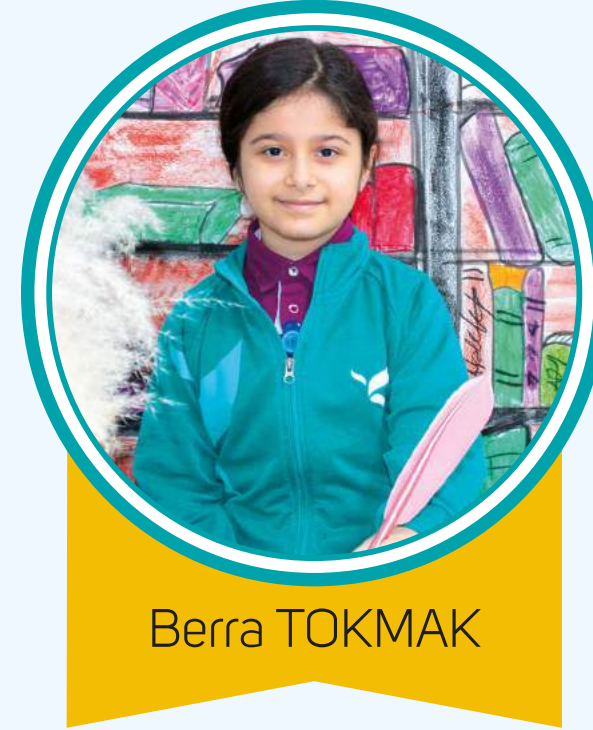
-Artık bu mağazayı kapatıyoruz.

Fatma çok üzülmüş, boynu eğik bir şekilde mağazadan çıkmış. Doğruca en sevdiği yer olan parkın yolunu tutmuş. Yolda giderken bir uçak görmüş. O anda aklına bir fikir gelmiş.

Fatma:

- Vay canına çok etkileyici, ben de dev gibi bir araç yapacağım.

O günden sonra hiçbir zaman savurgan olmamış, her zaman sorumluluklarını yerine getirmiş.

SEMRA

On yıl önce bir kız dünyaya gelmiş. Bu kızın ismi Semra'yımış. Semra boncuk gibi mavi gözleriyle, altın sarısı saçlarıyla ailesini şaşır-tacak kadar güzel bir kızmış. Semra'nın an-nesinin adı Sena, babasının adı da Eyüp'müş. Semra ailesini çok fazla severmiş.

Bir yaz günü güneş gülümserken Semra kumsala gitmiş. Kumsalda hava çok sıcakmış. Kumlar alev alev yanıyormuş. Semra ailesiyle birlikte bu sıcak mı sıcak havada buz gibi de-nize girmiş. Denizden çıkmışlar ama bu se-ferde sıcak havada üşümüşler, çok şaşır-mışlar. Bunun sebebi vücutlarının su sayesinde sıcaklığı ayarlamasıymış. Daha sonra denizde tosbağa görmüşler. Semra denizde tosbağa gördüğü için, tosbağaları araştırmış ve okul-da tanıtmış.

Merak ettiğiniz bir şey olursa, o şeyi araş-tırın ve onunla ilgili bilgi toplayın.

MELİS

Üç yıl önce Melis adında bir kız varmış. Bu kızın annesi, babası ve bir de kız kardeşi varmış. Melis'in annesinin adı Özge, babasının adı Oğuz'muş. Melis'in kardeşinin adı da Melisa'ymış. Bu aile evlerinde mutlu bir şekilde yaşıyorlarmış.

Bir gün Melis oyun oynamaya arkadaşlarını çağırmış, birlikte akşama kadar oyun oynamışlar. Oyun oynadıktan sonra birlikte ormanda gezmeye karar vermişler. Ormana gitmişler, gittiklerinde Melis, annesi Özge'yi çok özlemiş. Eve geri dönmek istemişler ama ormanda kaybolmuşlar. Melis'in annesi ile babası çok endişelenmiş. Ormana ve denize aramaya gitmişler. Annesi ormana, babası denize aramaya gitmiş. Annesi Melis'i bulmuş, babası aramaya devam etmiş. Özge, Oğuz'u aramış ve eve gelmesini söylemiş. Oğuz eve gelmiş. Ve kızına sıkı sıkı sarılmış. Bunun üzerine kızı bir daha ormana gitmemiş.

Ertesi gün okul varmış. Melis kardeşini de alıp okula gitmiş. Okulda öğretmeni bir öykü yazmalarını istemiş. Melis başından

geçenleri yazmış. Eve gitmişler.

Özge:

-Bugün ne yaptınız?

Melis:

-Okulda öykü yazdık ve eve döndük.

Özge:

-Eğlendin mi peki?

Melis:

-Çok eğlendim. Çok güzeldi günüm. Dedi ve uyudu.

Sabah okula gitti. Melis okuldayken Melisa evde boyama yapıyordu, çok acıkmıştı.

Melisa:

-Anneciğim ben çok acıktım.

Özge:

-Tamam, yemek yapıyorum. Hazır olunca sana haber veririm.

Melisa çok acıkmıştı. Bahçeye çıktı, meyve ağaçlarından meyve topladı ve yedi. O sırada mahalleye yeni taşınan aileyi gördü. Bu aile çocukluydu. Melisa eve döndü. Annesi

yemeği hazırlamıştı. Sofraya oturdular. Uyku saati geldi.

Sabah Melis okula gitti. Okulda gezi vardı. Kamp yapmaya gideceklerdi. Ormanın ortasındaki kamp alanına gittiler. Ormanda vahşi hayvanlar vardı. Yatmaya giderken karşılarına bir ayı çıktı. Çok korktular. Ormana kaçtılar. Ormanda 15 tür hayvan gördüler. Bütün çocuklar çok korktular. Çok uykuları gelmişti ve hâlâ kavgaya ediyorlardı.

-Ya! Bu taraftan, beni takip edin.

-Orası olmaz, çok karanlık.

-Hayır sol taraf.

-Olmaz sağ taraf.

Melis:

-Yaaa! Susun artık ne taraftan gideceğimize karar verelim ama acele edelim.

Kavgayı bıraktılar ve arka taraftan gittiler. Giderken önlerine bir arı kovanı çıktı. Arılar çocukları kovaladılar. Çocuklar onlardan kaçtılar ve ormanda iyice kayboldular. Bu sefer daldan dala atladılar, maymunlara el salladılar. Sonunda kamp alanına dönmeyi başardılar. Kamp bitti, evlerine döndüler ve mutlu bir şekilde yaşadılar.

Annenizin babanızın sözünü dinleyin, istemediğiniz şeyler yapmayın.

Betül Ceyda ARIKAN

KİTAPLARA OLAN SEVGİM

Merhaba, benim adım Melike. Soyadım Arıkan. Okumayı çok seviyorum. Fener Mahallesi'nde oturuyorum.

Size bir şey anlatacağım. Benim kitaplara sevgim nasıl başladı onu. Ben ta 1. sınıftayken okumayı öğreniyordum. İlk başta çok sıkıcı gelmişti.

-Melike şunu oku.

-Ela lale al.

-Şunu da.

-Ekin Ela'ya limonlu kek al.

Meğerse güzel şeyler uzun kitaplarda olurmuş. Bunu çok sonradan anladım. O da 2. sınıfta kuzenimle kitap okurken başladı.

-Melike şu kitaptan bende iki tane var. Okuyalım mı?

-Hayır. İstemiyorum.

-Neden?

-Çok sıkıcılar.

-Ama bu çok güzelmiş.

-Hayır.

-Ama...

-Uf, iyi tamam ya!

Sonra o kitabı okuyunca çok şey öğrendim. Mesela; su döngüsünü, deniz hayvanlarını, Dünya'nın kendi ve Güneş' in etrafında döndüğünü... Ve daha çok şey.

O günden sonra hayatımı hikâye yazmaya adadım. Büyüyünce de yazar oldum. Hikâyelerimle çocukları hep mutlu ettim.

AT İLE ARKADAŞLIĞIMIZ

Merhaba arkadaşlar. Benim adım Afife. 10 yaşımdayım ve 4. sınıfa gidiyorum. Bulmaca çözmeyi, yeni kişilerle tanışmayı ve kitap okumayı çok severim. Tanıştıklarımla hemen anlaşırım.

Bugün ata binecektim. Sabah erkenden uyanıp, kahvaltımı yaptım. Kahvaltı yaparken anneme sorular sormaya başladım.

-Anne, at çiftliği uzak mı?

-5 dakikada gidilir herhalde.

-Peki ya attan düşersen?

-Attan düşmezsin, ama düşersen de kaskın ve can yeleğin seni korur.

At çiftliğine gidiyorduk. Ben dışarıya bakarken İstanbul Üniversitesi'ni gördüm. Annem:

-İşte yaklaşıyoruz! Dedi.

Acaba at çiftliği üniversitenin içinde miydi? Hemen anneme sordum.

-Anne at çiftliği üniversitenin içinde mi?

-Hayır, ama üniversiteye bağlanıyor. Başka kurslar da var. Mesela basketbol, jimnastik...

Öyle şeyler.

-Bana üniversite hakkında bilgi verir misin?

-Elbette. İstanbul Üniversitesi İstanbul fethedilince 1453 yılında Fatih Sultan Mehmet tarafından inşa edilmiştir.

İşte geldik. Arabamızı park edince, eşyalarımızı alıp at çiftliğine girdik. Çok heyecanlıydım. Kaskımı takıp, öğretmenimin yardımıyla atıma bindim. Atımın adı Moris'miş. Öğretmenim atımı ilk başta bir iple tutuyormuş. Ata binince her zaman kalk- otur yapmalıymışım. İlk başta zor geldi, ama alıştım. Ama daha sonra dengemi kaybedip düştüm. Annem ve babam dışında herkes bana güdü. İçimden ağlamak geldi. Ama tam o sırada atım Moris herkesi bir kişnemedede susturdu. Sanki beni sevip beni korumuştur. Yine oturdum, bu sefer olmuştu.

Artık atı kendi başıma sürüyordum. Birbirimize bağlanmıştık... Büyüyünce çok büyük bir yarışmacı olmuşum.

Ceren BOZKURT

UNUTULAN GÜZELLİKLER

Sıcak bir yaz günüydü. Elif odasında dola-bını düzenliyordu, bu sırada odasını havalandırmak için pencereyi açık bırakmıştı. Sabah yem vermek için açtığı kafesin kapısını açık unutmuştu. Bunu fırsat bulan papağan pen-cereden uçup gitmişti. Bunu fark eden Elif üzüntüsünden ağlamaya başlamıştı.

Yaşadığı durumdan çok mutlu olan papa-

ğan diyar diyar gezmeye koyulmuştu. Ana-dolu'nun küçük şirin bir köyüne yolu düş-müştü. Sokakta gördüklerine inanamamıştı. Bütün çocuklar dışarıda oyun oynuyordu. Küçük papağan meraklı gözleri ile onlara ba-kıyordu. Çocukların ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Çocuklar sırayla eğilmiş birbir-lerinin üstünden atlıyorlardı. Oynadıkları bu oyundan çok zevk aldıkları gülme seslerin-den anlaşılıyordu. Diğer taraftaki 5-6 çocuk kendi aralarında farklı bir oyun oynuyorlardı. Onlar yere çizdikleri rakamların üzerinden zıplıyorlardı. Bu çocuklar da en az diğerleri kadar mutluydular.

Papağan sessiz bir köşede ağacın dalında derin derin düşünceye daldı. Şehirdeki ço-cukların televizyon, tablet tutkusu ve mutsuz oluşları köydeki çocukların sokaklara taşan mutluluğu onu çok düşündürmüştü.

İYİLİK YAPMANIN MÜKÂFATI

Sert bir rüzgâr vardı, yapraklar örtü gibi yere serilmişti. Küçük bir kız parkta su sa-tıyordu. Yaşlı bir teyze, küçük kıza yaklaşa-rak "Kızım! Su kaç TL?" diye sordu. Küçük kız suyu bedavaya verdi ve yaşlı teyze çok teşekkür etti. Küçük kız, yaşlı teyzeye "Rica ederim." dedi. Yaşlı teyze de, küçük kıza is-mini sordu. Küçük kız "Bana küçük kız derler ama ismim Ela." diye cevap verdi. Bunun üze-rine "Tamam Elacığım." dedi yaşlı teyze. Ela, yaşlı teyzeye "Peki sizin isminiz nedir?" diye sordu. Yaşlı teyze "Benim ismim de Fatma." dedi. Fatma Teyze ile küçük kız Ela tanışmış oldular.

Bu tanışma ve küçük kızın su ikramı üzeri-ne de dost oldular. Birlikte su satmaya başla-dılar. Zaman geçtikçe hava daha da soğudu ve karardı. Gün bitiminde Ela ve Fatma tey-zenin yolları ayrılmış oldu.

Ertesi gün Ela ve Fatma Teyze tekrar park-ta buluştular. Fatma Teyze, Ela'dan önce gel-miş ve kayıp bir köpek ilanı görmüştü. Her zaman su satan Ela, bu sefer elinde satmak

için mendillerle gelmişti. Fatma Teyze, Ela'ya kayıp köpek ilanını gösterince; Ela elindeki mendilleri yırtık cebine koyup köpeği ara-maya başladı. Fatma Teyze de Ela'ya yardım etti. Çok geçmeden beyaz tasmalı bir köpek gördüler. Tasmasının üzerinde kalın harflerle "Benekli" yazıyordu. Ela çok sevindi ve ilanın üzerinde yazan adrese gittiler. Köpeğin sahi-bi çok sevinip Fatma teyzenin adresini istedi. Fatma Teyze de adresini söyledi ve bir hafta sonra köpeğin sahibi ziyarete geldi. Köpeğin sahibi; Ela, Fatma Teyze ve arkadaşlarının ye-teceği kadar büyük bir villa aldı. Ela, Fatma Teyze ve arkadaşları villada ömür boyu mut-lu oldular.

Ela'nın Fatma Teyze'ye yaptığı su ikramı, Fatma Teyze'nin dostluğunu kazandırmıştı. Fatma Teyze ile beraber bulduğu köpekte sahibi için çok kıymetli idi. O da hayal bile edilemeyecek bir iyilikle karşılık verdi. Bazen hayatta basit gördüğümüz iyiliklerin karşılığı büyük olabilir. İyilik eden muhakkak iyiliğinin mükâfatını alır.

Elifsu GENÇ

DİKKATLİ OL

Bol karlı bir kış günüydü, hava çok soğuktu. Ben soğuğu hem severim hem sevmem. Kardeşlerim ise, onlar her zaman sever. Biz üç kardeşiz. Ben Elifsu 10 yaşındayım, 4.sınıfa gidiyorum ve derslerim de güzel. Kardeşlerim Rabia 6 yaşında anasınıfına gidiyor, çok dertli bir kız. Mirza ise 3 yaşında okula gitmiyor, çok tatlı bir çocuk...

Her gün sabah erkenden kalkıp okula gitmek bazen güzel, bazen zor. Kardeşim Rabia için de bazen güzel, bazen zor. Çünkü bazı sabahlar erken kalkmak zor olabiliyor. En küçük kardeşim Mirza şu an küçük olduğu için sabah erkenden kalkmak yok şu anlık. O çok rahat, ama büyüyünce oda sabah erkenden kalkıp okula gidecek. Kardeşim Rabia cüzünü bitirip Kuran-ı Kerim'e geçti.

Bugün kuzenlerime gittik. Yemek yedik sonra oyun oynadık. Çay içerken biz de onların yanına gittik ve kuzenim dikkatsiz olduğu için üzerine çay döktü. Hemen hastaneye gittiler ve doktor yanık kremi verdi. Kuzenim artık dikkatli olmayı öğrendi, biz de öğrendik. Dikkatsiz olmanın verdiği zorluk...

Hey çocuklar! Dikkatsiz olursanız zorluğunu çekmek zorundasınız, ama, eğer dikkatli olursanız zorluk çekmezsiniz.

ANLAMAK GEREK

Merhaba, ben Emre, 14 yaşındayım. 7. Sınıfa gidiyorum, derslerimde de çok başarılıyım. Mirza ise 6 yaşında ve bu sene okula başladı. Sıcığı fazla sevmem ama kardeşim Mirza çok sever. Güneşin altında olduğunu hiç umursamadan saatlerce oyun oynar.

Bol güneşli bir yaz günüydü hava çok sıcaktı. İlk zamanlar okula gidip gelmek eğlenceliydi kardeşim için. O neşeli, eğlenceli, güler yüzlü çocuk gitti, yerine bambaşka bir çocuk gelmişti. Meğer okuma-yazma sürecinde Mirza okuyamıyor ve üzülüyormuş. Arkadaşları da ona gülüp dalga geçiriyorlarmış. Eve geldiğinde, artık okula gitmek istemiyordu. Annem ve babam ertesi gün öğretmenle konuşmak için okula gittiler. Öğretmen, Mirza'nın öğrenme güçlüğü yaşadığını söyle-

miş. Annemler de Mirza'yı araştırdıkları yatılı okula göndermeye karar verdiler. Hepimiz çok üzüldük, özellikle de ben.

Zaman geçince okulda hiç mutlu olmadığını, hep üzgün olduğunu öğrendim. Onu çok özlüyordum. Sonra öğrendim ki, bir öğretmen Mirza'yı çok sevmiş ve onunla yakından ilgileniyormuş. Mirza disleksi olduğu için öğretmeni onunla çalışıyormuş. Çok özel bir çocuk kardeşim.

Annem ve babam Mirza'nın yanına giderken beni de götürdüler. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Mirza'yı gördüğümde eskisi gibi heyecanlı, sevinçli ve neşeliydi. Artık hepimizin için biraz daha rahatlamıştı.

Herkes farklıdır, sadece anlamak ve öğrenmek gerek.

Emir ÇOKAN

İKİZ ÇOCUKLAR

İkiz kardeşler 1990 yılında dünyaya gelmişlerdi. Bu kardeşler babalarında kalan çiftlikte yaşıyorlardı. Kardeşlerden biri evliydi ve beş çocuğu vardı. Diğeri bekarı.

Kardeşler birlikte çalışıyorlardı ve kazandıklarını eşit olarak paylaşıyorlardı. Günün birinde bekar kardeş şöyle düşündü: "Kazancımızı eşit olarak paylaşmak adaletli değil. Kardeşimin geniş bir ailesi var."

İnsan her zaman kendini düşündüğü kadar kardeşini de düşünmeli.

BÜYÜK DEPREM

2020 yılında 7 şiddetinde deprem olmuştu. Hava çok soğuktu, her yer karla kaplıydı. Depremden ardından herkes karların üstüne çadır kurup geceyi çadırlarda geçirdiler.

Depremden sonraki sabah herkes, kayıp eşyalarını aradı. Eşyalarını bulanlar, onları satarak para kazanmaya başladı. Kazandıkları parayla yiyecek, içecek aldılar. Daha çok para kazanmaya başlayanlar hayatlarını yeniden kurdular. Çoğunun durumu iyileşti. Ev alanlar bile olmuştu.

Aradan 10-15 yıl geçmişti. Deprem zamanı o zorlukları gören çocuklar, bu süreçte çok çalışıp iş sahibi oldular. Teknoloji alanında çok başarılı işler yaptılar. Hatta içlerinden biri mucit olmuştu. Madencilik yapan da vardı. Madencilik yapan bu adam, madende büyük bir elmas buldu. Buradan kazandıklarıyla ihtiyacı olan çocuklara yardım etti.

Çok çalışırsanız, çok mutlu olursunuz, çok kazanırsınız.

Esmanur HIRA

BİR KIŞ GÜNÜ

Bu kış ailece karların olduğu Norveç'e gideceğiz. Orası -100, -20 derece olduğu için bavula çok kalın şeyler koyduk. Ablam ve ben çok heyecanlıydık. Gideceğimiz gün geldi. Evden çıkıp havalimanına doğru yola çıktık. Bavulumuzu bırakıp hemen uçağa bindik. 4.5 saat sonra uçaktan indik, akşam olmuştu. Gökyüzü yeşil ve maviydi. Sabah olduk-

tan sonra geyiklere binip kasabaları dolaştık. Ben sağıma doğru baktığımda ormanın içinde yangın vardı. Rehberimiz hemen itfaiyeyi aradı, biraz sonra gelip yangını söndürdüler. Yola devam ettik. Akşam olduğunda gökyüzü yine yeşil ve maviydi. Sonra akşam yemeği yedik. Ertesi gün de Fransa'ya gidecektik. Yarın oldu. Ve bavulumuzu toparlayıp havalimanına gittik. Uçağa bindik. 1 saat 40 dakika sonra uçaktan indik. Ve Fransa'nın başkenti olan Paris'e geldik. Otelimiz Eyfel Kulesi'nin önündeydi. 1. gün Şanzelize'yi gezdik. Oradaki mağazadan alışveriş yaptık. 2. gün Disneyland'a gittik. Disneyland'dan sonra Eyfel Kulesi'nin en tepesine çıktık. 3. gün Louvre Müze'sini gezdik. 4. gün akşam hep beraber Eyfel Kule'sinin önündeki köprüye gittik. Oradaki satıcılardan maket Eyfel Kulesi aldım. Yarın Türkiye'ye döneceğimiz gün. Sabah olmuştu. Bavulumuzu toparlayıp havalimanına doğru yola çıktık. Türkiye'ye geldik. Eve gelir gelmez ailecek uyuduk. E ne demiş atalarımız "Çok gezen çok bilir".

LİA' NIN MACERALARI

Soğuk bir sonbahar günüydü. Lia adlı çok güler yüzlü, yardımsever, sapsarı saçlı çok güzel bir çocuk vardı. Lia arkadaşlarını topladı ve kocaman bir parka gittiler. Parkta upuzun bir kaydırak ve çok hızlı sallanan salıncaklar vardı. Parktaki ağaçların yapraklarının rengi sarı turuncu ve kırmızının tonlarıydı.

Lia'nın bir arkadaşı kaydırdan kayarken düştü. Lia çok yardımsever bir insan olduğundan hemen yanına gidip ona yardım etti. Lia ve arkadaşları düşen arkadaşını hemen eve götürdüler. Düşen arkadaşı 2 gün sonra iyileşmiş. Lia bu sırada çok heyecanlıymış çünkü o gün okulun ilk günüymüş. Eve geldiğinde annesine:

-Anne bugün birçok arkadaş edindim. Hem de bir kanka buldum demiş. Annesi ise:

-Aa çok çabuk arkadaş edinmişsin, çok sevindim demiş. Aradan birkaç gün geçmiş ve Lia'nın doğum günü gelmiş. Babası ona doğum günü hediyesi olarak bir kumbara al-

mış. Bunun nedeni Lia'nın yavaş yavaş kendi ayakları üstünde durmasını istediği ve para biriktirmeyi öğrenmesiymiş. Ve o günden sonra babası Lia'ya her gün düzenli olarak kumbarasında biriktirmesi için harçlık vermeye başlamış. Daha sonra Lia arkadaşlarıyla parkta dolanırken bir kızın aç bir köpeğe mama ve su aldığını görmüş ve bundan çok etkilenmiş. Eve döndüğünde annesine gidip:

-Anneciğim bugün bir kızın aç bir köpeğe yardım ettiğini gördüm ve biriktirdiğim paralarla hayvanlara yardım etmeye karar verdim, demiş. Annesi de:

-Bu çok güzel bir fikir biraz daha para toplayıp hayvanlara yardım edebilirsin, demiş. Aradan tam bir ay geçmiş. Lia biriktirdiği paralarla gidip sokaktaki aç hayvanları beslemiş ve sevap kazanmış. Annesi ve babası Lia'nın bu yaptığı şeye ödül olarak ona bir kedi almışlar. Lia, ailesi ve Lia'nın minik kedisi hayatlarına mutlu bir şekilde devam etmişler.

Kenan KASIMOĞLU

DENİZİN PEŞİNDE

Yıl 2455... 7. sınıfa giden Kaan, okul birincisiydi ve yüzmeyi çok sevdi. 13 yaşındaydı. En sevdiği iki arkadaşı ise yüzmeyi pek sevmezlerdi. Onların adları ise Ege ve Mehmet'ti. Kaan'ın yaşadığı ülke her yıl 25 çocuk seçerek denizi keşfederlerdi.

Bu yıl da Kaan seçilmişti. Denizi keşfetmekten korkmuştu ama ne yaparsa yapсын gitmek zorunda hissediyordu.

Su kampın birinci günü başladı. Kaan

-Anne çok korkuyorum.

-Bir şey olmaz, sen kendine iyi bak. Tamam mı?

-Tamam güle güle, dedi ve evden çıktı. Uçak yolculuğa hazırды.

Kaan ailesinden özellikle de annesinden ayrılacağı için üzölmüştü. Uçağa girer girmez iki kişi "Sürpriz!" diye bağırdı. Bunlar Ege ve Mehmet'ti. Heyecanla yanlarına gidip oturdu. "Üçümüz aynı sınıftayız." dedi Ege. "Ne sınıfı Ege?" diye sordu Kaan. "Denize inmeden önce 7 günlük ders alacağız ya, o sınıf işte." dedi Mehmet. "İyi de neden?"

diye sordu Kaan. "Denize nasıl ineceksin ki hiçbir şey bilmeden." diye açıkladı Ege.

"Galiba yeni uyandığı için öyle sorular soruyor." dedi Mehmet gülerek. "Komik değil." dedi Ege. "Peki nereye gideceğiz? Hangi ülke?" diye sordu Kaan. "Şey..." dedi Ege ama sonra "Deniz yana gideceğiz Kaan yani dört saat boyunca buradayız" diye Ege'nin sözünü kesti Mehmet. "O zaman ben şu karnı doymayan uykuma devam edeyim." dedi Kaan. "Hıh... Sen bilirsin" dedi Mehmet. Ve Kaan uyudu.

4 saat sonra...

"Heey! Uyan deniz yana geldik" dedi Ege, Kaan'ı uyandırma amacıyla. "Baba alarm daha çalmadı. Çalınca uyanırım söz." dedi Kaan. "Ne alarmı Kaan biz uçaktayız. Uyanır mısın?" dedi Mehmet.

Sonunda Mehmet ve Ege, Kaan'ı uyanırmayı başarmışlardı. Okula girer girmez üçü de "Vaaaay!" demeye başladılar. Sınıfları belirlendi. "xx20" idi yani 2020 (iki bin yirmi) sınıfı. Bu sınıfta herkes özel bir tableten ça-

lışacaktı. Öğretmense tahtadaki görüntüyü havaya yansıtabiliyordu. Teknoloji çok ilerlemişti.

7 günlük dersleri bitince macera başlamıştı.

İlk olarak Big Ship (big şip) adında gemiye benzeyen bir şeye binerek denize indiler. Kısa süre sonra Big Ship sağa-sola sallanmaya başlamıştı. Kaan camdan baktı, küçük bir balinanın onları uzaklaştırmaya çalıştığını fark etti. Korkmadı, bir daha baktı. Balina yok oldu. Sonra büyük ve lacivert bir şeyin yaklaştığını fark etti. Sonunda onların yanında durdu. Kaan ona baktı. Ardından o büyük balık onları yaklaşık 46 metre itti ve gitti. Mehmet ve Ege onu şaşkınlıkla izliyorlardı. Herkes şaşırılmıştı.

Sonunda kampa döndüler. Mehmet, Ege ve Kaan'ın arasında tartışma başladı. "Ben onun ne olduğunu bulacağım. Siz gelecek misiniz?" diye sordu Kaan. "Ne olduğunu bulmana gerek yok Kaan ben buldum o bir MEGALODON!" dedi Mehmet. "Hayır değil, megalodon değil. İmkansız megalodon

bundan daha büyük." dedi Ege. "Buldum!" dedi Kaan. "Ne??" diye sordu Mehmet. "Tuzak... Tuzak kuracağız." dedi Kaan. "Yapamayız." dedi Mehmet. "Bence de." diye Mehmet'e katıldı Ege. "Ama biz onun 5 katını bile tuzağa atarız." dedi Kaan. "Tamam katılıyorum." dedi Ege. Sonra ikisi de Mehmet'e baktılar. "Ne? Bana bakmayın çünkü bende katılıyorum." dedi Mehmet.

"Şimdi tuzağımızın nasıl olacağını planlayabilir miyiz?" dedi Kaan. "Evet!" dedi Ege. "Peki... Planımız şu; o balığın benim peşimden gelmesini sağlarız sonra onu kafes içine atarız." dedi Kaan. "İyi de kafesi nasıl götüreceğiz?" dedi Ege. "Bu işi bana bırak." dedi Kaan. "Tamam tuzağımız yarın sabah saat 9:30'da hazır olacak." dedi Mehmet. "Tamam, herkese iyi akşamlar." dedi Kaan ve ayrıldılar.

Diğer gün...

"Uyanın, tuzak zamanı UYANIN!" dedi Kaan. Sonunda onları uyandırdı, herkes giyindi ve denize indiler. "Alın... Bu küçük küpleri bir şeye attığınızda o şey donar siz de

aynısını yani bu küpleri o balığa atacaksınız. Anlaştık mı?" dedi Kaan. "Tamam." diyerek denize indiler. "Orada!" dedi Ege. Ardından Kaan onun dikkatini çekmek için yanına gitti ve kaçtı. Kaan'ın hızı o balık kadar hızlı olmayacağı için iki tane hızlandırıcı ayakkabı giymişti.

Ege ve Mehmet'in sırası gelmişti. İlk önce Ege elindeki küpü attı ama o balığa dokunmadı. Mehmet de attı ama o da gelmedi. Yakındı ama dokunmadı. "OLAMAAZ!!!" diye bağırdı Kaan. Ege ve Mehmet küplerini bir daha almak için indiler ama o büyük balık Kaan'a yaklaştı, yaklaştı.

O büyük balık artık çok yakındı ve Mehmet küpü sonunda atabildi. "Yaşasın!!" dedi Ege sonra kampa döndüler.

Nihayet son gün gelmişti. Herkes çok mutluymuştu, özellikle de Kaan. Ne yaşadıklarını annesine anlatmak çok heyecanlıydı!

GİZLİ HAZİNE

Çok sıcak bir yaz günüydü. Öyle sıcaktı ki herkes şapır şapır terlemişti. Çocuklar parktayken büyükler işteydi.

Çocuklar derken hepsini söylemiyorum. Mesela Yahya ve Ege onlar zaten oynamazlardı, konuşup yürürlerdi.

"Bir macera yaşamak ister miydin?" dedi Yahya. "Evet ama şu macera nereden çıkacak?" dedi Ege. "Yani bir korsan hazinesi çok güzel olurdu." dedi Yahya. "Korsanlar hazine koymazlar. Bu gerçek değil!" dedi Ege "Ehhh... Bakalım." dedi Yahya.

Diğer gün...

İki arkadaş küçük bir yerde buluştular. Yahya söze başladı.

- Bugün neler olduğunu tahmin edemezsin.

-Ne?

-Şu mektubu oku!

Mektupta şunlar yazılıydı: İçinde 1000 altın olan hazine haritası altta.

-Nee? dedi Ege.

-Dedim ya gerçek diye

-İmkansız bence başka birisi yazmıştır.
-O zaman takip edelim gerçek olursa...
-Bilmem.

Takip ettiler ve yamuk dağın yanına vardılar. Ege:

-Hiçbir şey göremiyorum.

-Şu dağın içinde!

-Nasıl gireceğiz?

-Çık ya şurada küçücük bir delik var!

Zor da olsa girmeyi başardılar. Yahya:

-Kapı var şurada.

-Ama kilitli.

-Şurada anahtara bezeyen bir şey var. O anahtar olabilir mi?

-Aynen... Dur deneyeyim... Evet açıldı!

Ve... Gerçekten de 1000 tane altın vardı.

Ege söze başladı:

-Gözlerime inanamıyorum.

-Hani yalandı Ege.

-Bilmem.

İkisi de hayatları boyunca unutamayacakları çok güzel bir macera yaşamıştı.

Moatasem DABOUL

GÜZEL KIŞ GÜNÜ

Çok soğuk, karlı bir gündü. Çocuklar bahçede kar oynuyorlardı. Bazıları ise evdeydi. Okullar kapanmıştı. Artık bütün çocuklar istedikleri zaman karla oynayabileceklerdi.

Ahmet mavi gözlü, sarı saçlı, sevimli bir çocuktu. Birçok arkadaşı vardı. Ahmet arkadaşlarıyla parka gidip oyun oynadı. Gittikleri parkta çok uzun kaydıraklar vardı. Kaydırak o kadar uzundu ki çocuklar kayarken kalpleri güm güm atıyordu. Bazıları o uzun kaydırdan korktukları için salıncakla yetiyorlardı.

Hava kararmaya başlayınca park yavaş yavaş boşaldı. Sabah hafif hafif yağan kar artık şiddetini artırmıştı. Ertesi gün uyanıklarında önceki günden daha da fazla kar vardı. Yine bütün çocuklar koşarak kendilerini karların içine attılar.

GÜZEL ORMAN

Hafta sonu pikniğe gidecektik. Çok heyecanlıydım. Hafta sonunun gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Neyse ki hafta sonu olmasına bir gün kalmıştı. Ve nihayet beklediğim gün gelmişti, pikniğe gidiyorduk.

Piknik yapacağımız ormana vardıktan sonra etrafı incelemeye başladım. Her yer yemyeşil ve çok güzeldi. Burada olduğum için çok mutluydum. Temiz havadan dolayı hemen karnımız açıldı. Annem yiyeceklerimizi

hazırladı. Annem dinlenirken, ben, babam ve kardeşim hamağı yapmaya başladık. Biz kardeşimle oyun oynamak istedik, babam da hamağa yatıp uyudu.

Artık eve dönme vakti gelmişti. Ben ve kardeşim, biraz daha kalmak için babamı ikna etmeye çalıştık. Babam da bizi kıramadı, hemen ikna olmuştu. Biraz daha vakit geçirdikten sonra evin yolunu tuttuk. Ailemle çok güzel vakit geçirmiştik.

Muhammed Yahya
ÖZKAN

TİLKİYLE YILAN

Tikiyle yılan bir gün arkadaş olmuşlar ve denizin yanına gelmişler.

Yılan tilkiye, "Ben karşıya geçemem." demiş. Tilki de "Ben seni sırtıma alırım." demiş. Tilki yılanı sırtına almış ve denizin karşısına geçirmiş. Yılan demiş ki "Ben seni ısıracağım. Ama göz göze gelip gözlerine bir bakayım öyle." demiş tilki. Ve sonra tilki yılanı saldırıvermiş. Bir o yana bir bu yana sallamış. Sonra da tilki yılanı dümdüz sermiş ve tilki, "Ben düz hayvan isterim. Yamuk yumuk değil." demiş ve oradan uzaklaşmış. Sonra tilki adım adım evine doğru yol almış. Gitmiş, gitmiş, gitmiş ve sonunda evine varmış.

Eğri cetvelden doğru çizgi çıkmaz.

ANKARA

Ablamın hafızlık töreni için ailece Ankara'ya gittik. Böyle bir yolculuğa çıktığımız için çok mutluydum. Yeni yerler görüp farklı yemekler yiyecektik.

Gittiğimiz yerde tanıdıklarımla karşılaştım. Oradaki herkese selam verdim. Arkadaşlarımla oyun oynamak için sözleştik. Koştururken neredeyse ayağımı kıracaktım. Beni o halde görenler çok panikledi. Aceleyle pansuman için hastaneye gittik. Neyse ki kötü bir şey yoktu. Her şeyin yolunda olduğunu öğrenince törene döndük. Tören

de güzel vakit geçirdik sona erince de oteli-mize döndük.

Ertesi gün, gezmek için yola koyulduk. Ankara Kalesi'ne gittik. Çok beğendim burayı, güzel bir manzarası vardı. Daha sonra namaz kılmak için Kocatepe Cami'ye gittik. Namazımızı kıldıktan sonra yemek yemek için restorana gittik.

Nihayet dönüş vakti gelmişti. Uzun bir araba yolculuğu bizi bekliyordu. Birkaç kez mola verdikten sonra evimize geldik. Yorulmuştuk ama mutluyduk.

Sara KASIMOĞLU

KÜÇÜK KIZ VE SİYAH GÖZLÜ ADAM

Çiçekler ölüyordu, kar yağıyordu, kuşlar uçamıyordu. Herkes evdeydi. Ama küçük kız hafif hafif adımlarla Paris'in bahçelerinde yürüyordu. Küçük kızın kalbi elmas gibi hoşgörülüydü. Güler yüzlü ve yardımsever biriydi. Onun gözleri okyanus gibi büyük ve maviydi.

O gün eve gelip annesinin yaptığı vanilyalı

efsane keklerden yedi. Erkenden uyudu ve bir kabus gördü. Rüyasında sokakta yürüyordu ve aniden arkasını döndü. Kömür kadar siyah gözlü bir adam gördü. Yürümeye devam etti. Bir hayalet görmüş gibi korkuyla dolmuştu kalbi. Ama küçük kızın bilmediği bir şey vardı. Siyah gözlü adam onu takip ediyordu. Siyah gözlü adam elini uzattı, küçük kız çok korktu, arkasına döndü ve PAM!

Nihayet uyandı, derin bir nefes aldı. Kahvaltısı yapıp tekrar odasına döndü. Hiçbir şey yapmadan sıkıcı bir saat geçirdi. Günlerce aynı şey deva etti. Kabuslar, sıkıcı saatler ve siyah gözlü adam. Siyah gözlü adam onun her kabusundaydı ama saklanıyordu. Bir kabusunda siyah gözlü adama artık saklanmıyordu. Küçük kız uyanmadı bu kez ve adama gitti. Siyah gözlü adam onu cennet kadar güzel bir yere götürdü.

Orada saatler geçirdi ve sonunda uyandı. Küçük kız çok mutluymuştu. Hayatı boyunca bu rüyasının etkisindeydi.

SU GEZEGENİ

Su gezegeni, bizim için çok önemli bir gezegendir. Ama bazı insanlar böyle düşünmezler. Ben de bugün bizim gezegenimizin hayatını anlatacağım.

Su gezegenin gerçek adı Dünya'dır. Dünya/Su gezegeni/Mavi gezegen bu gezegenin adlarıdır. Dünyanın %70'i su olduğu için ona Su Gezegeni/Mavi Gezegen deriz. Allah (c.c) dünyayı yaratığında dünya boş bir yerdi. Milyarlarca yıl önce bitkiler büyümeye başladı. Bir de 60 milyon yıl önce dinazorlar dünyaya geldi. Bundan sonra dinozorların soyu tükenmiş. Bundan birkaç milyon yıl sonra insanlar dünyaya geldi. Birinci insan peygamberdir. Peygamberler bize İslam'ı öğretiler. Dünyada yüzlerce peygamber yaşadı. Ama Kuran-ı Kerim'de sadece 25 peygamber vardır. Peygamberler yaşadıklarında, Mısır'da Firavun yaşadı. İnsanlar evler, okullar, barajlar, köprüler, parklar ve daha pek çok bina inşa etmeye başladı. Sonra, insanlar dünya ile ilgili daha çok şey icat etmeye başladı.

Bilimsel araştırmalardan teknolojik ürünlere kadar. 105 yıl önce 1. Dünya Savaşı başladı, sonra 2. Dünya Savaşı oldu. İnsanlar şimdi internet çağını yaşıyor. İnsanlık tarihi boyunca, insanlar bu gezegene pek de iyi davranmadılar. Bilhassa son 100 yılda çevre kirliliği oldukça arttı. İnsanlar açtıkları fabrikalarla, havayı ve suyu kirllettiler. Denizleri kirllettiler. Ormanları yok ettiler. Birçok hayvanın soyu tükendi. Atmosferde ozon tabakası delindi. Küresel ısınma sonucunda kutuplardaki buzullar erimeye başladı. İklimler değişti. Birçok şehirde hava kirliliğinden dolayı, insanlar rahat nefes almıyor.

Bu gezegen sadece bizim değildir. Gelecek kuşakları da düşünmek zorundayız. İnsan dışındaki canlıları da düşünmeliyiz. Havayı, suyu, toprağı temiz tutmalıyız. Denizleri kirlletmemeliyiz. Ormanları korumalıyız. Hayvanların yaşamını koruma altına almalıyız. Çünkü, biz bu gezegeni atalarımızdan miras almadık, çocuklarımızdan emanet aldık.

Sultanah ALMUSALI

MİNİK TURUNCU BALIĞIM

Onu ilk gördüğümde çok mutlu olmuş-
tum. Hemen anneme gidip "Lütfen bunu
alalım." dedim. Annem "Eğer onu sever ve
yemini dikkatli verirsen alırız." dedi. Çok he-
yecanlanmışım. Çünkü hep bir balığım olsun
istemiştim. Ve artık olmuştu. Teşekkürler an-
neciğim . Balığımı ve seni çok seviyorum.

İLK GÜN

O gün benim için çok önemliydi. İlk defa
Türk okuluna gidecektim. Hiç Türkçe bilmi-
yordum. Ama Türkçe öğrenmeyi, konuşmayı
çok istiyordum.

Zil çaldı ve herkes sınıfa girdi. Öğretme-
nim geldi ve adımlı sordu. Çok korkmuşum.
Cevap verememişim. İkinci defa sorunca
"Suuultaanah." demişim. Aslında soru çok
kolaydı. Ama alışmak zordu belki de.

Artık okuluma, öğretmenime, arkadaşla-
rıma alıştım. Hepsini çok seviyorum. İyi ki
tanıdım onları...

Yusuf KABAN

KAR

Ömer açık havada geziyordu ve hava çok
soğuktu. Birden üzerine kar tanesi düştü.
Ömer bunun ne olduğunu anlayamadan her
yer bembeyaz olmuştu. Ömer karı çok sevi-
yordu çünkü babası ile kardan adam yapıyor,
abisi ile kartopu oynuyordu. Annesi ile de ye-
mek yapıyordu. En sonunda Ömer gezmeyi
bıraktı ve eve doğru yola çıktı. Kar yağmaya
devam ediyordu. Ömer eve vardı, annesinin
yaptığı yemekleri yedi ve babası ile kardan
adam yapmak için evden çıkıp bahçeye gitti-
ler. Bahçe bembeyazdı.

Ömer çok mutluydu. Çünkü kardan adam
yapacaktı. Ömer ve babası kardan adam
yapmaya başladılar. Ömer babasına karları
getiriyordu, babası da karları yerleştiriyordu.
Kardan adamın alt tarafı bitmişti. Şimdi kar-
dan adamın vücuduna geçmişlerdi. Ömer
yine karları toplayıp babasına veriyordu.
15-20 dakika sonra kardan adamın vücudu
da bitmişti Şimdi de kardan adamın kafası-
na geçmişlerdi. Ömer bir sürü kar toplayıp

babasına getirmeye devam ediyordu. Babası kafasını yapmaya çalışıyordu. Kardan adamın kafası da 20-25 dakikada bitmişti. Ömer çok mutluymuştu, şimdi kardan adamın gözlerini yapmak için yaprak aramaya başladılar. Ve Ömer bir yaprak buldu ve bir gözünü yaptılar. Ömer bir yaprak daha aramaya başladı. Ömer çok uzun bir süre sonra bir yaprak daha buldu. Ve babasına verdi. Babası diğer gözü de kardan adama yerleştirdi. Ömer kardan adamın burnu için küçük bir taş aramaya başladı. O taşı buldu ve kardan adamın burnuna koydu. Ömer bir yaprak daha bulup babasına verdi. Babası da ağzını yerleştirdi. Ve kardan adam bitmiş oldu. Ömer ve babası bu kardan adamı çok beğendiler. Sonra kardan adamın fotoğrafı-

nı çektiler. Ömer ve babası bahçeden ayrıldı, eve geldiler. Saat geç olmuştu ve Ömer de yorulmuştu. Ömer yatağına yattı ve uykuya daldı. Uyandı, koşa koşa cama gitti ve hala her yer kardı. Ömer'in babası ile yaptığı kardan adam hala yerinde duruyordu. Bu yüzden Ömer çok mutluymuştu. Herkes uyandıktan sonra Ömer kahvaltısını yaptı ve abisi ile kartopu oynamaya karar verdiler. Ömer ve abisi hazırlandı sonra bahçeye indiler. Ve kartopu oynamaya başladılar. İkisi de birbirine karları fırlatıyordu. 20-25 dakika sonra bahçeden ayrıldılar. Ömer ödev yaptı ve sonra kitabını okudu. Daha sonra dışarı baktı. Kar gitmişti. Ama Ömer üzülmedi. Çünkü karda çok iyi vakit geçirdi ve kar zamanı böylelikle bitmiş oldu.

BENİM TATILIM

Haziranın 15'i olmuştu, yani yaz tatilinin ilk günüydü ve bu yüzden çok mutluymuşum. Çünkü yaz tatilinde her zaman köyümüze yani Bayburt'a ve Armutlu'ya gidiyorduk. Ben orada çok eğleniyordum.

Nihayet haziranın 23'ünde Armutlu'ya gitmek için yola çıktık. Araba ile biraz gittik ve sonra gemiye bindik. Gemi hareket edince çok yavaş gidiyor sandım, aslında benim düşündüğüm kadar yavaş hareket etmiyormuş. Bir baktım uyumuşum kalktığımda gemi durmuştu, Armutlu'ya varmıştık. Araba ile biraz daha gidip Armutlu'daki evimize vardık. Gittiğimiz evi çok beğenmiştim. Eşyaları eve yerleştirirken topumu yanıma aldım ve topuyla bahçede oynadım. Sonra eve girdim baktım bütün eşyaları yerleştirmişler sonra akşam oldu ve uyudum. Sabah kalktım kahvaltı yaptık ve sonra oyun oynadım. Daha sonra denize doğru gittik. Denizde yüzdük ve sonra dondurma yedik. Sonra eve döndük. Ben birazcık oyun oynadıktan sonra akşam oldu ve uyudum. 2-3 gün geçtikten sonra Armutlu'dan dönüyorduk. Tekrardan gemiye bindik ve eve hareket ettik. Yolculuk yaklaşık 2 saat sürmüştü. En sonunda eve vardık.

10 gün sonrasında 3 Temmuz olmuştu. Köye yani Bayburt'a gidecektik. Eşyalarımızı hazırlamış, araba ile yola çıkmıştık. Çok uzun bir yol bizi bekliyordu. Araba ile giderken sıkılmıştım ve uyku gelmişti ve sonra uyumuşum. Gözümü açtığımda sabah olmuştu. Bayburt'a gelmemize 4 saat kadar daha vardı. Sonra durduk, yemek yedik, namaz kıldık ve sonrasında bir saat daha dinlendik. Tekrardan yola koyulduk ve Bayburt'a geldik. Orada markete girdik ve marketten ihtiyacımız olanları aldık. Sonrasında köyümüze vardık. Eve girdiğimizde rahatlamıştım. Akşam oldu, yemek yedik sonra dışarıda biraz oyun oynadım ve sonrasında uyudum. İlk günüm böyle geçti ve sabah erkenden uyan-dım. Dışarı çıktım, dışarıda top oynadım ve biraz köyü gezdim. Annem, babam ve abim de uyanınca babaannem ve dedem ile birlikte kahvaltı yaptık. Sonra yanıma aldığım kitaplarımı okudum, oyun oynadım, akşam da biraz televizyon izledim. Daha sonrasında akşam yemeğimizi yedik, benim uykum gelmişti ve uyudum. Daha sonraki günde diğer günlerden farklı olarak babamla birlikte araba sürdük ve ailece mangal yapmaya gittik. Daha sonra köyden ayrıldık ve eve gittik.

Zehra ERKUL

KİTAP HAYATINIZI KOLAYLAŞTIRIR

Kitap hayattır, kitaplar insana bilgi verir. İçi bilgi doludur, bilmediğin kelimeleri oradan bakıp öğrenebilirsin.

Günde en az yarım saat kitap okumalısınız. Okursanız en çalışkan siz olursun. Kitap okursanız zihniniz her zaman açık olur. Her zaman arkadaşlarınızın dediğini anlarsınız. Sı-

navlarda okuduğunuzu anlayıp soruya doğru cevap verirsiniz. Kitap okumanın birçok önemi vardır. Unutmayın! Hayatta en çok gereken şey kitaptır. Tabi bu benim düşüncemdir. Ama şunu bilin ki her zaman ama her zaman günde yarım saat kitap okumalısınız. Kitapların sonu genellikle heyecanlı, eğlenceli, üzüntülü biter. Birçoğumuz heyecanlı kitaplar okur. Bazılarımız ise üzüntülü veya eğlenceli kitaplar okurlar. Eğer kitap okumazsanız cahil olursunuz. Veya herhangi bir toplumdayken arkadaşınız bir soru sorduğunda, o soruda da bilmediğiniz kelime olursa, cevap veremezsiniz ve kendinizi kötü hissedersiniz. Kitaplar sayesinde bilgi ediniz. Atalarımızın geçmişte neler yaşadığını öğrenebiliriz.

Kitap hayattır! Hayatınızı kolaylaştırır. Hayatımızda bol bol kitap okumaya zaman ayıralım.

KARNE GÜNÜ

Merhaba ben Zehra. İki ağabeyim var. En büyüğü Ömer, bir küçüğü Enes, en küçükleri de benim.

Kış günüydü, karneler alınacaktı. Sabah erkenden kalkıp kahvaltımı yaptım, üstümü giyindim ve yola çıktık. Okula vardık ve çok heyecanlandım. Sınıfa girdim, öğretmen sınıfı çok güzel süslemişti. Aradan 5 dakika geçmişti. Öğretmen karneleri dağıtmaya başladı ve sıra bana geldi. Elim ayağıma dolmuştu ve karneme baktığımda çok mutlu olmuştum. Hemen annem ve babamın yanına gittim ve karnemi gösterdim. Annemle babam benimle gurur duydu. Sonra pinyata patlattık. Öğretmenlerimle vedalaştım ve eve gittik. Abim eve geldiğinde:

- Selamun aleyküm

Babam:

- Aleyküm selam.

Babam ağabeyime ne aldığını sordu. Ben de dedim ki:

- Bence takdir aldı.

Abim de:

- Evet takdir aldım.

- Aaaa! abi benim de karnem çok güzel.

Babam:

- Tamam o zaman hep birlikte yemeye gidelim.

Ömer abim üniversiteye gittiği için hiçbir şey alamamıştı. Ama notları çok iyi olduğu için o da geldi.

Karneniz kötü olsa da üzülmeyin, bunun yerine notlarınızı düzeltmek için gayret edin!

Zeynep Hale ERDEM

KURT ADAM FİLMİ

Ece çakır gözlü, Rapunzel gibi saçları olan, çok tatlı, zayıf, çevik ve sevecen bir kızdı.

Bir gün ailesi ile birlikte kampa gittiler. Kampa varır varmaz, Ece ve annesi çadır kurmaya başladılar. Ecenin abisi ve babası da ateş yakmak için odun toplamaya gittiler. Akşam oldu. Ece ormanın yakınlarına Kurt Adam filmi çekildiğini bilmiyordu. Sonra uyudular. Ece gece kalkıp su içmeye giderken gece yarısı çekilen Kurt Adam

filmindeki kurt adam kılıklı kişiyi gördü. Korkudan kalbi hızla atmaya başladı. Çığlık atamamıştı. Kurt Adam kılıklı kişi Ece'yi görmemişti ama Ece'nin saklandığı yere gidiyordu. Çünkü senaryoda öyle tarif edilmişti. Ece kendisine doğru yaklaşan Kurt adam kılıklı kişiyi görünce çığlık attı ama ormanın uzaklarında olduğu için kimse duymamıştı. Kurt Adam filminde kurt adam kılıklı kişiye hep Ece'nin gittiği yerler tarif edilmişti. Ece -karatede dünya şampiyonu- cesaretini topladı ve kurt adam kılıklı kişiye sert bir tekme attı. Allahtan kurt adam kılıklı kişinin üstünde dayanıklı bir kostüm vardı. Sonra Ece kampa döndü korkudan kekeleyordu. Sonunda anne ve babasına başından geçenleri anlatabildi. Kurt adamın nerede olduğunu eliyle işaret etti. Anne ve babası kurt adam kılıklı kişiyi arkasından tuttuğu gibi polise gittiler. Nihayet gün doğmuştu, polisler bile korkup masalarının altına saklandılar. Kurt adam filmi çekenler geldi:

-Amirim yanlış anladınız. Biz Kurt Adam filmi çekiyoruz.

Kurt adam kılıklı kişinin maskesini çıkardılar ve dediler ki:

-İşte size kanıt. Filmi çekenler sözlerine devam etti:

-Hanımefendi ve tatlı kız sizlerden çok özür dileriz. Bir yanlış anlaşılma olmuş.

CANAN İLE CANDAN

Bir kış günüydü. Canan ve Candan adlı ikiz kardeş vardı. Canan müzik dinlemeyi sevdi, Candan ise çok hareketli ve çok çevik bir kızdı. Günlerden pazardı. Anneleri Canan ile Candan'a hangi kursa gitmek istediklerini sordu. Canan müzik kursuna Candan ise karate kursuna gitmek istedi. Canan:

-Müzik kursuna gidelim lütfen!

-Hayır karateye gidelim!

İki kardeş aralarında kavga ettiler. Anneleri müdahale etmeye çalıştı ama başaramadı. Sonra Canan ile Candan'ın babaları geldi. Annelerine dönerek sordu:

-Handeciğim bu çocuklar neden kavga ediyorlar?

-Sorma sorma! Onlara hangi kursa gideceksiniz diye sordum.

-Anladım ben Hande.

Bir süre sessizlik oldu.

-Buldum Remzi.

-Ne buldun.

-Bak şimdi! Biz bu kızların bir tanesini ninelere gönderelim de birbirleriyle kavga

etmenin nasıl bir şey olduğunu görsünler.

-Çok iyi fikir.

Akşam oldu. Canan ve Candan'ın ninele-ri yemeğe geldi. Yemek yediler ve nineleri Candan'ı alıp evine gitti. Yaklaşık bir hafta orada kalacaktı. Ertesi gün Canan uyandı ve kardeşini sordu.

-Anne Candan nerede?

-Ninenize gitti.

-Neden?

-Çünkü... Boş ver kızım sen gel kahvaltıya otur.

Kahvaltı bitti. Canan bahçelerindeki salıncaklarında sallanmaya gitti. Salıncağa bindi ve bağırды.

-Candan beni sallar mısın?

Candan'ın ninelerinde olduğunu unutmuştu. Birkaç gün sonra kapı çaldı. Canan Candan'ı görünce çok mutlu oldu ve neden küstüklerini unuttu. Bundan sonra kavga etmeyeceklerine dair birbirlerine söz verdiler. Kardeşliğin kıymetini artık daha iyi anlamışlardı.

Zümra AYDIN

KARTOPU SAVAŞI

Yusuf 9 yaşında, okula gitmeyi çok seven bir çocuktur. Havalar soğuduğu için seviniyordu. Çünkü bu karın yağması ve bir sürü oyun demektir.

Yusuf bir gün uyandığında penceresinden baktı ve yerde bembeyaz karlar gördü. Hemen annesinin yanına gidip izin aldı:

- Anne okula gitmeden önce seninle be-

raber dışarıda kartopu oynayabilir miyiz?

- Oğlum okula gitmek için az bir zamanın kaldı. Kahvaltını yap, okula git, okuldan dönünce seninle beraber kartopu oynayabiliriz. Tamam mı?

-Tamam anneciğim.

Yusuf, kahvaltısını bitirdikten sonra okula gitmek için hazırlanmış. Annesi Yusuf'u okula götürmüştü. Yusuf okulda çok eğlenmiş. Yeni dersler işlemişler. Okul bitmiş. Annesi Yusuf'u okuldan almış. Arabayla eve dönmüşler. Yusuf ev ödevini bitirdikten sonra annesiyle kartopu savaşı yapmak için dışarı çıkmış. Daha sonra Yusuf'un babası işten dönmüş. Yusuf'un babası da kartopu savaşına katılmış. Çok eğlenmişler.

Yusuf ailesiyle vakit geçirmenin çok güzel olduğunu anlamış. Ailesiyle vakit geçirmeyi çok seviyormuş.

BÜYÜK MAÇ

Sıcak bir yaz günüydü. Güneş her tarafı yakıyordu. Mehmet mavi gözlü, al yanaklı ve iri bir çocuktur. Upuzun kaydıraqları, neredeyse bulutların yanına kadar çıkan salıncakları ve futbolu çok severdi.

Mehmet güne güzel başlamıştı. Çünkü diğer mahallenin çocuklarıyla büyük bir futbol maçı vardı. Bu yüzden çok heyecanlıydı. Daha önce de diğer mahallenin çocuklarıyla maç yapmışlardı. O zaman kaybetmişlerdi. Ve diğer mahallenin çocukları Mehmetlerle dalga geçmişti. Mehmetler sırf dalga geçmek için maçı kazanmak istiyorlardı. Maçı parktaki büyük arsada yapacaklardı. Mehmet arsaya önceden gidip biraz antrenman yaptı. Daha sonra parkta biraz vakit geçirdi. En sonunda da herkes geldi. Futbol maçı başladı. Maç güzel ve eğlenceli geçiyordu.

Mehmetler önde gidiyordu. Maç nihayet bitti. Mehmetler 3-2 kazandılar. Sonrada diğer çocukların önceden yaptığı gibi onlar da dalga geçtiler. Zafer Mehmetlerin olmuştu. Mehmet eve gitti ve düşündü. Diğer takımla dalga geçtiği için üzülmediğini hissediyordu. Sabah olunca gidip özür dilemeyi düşündü. Sabah olunca kalkıp kahvaltısını yaptıktan sonra kendi takım arkadaşlarının yanına gitti. Takım arkadaşları da Mehmet gibi düşünüyorlardı. Daha sonra hep beraber diğer takımın yanına gittiler. Hep beraber özür dilediler. Diğer takım da kabul etti.

Mehmet empati kurdu ve bir daha başkalarıyla dalga geçmeyeceğine dair kendine söz verdi. Kendini başkalarının yerine koyunca kötü hissetti ve şöyle düşündü. "Onun yerinde ben de olabilirdim."

YENİDOĞRU OKULLARI

4/C

USTA KALEMLERDEN HİKÂYELER-3

TEMİZ OKUL, SAĞLIKLI

Aysun ŞAHİN

4/C SINIF ÖĞRETMENİ

KIRMIZI KURDELE

Nihayet, güneş sert geçen bir kışın ardından yüzünü göstermeye karar vermişti. Okul bahçesindeki erik ağaçları çiçeklerini açmış, kuşlar çıkardıkları seslerle adeta onları yöneten bir orkestra şefi varmış gibi ahenk içinde gökyüzünde dans ediyordu. Okul bahçesine derin bir sessizlik hakimdi. Birazdan o sessizliğin yerini kuş cıvıltıları eşliğinde çocuk sesleri alacaktı. Sonunda öğrencilerin heyecanla bekledikleri o ses duyuldu.

İşte şimdi bahçe çocukların sesiyle canlandı. Sessizliğin yerini, kozasından çıkıp uçan, kelebekler gibi olan çocuklar almıştı. Baharın gelmesi ile beraber hepsi kıpır kıpırdı. Teneffüs hiç bitmesin istiyorlardı.

Ablası Aylin' e seslendi.

-Aylin, Aylin 9 taş oynayacağız. Sen de bize katılır mısın?

Aylin ablasının onu çağırmasının mutluluğu ile onların yanına gitti ve beraber oyun oynamaya başladılar. Aylin çok hızlı koştuğu için Aylin'in olduğu takım her seferinde kazanıyordu.

Zil sesi ile beraber teneffüs bitti ve çocuklar sınıfa doğru yürüdüler. Tüm çocuklar tek bir sınıfa girdi, çünkü başka bir sınıf yoktu. Bu okulda tek bir öğretmen olduğu için tüm sınıfların bir arada okutulduğu, birleştirilmiş sınıfta eğitim görmekteydiler. Aylin ile ablası sıralarına oturdular. Öğretmen Türkçe dersinde tek tek 1.sınıf öğrencilerinin okumalarını dinledi. Aylin okumayı yeni öğrenmenin verdiği heyecanla kendisine sıra gelmesini bekliyordu. Sevgi öğretmen yüzünde yumuşak bir gülümseme ile Aylin'in yanına geldi.

-Oku bakalım güzel kızım.

Aylin, Yasemin Çiçekleri isimli metni okumaya başladı. Su gibi dökülüyordu ağzından kelimeler. Okudukça keyifleniyor, keyiflendikçe okuyordu. Öğretmeni kafasıyla onaylama işareti yaptı ve yüzünde her zaman olan o huzur dolu gülümsemeyle uzaklaştı Aylin'in yanından. Sevgi öğretmen, masasının ilk çekmecesini açtı, çekmecedен kırmızı bir kurdele çıkardı. Fiyonk haline getirdiği kurdeleyi Aylin'in yakasına büyük bir dikkatle taktı.

-Çok güzel okuduğun için bu kurdeleyi hak ettin, dedi. Aylin'in ablası da bu durumdan çok mutlu olmuştu. Aylin o gün okuldan çıktığında bir kuş misali koşarak gitti eve, yolda şarkılar söyleyerek.

Aradan geçen haftalar, ısınan havalar artık yaz tatilinin habercisiydi. Her gün kırmızı kurdele takılı önlüğü ile koşarak okula giden Aylin için tatil tarlada çalışmak demekti. En çok bunun için okumak istiyordu. Küçük bedeninin taşıyamayacağı yükü onun için tarla işi. Okumalı bir çocuk, dünyayı değiştirmeli. Güzelliği ve iyiliği yaymalı dünyaya. Hep hayalleri büyüktü Aylin'in. Ona hayal

kurmayı, geleceğe dair hedefler belirlemeyi en çok öğretmeni sevdirmişti. Aylin hedefini gerçekleştirmek için çıktığı bu yolda ilerlerken birden zil sesi duyuldu. Aylin bir öğrencinin seslenmesi ile arkasına döndü.

-Aylin öğretmenim, arkadaşlarımızla dokuz taş oynuyoruz, bize katılmak ister misiniz?

Aylin yüzündeki tebessümle çocuklara doğru ilerlerken aklına küçükken okul bahçesinde ablası ile beraber oynadığı oyunlar geldi. Aylin artık hayallerine kavuşmuş olmanın vermiş olduğu mutlulukla çocuklara katılarak oyun oynadı.

Bir gün Aylin ve öğrencileri huzurevi ziyareti için şehrin biraz dışındaki yaşlı bakım evine gittiler. Oradaki tüm yaşlılarla çok yakından ilgilenen Aylin ve öğrencilerinin gözlerine, huzur evinin balkonunda tek başına oturan, saçlarına ak düşmüş, dalgın bakışlarla ufku seyreden yaşlı bir teyze çarptı. Bir öğrencisi Aylin'e "Öğretmenim oradaki teyze neden tek başına oturuyor?" diye sordu. Aylin hemen yanına gitti ve gör-

dükleri karşısında şaşkınlık içerisindeydi. O saçlarına ak düşmüş teyze ona yıllar önce okumayı yazmayı öğretene, hayallerinin peşinden koşmasını öğütleyen ilkökul öğretmeni Sevgi Hanımdı. Aylin hemen eğilip ellerinden öptü. "Öğretmenim beni tanıdınız mı?" dedi. Fakat öğretmeni çok yaşlı olduğu için onu tanıyamadı. Buna çok üzülen Aylin günlerce öğretmeni için ne yapabilirim diye düşündü. Bir sabah Sevgi öğretmen uyandı-ğında başucunda bir kırmızı kurdele ve bir

buket yasemin çiçeği gördü. Kurdeleye bir not iliştilmişti. "İyi ki varsınız öğretmenim, ellerinizden öpüyorum. Yasemin çiçeklerini okutarak kırmızı kurdele verdiğiniz ve hayallerinin peşinden koşmayı öğütlediğiniz, sizi çok seven öğrenciniz Aylin." yazılıydı. Sevgi öğretmen gözleri dolmuş bir şekilde "Aylin'im!" dedi.

Sevgili öğrencilerim sizler de hedeflerinize koşar adımlarla ilerleyin ve asla hayal kurmaktan vazgeçmeyin...

Abdullah Mohammad
Jamal AYESH

GÜZEL OKULUM

Bir sabah kalktım, okula gitmek için hazırlandım ve kahvaltı yaptım. Sonra babam beni okula bıraktı. Yeni bir okula gelmişim ve bundan dolayı çok heyecanlıyım.

Acaba öğretmenim kimdi, arkadaşım olacak mı diye düşünüp duruyordum. Korktuğum gibi olmadı. Öğretmenim ve arkadaşlarım bana çok iyi davrandı. Derslerde öğretmenimi çok güzel bir şekilde dinliyordum, derse katıldığım zamanlarda öğretmenim mutlu oluyor ve bana "aferrin sana Abdullah." diyordu. Teneffüslerde arkadaşlarımla eğleniyor ,çok güzel vakit geçiriyordum. Bu okulda olduğum için çok mutluydum.

Günler bu şekilde birbirini kovalarken, yine biz sınıfta ders işlerken öğretmenim "Aaaa çocuklar ,dışarda kar yağıyor." dedi. Kar yağmasına çok sevinmişim.Teneffüs olunca dışarı çıktık , öğretmenim ve arkadaşlarımla beraber karın tadını çıkardık.

PARKTA BİR GÜN

Bir gün arkadaşlarımla beraber parka gittik. Arkadaşlarımla isimleri Husam, Ali, Halit, Adhem, Ezzetin ve Abdullah. Hepimiz parkta buluştuk ve sonrasında saklambaç oynamaya karar verdik. Oyun oynamaktan yorulunca markete gittik. Marketten yiyecek bir şeyler aldıktan sonra parka geri döndük. Parkta oturup ,yemeklerimizi yedik.

Dinlendikten sonra futbol oynamaya karar verdik. Eğlenceli bir şekilde oyun oynarken arkadaşım Ali yere düştü ve dizi yaralandı. O sırada çok korktuk çünkü Ali ayağının üzerine

basamıyordu. Ne yapacağımızı bilemiyorduk. Arkadaşım Halit'le beraber Ali'yi omzumuza alarak evine götürdük ve durumu annesine anlattık.

Ali'nin annesi hemen ilk yardım çantasını getirip Ali'nin dizine pansuman yaptı ve önemli bir şey olmadığını dinlenince geçebileceğini söyledi. Önemli bir şey olmadığını öğrenince derin bir nefes aldık. Ali'nin annesi bize limonata ikram ederek Ali'ye yardımcı olduğumuz için bize teşekkür etti.

Abdurrahman ÇORBACI

FATİH'İN YENİ HAYATI

Fatih Suriye'de savaş olduğu için ailesiyle birlikte Almanya'ya gitti. Farklı bir ülkede, dil bilmeden yaşamak zordu. Bundan dolayı Almanca öğrenmek için okula başladı. Arkadaşları Almanca konuşamadığı için onunla alay ettiler. Fatih okulda mutsuz olduğu için eve üzgün bir şekilde dönüyordu.

Annesi yemek hazır diye çağırdığında Fatih üzgün olduğu için yemeğini yemek istemiyordu. Fatih babasına ve annesine "okula gitmek istemiyorum" dedi. Babası ona niçin okula gitmek istemediğini sordu. Fatih arkadaşlarının onunla alay ettiklerini, okulda mutsuz olduğunu ve bundan dolayı okula gitmek istemediğini söyledi. Babası Fatih'in bir an önce dil öğrenmesi için ona özel öğretmen getirdi. Fatih eve gelen öğretmenini çok sevdi ve Onun sayesinde dil öğrenme konusunda kendisini çok geliştirdi.

Fatih Almanca konuşarak arkadaşlarını çok şaşırttı. Hoca dersi anlatırken her şeyi anladı. Sınav vakti yaklaşıyordu. Fatih daha sıkı çalışıyordu. Sınav vakti geldi. Fatih sınavını bitirip hocaya verdi. Hoca puanları açıklayınca birinci olan Fatih'ti.

ÖĞRETMENİM

Bir gün bir anne onun yeni doğacak bebeğini heyecanla bekliyordu. Ona Aylin adını vermiş. Aylin bir yaşında olduğunda doktor ona bakmak için eve geldi. Bir bakmış ki kız kör ve sağırmış. Annesi bu işe çok üzülmüş. Babası annesine dedi ki hastaneye gidip orada kalması gerekiyor.

Annesi çok üzüldü ve buna izin vermeyip kızına özel öğretmen getirdi. Aylin, anne ve babanın dediklerini anlayamıyordu. Yeni öğretmeni işaret dilini öğretmeye başladı. İlk başta çok zorlandı. Geceleri ağlayarak uyanıyordu. Yağmurlu bir gecede öğretmeni ,onu suya dokundurarak ilk kelimeyi öğretmeye başardı.. Gün geçtikçe aynı şeyi yaparak çok fazla kelime öğrendi. Annesi, babası, öğretmeni ve en çok o buna çok seviniyordu ve sonunda okula girip bitirip üniversiteye geçti...

Sonunda üniversiteye girebildi. Öğretmeni Aylin'e dedi ki en büyük isteğim seni

üniversite mezunu olarak görmek. Birinci yıl, ikinci yıl ve üçüncü yılda başaramadı. Üniversitede dördüncü yılında başarabildi ve birkaç yıl sonra üniversiteyi bitirdi. Öğretmenine gidip mezun olduğunu söyledi. Öğretmeni çok ama çok sevindi ve ona dedi ki en büyük hayalim bugün gerçekleşti. Öğretmenine çok teşekkür edip mezuniyete davet etti, ama bu sıralarda öğretmeni çok hastalanıyordu. Bir çok şeyi unutmaya başlamıştı. Öğretmeni mezuniyete giderken nereye gitmek istediğini unuttu ve yolunu kaybetti. Bir adam onu görüp hastaneye götürdü. Aylin öğretmenin neden gelmediğini sordu. Annesi hastaneye gittiğini söyledi. Mezuniyet kıyafetiyle hastaneye gidip öğretmenine baktı. Öğretmeni onun kim olduğunu hatırlamıyordu ve ona "sen kimsin?" diye sordu. O sırada yağmur yağıyordu. Öğretmenin elini alıp yağmura koydu. Ona su kelimesini söyledi ve öğretmeni yanında hep durduğu gibi o da yanında duracağına söz verdi.

Ali Hasan SÜS

ENERJİK ÇOCUK ERHAN

Erhan, çok enerjik bir çocuktur. Devamlı koşarak ve zıplayarak günlerini geçirir. Annesi ve babası, Erhan'ın bu enerjisini, spor yaparak kullanmasına karar verirler. Böylece Erhan hem enerjisini harcayacak, hem yeni arkadaşlar edinecek ve bir sürü profesyonel hareket öğrenecektir.

Erhan ile konuşurlar, hangi sporu yapmak

istediğini ve yapabileceğine karar verirler. Erhan'ın, su sporlarına ilgisi vardır. Su sporlarından, kürek çekmeyi seçer. Babası, şehirdeki kürek takımlarını araştırır. Beşiktaşlı oldukları için, Erhan Beşiktaş Spor Kulübü'ne gitmek istediğini söyler ve Erhan'ın kaydını yaptırırlar.

Ertesi gün, sabah erkenden kalkar, hemen kıyafetlerini giyinir ve antrenman için yola çıkar. İlk antrenmanı için çok heyecanlıdır. Klubün içine girdiğinde, Erhan'ın gözüne her şey çok büyük gözükür. Futbol sahaları, basketbol sahaları, top sepetleri, soyunma odaları hiç okulundakilere benzemez. Bir an Erhan kendini, ünlü bir sporcu gibi hisseder. Böyle bir yerde spor yapacak olmak, Erhan'ı çok gururlandırır. Erhan, kürek takımının yanına gider. Antrenörü ve arkadaşlarıyla tanışır. Düdük çalar ve koşarak antrenmana başlarlar. Bir sürü farklı çalışmalar yaparlar. Kondisyon ve kas gücünü kuvvetlendiren hareketler yaparlar. Erhan, verilen her komutu, en güzel şekilde yapmaya çalışır. Zaman dolmuştur. Antrenörü, Erhan'a "Aferin sana; ilk gün için çok iyiydin evlat" der.

Eve, ağzı kulaklarında dönen Erhan, akşam yemeğinden sonra uyuya kalır. Annesi ve babası da bu durumdan çok memnundurlar. Verdikleri kararın işe yaradığına da sevinirler.

AHMET KEREM'İN SPOR AYAKKABILARI

Ahmet Kerem, 9 yaşında , siyah gözlü bir çocuktur . Futbol oynamayı sever. Sokakta , parkta ,okulda ,her yerde devamlı top ayağındadır. Babası, ona , sürekli ayakkabı almaktan bıkmıştır. Yine ayakkabılarının yırtıldığı bir gün ağlayarak eve gelir. Annesi, telaşla niye ağladığını sorar. Ahmet Kerem de, ayakkabılarının yırtıldığının , babasının, ona çok kızacağını söyler. Ahmet Kerem ile annesi ayakkabılarının yırtıldığını babasına söylememeye karar verirler. Ahmet Kerem , yeni bir ayakkabı nasıl alabilirim diye düşünürken aklına bir fikir gelir.

Ertesi gün, erkenden Ahmet Kerem , mahallelerindeki bakkalın yolunu tutar. Orada çırak olarak çalışmak istediğini söyler. Bahaddin Amca, teklifi kabul eder. Haftada 100 liraya anlaşılır. Artık okuldan sonra Ahmet Kerem , Bahaddin Amcanın dükkanında çalışacaktır. Bu durumdan çok mutludur. Okulda , en yakın arkadaşı Ömer ve Hasan'a olanları anlatır. Ömer ve Hasan da , işler yo-

ğun olduğunda, ona yardım edebileceklerini söylerler.

Ve o gün okuldan sonra , Ahmet Kerem bakkala gider. Biraz heyecanlıdır. Biraz da utanıyordu. İlk müşteri dükkana girer. 2 kutu süt ve 1 paket kahve ister. Ahmet Kerem, güler yüzlü bir şekilde teyzenin istediklerini poşete koyar. Ardından diğer müşteri gelir . Onun istediklerini de poşete koyar. Ahmet Kerem zamanın nasıl geçtiğini anlamaz, evine gitme vakti gelir. Annesine, yaşadıklarını anlatır , yemeğini yedikten sonra hemen uyuya kalır.

Böylece bir hafta geçer, arkadaşları da Ahmet Kerem'e , yardıma gelirler. Futbol oynamak yerine, bakkalda , vakit geçirmek hepsi için çok eğlenceli olur. Haftanın sonunda, Ahmet Kerem , Bahaddin Amcanın elini öper ,maaşını alır ve koşarak ayakkabısını almaya gider. Kendi başına , bu işi başardığı için çok gururludur.

Betül UCA

GÖRÜNMEZ KAZA

O gün günlerden pazardı. Ben , ablam , annem , babam ve kardeşim kısaca ailecek alışverişe gittik.

Mağazalara baktık sonra bir mağazadan çıkarken kapıyı açamadım çok ağırdı. Ablam destek verdi ayağım kapının altında burkuldu. Merdivenden inerken ayağım çok acıyordu. Merdivenlerden indim , birde ne göreyim ayak bileğim kesilmiş. Hemen anneme haber verdim. Birlikte en yakın hastaneye gittik. Acildekiler büyük bir hastaneye gitmemizi söylediler. Hemen en yakın büyük hastaneye gittik. Oradakiler beni acile aldılar. Ayağımı uyuşturup dikiş atıldılar.

Daha sonra eve geldik. Birkaç gün ayağımın üzerine basamadım. Kuzenlerim bana geçmiş olsun ziyaretine geldiler. Görünmez kazanın en keyifli yanı buydu...

DENİZ'İN HEYECANI

Deniz o sabah annesi tarafından erkenden uyandırılmıştı. Deniz daha 6 yaşında bir çocuktur. 1.sınıfa gidecek olmanın heyecanını yaşıyordu. Hep ablasını izliyordu ama artık kendisi okula gidiyordu.

Deniz hemen annesinin aldığı okul kıyafetini giyinip kapıya çıktı. Arabaya binip okula doğru yolla çıktılar. Deniz, okula vardıklarında bir sürü insan vardı hiç bu kadar kalabalığa girmemişti. Önce eve gitmek istedi daha sonra eğlenceli olduğunu görünce kalma-ya karar verdi. Birlikte öğretmenin getirdiği boyamaları yaptılar, sonra öğretmenleri

onlara A harfini öğretti. Sonraki ders oyun oynadılar , bir yıl böyle harfleri öğrenerek ve eğlenerek geçti.

Evet o gün karne günüydü ve herkes karnesini aldı. Deniz karnesini görünce çok mutlu oldu. Karnesini annesine gösterince annesi Deniz'i öptü. Deniz'in karnesinin hepsi çok iyiydi ve öğretmenin Deniz'e notu ise şöyleydi:

Değerli ve düzenli öğrencim Deniz, bir yılı öğrenerek, eğlenerek ve çalışıp çabalayarak geçirdin. Sana çok teşekkürlerimi ve tebrik ediyorum. Seni çok seven öğretmenin...

Gülnihal UCA

GUGUK KUŞUNUN HİLESİ

Ormanda bir bıldırcın kuşu yaşarmış. Anne kuş her yaz üç-beş defa yumurtlar ve bu yumurtalar üzerinde kuluçkaya yatarmış. Bir yaz günü anne beslenmek için yuvadan uzaklaşmış.

Bıldırcın yuvadan uzaklaştığında tek yumurtası için kuluçkaya yatmak istemeyen uyanık bir Guguk kuşu gizlice yuvaya yumur-

tasını bırakmış. Ama anne kuş yuvasında bir guguk kuşu yumurtası olduğunu fark etmemiş. Derken bir gün Guguk kuşu yumurtası aniden çatlamış. Ve gözleri kapalı bir şekilde dünyaya gelmiş. Guguk kuşu yavrusu üvey annesine aç olduğunu ağzını açarak hissettirmiş. Annesi yuvadan ayrıldıktan sonra ve yiyecek getirmeden önce yavru guguk kuşu yanındaki yumurtalardan birini yuvadan aşağı atmış. Anne kuş yuvasına geri dönmüş. Yuvada yumurtalardan birinin eksik olduğunu fark etmiş. Ama hala diğer yumurta duruyormuş. Anne kuş hala guguk kuşunun kendi yavrusu olmadığını farkında değilmiş. Guguk kuşu, anne kuş hazır yuvadan ayrılmışken öbür yumurtayı da aşağı atmış. Çünkü Guguk kuşu yavrusu tüm ilgiyi kendisine çekmek ve bütün yiyecekleri kendisi yemek istiyormuş.

Anne kuş döndüğü zaman tek yavru kaldığını görmüş ama yapacak bir şey yokmuş.. Bir canavarı büyüttüğünden habersiz, onu yuvadan uçuruncaya kadar bu böyle devam edip gitmiş. Daha sonra büyüttüğü yavrunun kendi yavrusu olmadığını anlamış ama annelik şefkati ile kaderine razı olmuş ve yavruyu büyötmeye devam etmiş.

MERT'İN KAR MACERASI

Bir pazartesi günü kar yağmaya başlamıştı. Çocuklar dışarıya çıkıp kar oynuyorlardı. Uzun zamandır şehre kar yağmadığı için çocuklar sabah beyaz bir örtüye bürünen etrafı görünce hem şaşırılmış hem de mutlu olmuşlardı. Mert okulların tatil olduğu bu günde geç uyanmış ve kendisinde bu duruma şaşırılmıştı.

Mert çocukların dışarıda kartopu oynayarak eğlendiklerini görünce güzelce giyinmeden dışarı fırladı. Kar oynamaya başladı. O kadar çok oyuna kaptırılmıştı ki üşüdüğünü fark etmemişti. Önce arkadaşları ile kartopu savaşı yaptılar. Sonra da yorgun düşerek kardan adam yapmaya karar verdiler. Önce aralarında görev paylaşımı yaptılar. Mert'in görevi kardan adamın kafasını yapmaktı. Bunun için kardan adamın gözlerine ve burununa koyacağı malzemeler için etrafta arıya çıktı. O kadar çok aradı ki iyice ıslanmış

ve üşümüştü. En sonunda istedikleri gibi bir kardan adam yapmışlardı. Mert kardan adam yaptığı için çok mutlu olmuştu.

Güzel ve eğlenceli günün sonunda Mert eve döndü. Annesi Mert'in halini görünce hem şaşırıldı hem üzüldü hem de güzelce giyinmediği için Mert'e kızdı. Mert eve gelince ellerinin ve ayak parmaklarının hissetmediğini fark etti. O kadar çok üşümüştü ki eve gelince elini kalorifer peteğine bastırarak ısınmaya çalıştı. Mert titriyordu. Anlaşılan hasta olmuştu. Sabah olduğunda Mert yatağından kalkamayacak kadar hastaydı. Babası Mert'i hastaneye götürdü. Mert bir hafta yatakta kalarak ancak iyileşebilmişti. Mert'in bu hali ona iyi bir ders olmuştu. Mert kendisine ve annesine bir söz verdi. Bir daha asla hava durumuna göre giyinmeden ve tedbir almadan dışarıya çıkmayacaktı.

Hamza GÜNEŞ

KARTEPE

Karneleri alıp yarıyıl tatiline girdik. Tatilde gezip, eğlenmek istiyordum. Dayım karne hediyesi olarak beni Kar tepe'ye götüreceğini söylemişti.

Artık sabırsızlıkla o gün biran önce gelsin ve gidelim istiyordum. Nihayet Yasin abim ve dayımla beraber yola çıkmıştık. Gidince dayımla beraber kayak yapacağım için çok mutluydum. Ama gidince büyük bir hayal kırıklığına uğradık, çünkü gittiğimizde kayak yapabileceğimiz bir kar yoktu. Beraber yukarda gezindikten sonra alt tarafa indik. Alt tarafta dayım ve Yasin abimle beraber kartopu oynayıp eğlendik. Sonrasında beraber yemek yedik ve hava kararmadan eve döndük.

Belki çok fazla kar yoktu ama ben yine de çok eğlendim ve dayıma o gün için teşekkür ettim.

KAR VE KARNE HEYECANI

Hava soğuktu. Arkadaşlarımla beraber ne zaman kar yağacak diye heyecanla bekliyorduk. Okulun son haftasıydı. Yarı yıl tatilini dört gözle bekliyorduk. Öğretmenimiz karne günü için sınıfımızı süslüyordu ve bizden yardım istedi. Öğretmenimizle beraber sınıfımızı süsledik. Teneffüs olunca arkadaşlarımla top oynamak için dışarı çıktık. İçeri girdiğimizde öğretmenimizle ders işlemeye devam ettik. Ders sırasında herkes bir anda başını dışarıya doğru yöneltip , çığlık atmaya başladı çünkü beklenen an geldi ..Kar yağıyordu. Öğretmenim ve ar-

kadaşlarımla beraber teneffüs olunca dışarı çıktık yağın kar altında eğlendik fotoğraf çekindik.

O gün çok mutlu bir şekilde eve gelmiştim. Akşam yatarken cuma günü alacağımız karneyi düşünerek uyuya kalmışım. Ve O gün geldi. Sabah çok heyecanlıydım. Çünkü bugün karne alacaktım. Karnemin güzel olduğunu görünce annem de çok sevindi ve beni tebrik etti. Öğretmenim sana güveniyorum, çalışırsan başarılı olursun dedi. Bu sözleriyle mutlu, umutlu bir şekilde tatile girdim.

Lana AJİNA

BOĞULMA MACERASI

Bir Cuma günü ders işlerken, müdür yardımcısı sınıfa girdi ve bize: "Çocuklar, Pazar günü , okulun yüzme havuzunda , yüzme yarışması vardır, katılmak isteyenler, Pazar günü okula gelsin."dedi.Ben ve arkadaşım Ayşe çok sevindik ve ailelerimizden izin aldık. Pazar gününe kadar heyecanla bekledik.

Pazar sabahı erken uyandım,çantamı ha-

zırladım ve okula gittim. Öğretmenimiz bizi bekliyordu. Çok heyecanlıydım. Ama diğer çocukları görünce korkmaya başladım. Ayşe yanıma geldi ve dedi ki : "Bu yarışmayı sen ya da ben kazanmalıyız. " İkimiz de kıyafet değiştirme odasına gittik ve öğretmenimiz bizim heyecanımızı fark etti ve bize: "Çocuklar, korkmayın bence ikinizde derece yapabilirsiniz ,sakin olun. dedi. Biz de biraz rahatladık.

Yarış başladı ve herkes havuza atladı. Ayşe çok heyecanlandı ve geride kaldı. Ben çok hızlı yüzüyordum, herkesin önündeydim ama arkadaşım çok geride kaldı ve ben onu merak edip geri döndüm. Ona yaklaştım ve gördüm ki heyecandan suya batmıştı ve su yutuyordu. Hemen ona yardım ettim ve beraber kenara geldik. Camkurtaran da yanımıza gelmişti. Bizi dışarı çıkardılar.Doktor da geldi ve arkadaşımı iyileştirdiler. Arkadaşım beni görünce ağlamaya başladı. Öğretmenimiz de yanımıza gelmişti. Arkadaşım bana:"Neden geri geldin, devam etseydin kazanacaktın."-dedi. Ben de:"Sevgili arkadaşım ,biz arkadaşız ve arkadaşlar zor zamanlarda birbirlerine yardım ederler. Benim için sen yarışmadan daha önemlisin."dedim.

Sonra öğretmenimiz de bizi öptü ve tebrik etti. Hepimiz çok mutlu olduk.

MAVIŞ

Hafta sonu evde canım çok sıkılıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Annemden izin aldım ve yakındaki parka gittim . Parkta biraz eğlendikten sonra bir ağacın altında oturdum .Sonra bir kuş sesi geldi . Kafamı arkaya çevirince çok güzel masmavi bir papağan gördüm. Çantamdan ekmek çıkardım ve ona gösterdim .Kuş çok açmış , yanıma geldi. Ben de bu güzel kuşu çok sevdiğim için onu çantama koydum ve eve gitirdim .Annem kuşları sevmiyordu .Eve girdiğim zaman hemen koşa koşa odama gitim.Kuşu odama koyduktan sonra mutfağa gittim .Bir karton aldım. Kartonun içine kuş için su ve bisküvi koydum.Kuşum yemini yerken ben de ona bir isim düşünüyordum .Onun tüyleri masmavi olduğu için ona Maviş ismini koydum.Ben Maviş' elime aldım ve onu severken birden kapı açıldı.Annem elimde Maviş'i gördü,bağırıldı ve bana çok kızdı

Annem:

-Hemen o kuşu dışarı bırak,dedi.Ben de anneme itiraz ettim ve ona:

- Anneceğim ,lütfen bu kuşu kabul et, çünkü ben onu çok sevdim ondan ayrılmak istemiyorum.

Annem Maviş'i kabul etti ve ben çok sevindim .Her gün kuşumla oyunlar oynardım. Abim Talip de Maviş'i çok sevmişti.Ama bir gün papağan abimin parmağını ısırıldı.Abim de çok kızmıştı.Bana bu kuşu al balkona götür,orda bak,dedi.Ben de Maviş'e bir kafes aldım ve onu balkona koydum.Bir gün okuldan gelince,kuşa yem vermek için balkona gitmiştim.Balkonun kapısını açtım ve kuşum yoktu. Ağlayarak anneme gittim ve ona kuşum nerede dedim.O gülerek bana,korkma kuşun mutfakta,yemek yiyor dedi.Çok sevinmiştim.Hızlıca mutfağa gittim,onu görünce çok mutlu oldum.Ve onu elime aldım,tüylerini okşadım. Maviş de sevinmişti.

Ben ve kuşum Maviş,mutlu mutlu yaşadık.

Mubina YUNUSOVA

DOĞUM GÜNÜM

Kısaca kendimi tanıyayım. Adım Mubina. Siyah saçlı, gözleri siyah biriyim. Bir gün sabah erkenden kalkmışım. Giyinip mutfağa doğru ilerledim. Mutfakta kimse yoktu. Korkmuşum hemen diğer odalara baktım. Kimse yoktu o kadar korktum ki elim ayağıma dolanmıştı. Bahçeye baktım kimse yok. Yürüdüm, yürüdüm yürürken de ağlıyordum.

Bir baktım çalılık kımıldadı. Arkasında annem vardı.

Annem:

-İyi ki doğdun Mubina.

-Teşekkürler anne dedikten sonra çalılık tekrar kımıldadı ve ben yine korktum sonra çalılıkların arkasından babam, arkadaşlarım; Rayana, Tayibe, Betül, Gülnihal'i gördüm. Unutmuşum bugün doğum günüm olduğunu. O gün hem korku dolu hem mutlu geçmişti.

ARKADAŞLARIMLA KAMP

Sabah erkenden kalkmışım. Bugün arkadaşlarımla kampa gidecektik. Kalkıp üstümü giydim. Kahvaltımı yapıp Tayibe'ye doğru gittik. Çünkü Tayibeler bizi götürücekti. Sonra Rayana'yı alıp ormana doğru gittik. Ormana gelip çadırlarımızı kurduk. Sonra ormanı dolaşmaya çıktık. Biraz dolaştıktan sonra arkamıza bakınca kampın yolunu unuttuğumuzu farkettilik. Sonra Rayana ağlamaya başladı. Biz onu teselli ediyorduk ama sakinleşmiyordu. Sonra uzaktan ayı sesi duyduk. Tayibe korkmaya başlamıştı.

Tayibe;

-Ben korkmaya başladım. Reyana da ağlıyor ne yapacağız hem kurt sesi de var.

-Ne mi yapacağız bekleyeceğiz, dedim. Sonra uzaktan ışıklar geliyordu. O ışığa koştuk. Babam vardı koşup sarıldım sarılırken ağlıyordum ama mutluluktan. Babam meğer benim kıyafetime izleme, takip etme cihazı koymuş. Onun sayesinde bulmuşlar. Arabaya bindikten sonra biraz sonra uyuyakalmışım. Bugün hem heyecanlı hem korku dolu geçmişti.

Muhammed Eymen TORUN

HAYATIM

Bir ilkbahar günü ikindi ezanında bir anne bebeğini kucağına almış. Annenin ismi Nagihan'mış birde baba varmış ,baba sakın ama bir o kadarda sertmiş. Babanında ismi Ahmet'miş. Nagihan ile Ahmet bebeğın ismini düşünmüşler bebeğın ismi olmazsa ona ne diyeceklerdi bebiş mi diyeceklerdi?

Tamam tamam şakayı bıraktım. Hadi de-

vam ediyim sonra Nagihan bebeğının ismi Eymen olsun demiş Ahmet'te peygamberimizin kutsal ismi Muhammed olsun demiş. İşte o zaman ismi M.Eymen olsun demişler. Eymen büyümüş büyümüş ha bu arada ben Eymen. Eymen Kardem adlı bir okula gitmiş Eymen ilk kez böyle bir okul görmüş, her an ağlayabilirmiş. Ama kısa bir sürede alışmış. Orada çok eğlenmiş 2 yıl orada eğitim görmüş. Eğitimi bittikten sonra taşınmış ve ilkokul 1.sınıfa 6 yaşında başlamış. Orda ilk haftayı güzel geçirdi hatta bir arkadaş bile bulmuştu.1 yıl boyunca çeşitli arkadaşlar edinmişti tabi azda olsa aksilikler de oldu ama neyse ki atlatmıştı. Sonra 2.sınıfa başlamış aynı okulda ama farklı Kişiler gelmeye başladı ve onlarla da arkadaş oldu.

Sonra 3.sınıfa başlamış ve orada çok mutluymuş. Ama oturdukları yerden taşınınca başka bir okula başlamış. Ama orda sadece ailesiyle mutlu olmuş ama pes etmemiş çalışmış ve başarmıştı.

LEGOLAND'DE BİR GÜN

Merhaba Ben Eymen. Bugün sizlerle bir anımı paylaşmak istiyorum. Bir gün ben, babam ve kardeşim Legolan'de gitmeye karar verdik. Hemen annemden izin aldık, gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra Legolan'de doğru yola çıktık.

Legoland forum İstanbul'un içinde yer alıyormuş, tam yarım saat yol aldıktan sonra ulaştık. Biraz park yeri aradıktan sonra aracımızı park edip forum istanbul'a girdik. Tabela-lara bakarak legoland'i bulmaya çalıştık fakat tabelaların yetersizliğinden başarılı olamadık, babam oradaki dükkanlarda çalışan birilerine Legolan'in yerini sordu ve abinin tarifi ile Legolan'i bulduk. İnternette aldığımız biletleri girişteki görevliye gösterdikten sonra içeri girdik. İlk önce bizi 6 kişilik bir oyun alanına götürdüler, orada legolarla ilgili bilgiler aldık. Devamında oyun alanına girdik. Babam ve biz

ilk başta korktuk sonra oyun aletlerine bindik. İkişerli koltuklardan oluşan ve dönen bir oyun aletine bindik. Burada amaç ikişerli gruplardan hangisi daha fazla pedal çevirirse daha yükseğe çıkıyordu. Ben ve kardeşim birinci olduk ve çok sevindik ve sonra araba yarışı yaptık tam o sırada arkadaşım ailesiyle geldi. Onunla beraber arabalar yaptık ve kaydirdik ve ben orada mikrofon görünce karaoke yaptım. Acıkmaya başlayınca eve dönmeye karar verdik. Arabalara bindik eve uğrayıp annemi aldık ve iki aile bir restorana gidip akşam yemeği yedik. Sonrasında beraber yeni evimize geldik. Ben ve arkadaşım evimizde de beraber oynadık. Saat gece 10 civarı arkadaşım ve ailesi evlerine gitti.

O gün yoğun ve yorucu bir gün olmasına rağmen unutamayacağım bir gün olarak hep aklımda kalacak.

Muhammed Fatih ERSİN

KARTEPE

Geçen sene Ali kayak yapmaya İstanbul'dan İzmit'e ailecek gittiler. Ali'nin ailesi 4 kişilik bir aileydi. Ali kayak yaparken biraz uzaklaştı biraz sonra etrafında kimseyi göremeyince korkmaya başladı. Ali kaymaya devam ederken ayağı kara girdi çekmeye çalışırken ayağını burktu. Ali'nin kardeşi abisini bulmak için etrafına baktı ama bulamadı.

Her tarafa baktı baktı ama abisi hiçbir yerde yoktu. Kardeşi, annesi ve babasına abisini gördüler mi diye sordu. Annesi ve babası da Ali'yi görmemişti. Babası da Ali'yi aramak için uzaklaşmıştı. Ali yardım istemek için bağıyordu. Babası Ali'nin sesini duyup, kayarak sese doğru gitti. 1-2 dakika sonra Ali'yi buldu. Ali ve babası geldikleri yolu geri dönmeyi bilmiyorlardı. Babasının telefonu da Ali'nin annesinde olduğun için arayamıyordu. Annesi epey tedirgin olmuştu, gidip yardım istemişti. Ali'yi ve babasını arayıp buldular ve geri getirdiler. Bu olay Ali'yi baya acıktırmıştı. Ailecek yemek yediler ve Ali'nin babası Ali'ye bir daha onlara haber vermeden bir yere gitmemesini tek başına uzaklaşmamasını söyledi.

İKİ ARKADAŞ

Murat ve Cem adında iki arkadaş varmış. Murat 10 Cem 9 yaşındaymış. Bir gün dolaşırken Murat'ın aklına lunaparka gitme fikri gelmiş. Annelerinden izin almışlar ve anneleri ile lunaparka gitmişler.

Murat dönme dolaba Cem'de hız trenine binmek istemiş. Anneleri, ilk dönme dolabına binelim sonra hız trenine bineriz demiş. Cem üzüntü içerisinde yanlarına gelmiş. Cem sonra hız trenini izlemeye karar vermiş. Anneleri Cem'i arkalarında sanmış. Cem büyük dalgınlıkla hız trenini izliyordu biraz sonra Cem'in yanına genç biri geldi. Cem'e gel seni başka lunaparka getiriyim demiş. Cem hayır demiş genç adam polisi görünce hızlıca oradan kaçmış. Polis Cem'e annen baban nerde diye so-

runca Cem hız trenini aklından hemen çıkartıp annesini düşündü. Polise dönme dolaba gideceklerini söyledi. Cem polis ile beraber hızlıca dönme dolaba gittiler. Annesini Cem bulamadı annesinin kendisini aradığını anlamıştı. Polis Cem'e şöyle dedi ; gel seni karakola getiriyim ,dedi.Cem tamam dedi.

Karakola gidince Cem'e annenin telefon numarasını biliyor musun, diye sordu. Cem evet dedi. Sonra polis telefonuyla annesini aradı, annesi adresi sordu. Polis telefonda adresi verir vermez annesi geldi ve Cem'e sarıldı. Cem özür diledi annesinden. Annesi Cem'e " akılsız başın derdini ayaklar çeker" dedi.

Muhammed Ridha
Ahmed Abbas
NUKHAILAWI

TILKI İLE TAVUK

Tilki bir gün ormanda gezerken çok açılmış. O gün yiyecek bir şey bulamayacağını düşünürken tavuk ailesini görmüş. Tilki tavuklardan birini avlamaya hazırlanırken tavukların en yaşlısı bunu fark etmiş. Genç tavukların hepsini yanına çağırılmış. Onları yuvalarına sokmuş.

Tilki karnını doyurmak için çareler düşünmüş -. En sonunda tarladan mısır taneleri almış. Onları kapının altından atmış. Tavuklar mısır taneleri görünce kapıya yüklenmişler. Yaşlı tavuğun dinlememişler. Tavuklar kapıya yüklenince kapı açılmış. Tilki de bu durumu fırsat bilerek tavukların bir tanesini avlamış.

Sonra tavuklar yaşlı tavuğu dinlemedikleri için çok üzülmüşler. Bir daha onun sözünden hiç dışarı çıkmamışlar .

SARMAŞIK VE ÇOMAR

Sarmaşık ve Çomar birbiriyle arkadaşlardır. Sarmaşık zengin bir ailenin yanında yaşayan bir köpek, Çomar ise sokakta yaşayan bir köpektir. Sarmaşık istediği her şeyi yiyor. Zavallı Çomar sokakta bir şey bulursa yiyor bulunmasa aç geziyordu.

Bir gün Çomar açlıktan iyice halsiz düştüğü sırada Sarmaşık'ın çok güzel yiyecekler yediğini gördü.

Çomar:

-Sarmaşık banada verir misin?

Sarmaşık:

- olmaz! yiyeceğimi veremem, dedi.

Bunun üzerine zavallı Çomar oradan ayrıldı. Gel zaman git zaman Sarmaşık'ın sahibi onu sokağa attı. Sokaklara alışık olmayan Sarmaşık aç kaldı. Onu perişan şekilde gören Çomar yiyeceğini onunla paylaştı. Sarmaşık Çomar'ın yaptığı iyilik karşısında çok utandı.

Rayana DAABUL

MENDİL KAPMACA

Bir gün arkadaşlarımla beraber tenefüste oynarken beden eğitimi öğretmenimiz geldi ve beni çağırdı. Bana okullar arası mendil kapmaca yarışması olduğunu ve benim bu yarışmaya katılmama istediğini söyledi.

Öğretmenimle konuştuktan sonra çok heyecanlandım çünkü bu yarışmaya katılmayı çok istiyordum. Arkadaşlarımla beraber beklediğimiz gün nihayet gelmişti. Okulda öğle yemeğini yedikten sonra servis aracına binip yarışmanın olacağı mekana gittik. Bizim okul Tepe ilköğretim okulu ile eşleşti. Hakemin düdüğü sesi ile beraber yarışma başladı. Hızlı koşmam sayesinde tüm rakiplerimi yendim. Arkadaşlarımda başarılı olunca bizim takım yarışmayı kazandı.

Yarışma bittikten sonra yenilen takım oyuncularını tebrik ettik. Öğretmenimizde çok mutlu oldu ve bizi tebrik etti. Gururlu ve mutlu bir şekilde okulumuza geri geldik.

KAYBOLAN KIZ

Ilık bir bahar sabahı Melike erkenden kalktı. Annesi ve babası hala uyuyordu. Bir süre oyuncaklarıyla oyalandı, televizyon izledi. Uzun zaman geçti.

Melike'nin iyice canı sıkıldı. Dışarıdan gelen güneş ışığı ve kuşların cıvıltıları adeta onu dışarı davet etti. Kapıyı sessizce açarak dışarı çıktı. Yavaş yavaş yürümeye sonra hızlanıp koşmaya başladı. Arka mahalledeki parka kadar geldi. Salıncağa bindi, kaydıktan kaydı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Bu arada anne ve babası kalkmış ve onu evde göremeyince çok korkmuşlardı. Her yerde onu aradılar. Annesi ağlamaya başlamış babası hem onu sakinleştirmeye çalışıyor hem de bir yandan polise haber veriyordu. Bütün

bu olanlardan haberi olmayan Melike neşe içinde oynamaya devam ediyordu. Biraz sonra yanına yabancı biri yanaştı. Ona burada ne yaptığını sordu. Melike çok korktu. Cevap vermedi. Yabancı annesinin nerede olduğunu sordu. Melike ağlamaya başladı. İşte o an bir şeylerin yanlış gittiğini fark etti. Koşarak oradan oradan uzaklaştı. Çok korkmuştu. Koşarak eve geldiğinde anne ve babasını telaşlı görünce ne yapacağını bilemedi. Babası ona sıkı sıkı sarıldı, annesi bir daha habersiz dışarı çıkmaması gerektiğini hatırlattı.

Olanlardan çok üzgün olan Melike defalarca özür diledi. Annesi ve babası onu affetti. Neşe içinde kahvaltılarını yaptılar..

Selam SHEİKA

AKILLI SİNCAP SUZİ

Suzi şehre yakın bir ormanda, kocaman bir ağacın içinde anne ve babası ile beraber yaşıyordu... Suzi çok akıllı, zeki, çalışkan ve hareketli bir sincaptı.

Suzi diğer arkadaşlarından farklıydı. Orman şehre yakın olduğu için insanlar ormana çok zarar veriyordu. Her gün çok ağaç kesiliyordu. Suzi bu işe çok üzülmüştü. Bir gün

Suzi arkadaşlarını yanına çağırdı ve onlara ağaçların kesilmemesi için ne yapabileceklerini sordu.

-“Arkadaşlar bu orman için bir çözüm bulmalıyız. Her gün ağaçlarımız bitiyor”, dedi. Suzi’nin arkadaşları onu dinlemediler ve gittiler. Suzi tek başına kalıp, ne yapabileceğini düşündü. Ormandaki en yaşlı hayvan olan kaplumbağaya gitti. Suzi ne yapabileceği konusunda onun fikrini aldı. Kaplumbağa ona:

-“insanların kestiği ağaçlardan daha çok ağaç yapmalısın” dedi. Suzi, bunu nasıl yapabileceğini sordu. kaplumbağa, Suzi’ye “çam ağaçlarından kozalakları toplayıp toprağa göm,” dedi. Ama bunun için her gün çok çalışması gerektiğini söyledi. Suzi, yıllarca her gün bu işi yaptı.

Yıllar geçmişti ve Suzi yaşlı bir sincap olduğu zaman Suzi’nin ağaçları şehrin içine kadar girmeye başlamıştı. Suzi arkadaşları ve ailesiyle çok mutlu bir şekilde yaşadı.

OTİZMLİ KARDEŞİM

Benim adım Selam. Biz beş kişilik bir aileyiz. En küçüğümüzün adı Abdurrahman. O, bizden biraz farklı. Yani normal insanlar gibi değil. Dünyada her şeyin birbirinden farklı olması gibi, inanlar da farklı olabilir. Mesela ağaçlar, kuşlar hatta birbirine çok benzeyen karıncılar farklı.

Kardeşim Adurrahman, otizmlidir. O da bizim gibi yemek yer, su içer, koşar, zıplar, görebilir, duyabilir ama bazen duygularını anlatamaz ve bizim konuşabildiğimiz gibi konuşamaz. Tabi ki bu durum bazen onu çok kızdırıyor ve biz de ona çok üzülüyoruz.

Malesef onu evde veya dışarda yalnız bırakamayız. Çünkü kardeşimin kaybolma macerası çok fazla. Şimdi bir tanesini anlatmak istiyorum.

Geçen sene yaz tatilinde, ailece Armutlu Tatil Köyü’ne gitmiştik. Eşyalarımızı otele koyduk ve yemek yedik daha sonra akşam olmadan denize gitmek istedik. Sahilde çocuk

parkı vardı. Abdurrahman orda kumda oynamak istedi. Biz de onu parkta bıraktık ve deniz kenarına geldik. Annem biraz sonra: “Abdurrahman yok.” diye bağırdı. Parkın her tarafına baktık ama kardeşim yoktu. Çok üzülmüştük. Ben ağlamaya başladım. Babam beni kucağına aldı ve kardeşimi aramaya başladık. Her yere baktık ama onu bulamadık.

Bir saat olmuştu, onu arıyorduk. Babamın telefonu çaldı, arayan kişi arkadaşımıymış. Babam onunla konuştuğunda çok mutlu oldu ve hemen bize parkın arkasındaki markete gidelim, dedi. Markete geldik ve kapıda babamın arkadaşının kucağında kardeşimi görünce sevindik ve ağladık.

Babamın arkadaşı da bizimle aynı yere tatile gelmiş ve markete gidince Abdurrahman’ı görmüş. Abdurrahman çikolataların olduğu yerde duruyormuş ve çikolata paketlerini açıp yiyormuş. Biz ağlıyorduk ama bunu duyunca hep beraber güldük ve çok mutlu olduk.

Semra Betül
KANTARKIRAN

GÖLGE

Benim adım Zeynep tek çocuğum. Annem ve babam ile yaşıyorum. Sekiz yaşındayım 2.sınıfa gidiyorum. Bir Cumartesi günü annemle dışarı çıktık. Güneş tam tepedeydi bu sebepten dolayı hava çok sıcaktı ben gölgeye geçtim bir arkama anneme baktım bir de ne göreyim bir canavar. Koşmaya başladım. Ben ne kadar koşarsam o da o kadar koşuyordu. Annem arkamdan koşup beni durdurmaya çalışıyordu. Ben durduktan sonra canavar gitti, annem yanıma gelip onun canavar olmadığını söyledi.

Onun ne olduğunu sorduğumda annem onun bir gölge olduğunu bizim güneşli havada gölgeye geçmemizle oluşan yansıma olduğunu söyledi. Ben artık gölgeden korkmuyorum gölge kelimesini öğrendiğim için mutluyum.

RÜYA VE KABUS

Benim adım Ece ikiz kardeşimin adı ise Gül, ikizim Güle çok seviyorum. Ben annem, babam, abim, anneannem ve ikizim Gül ile yaşıyorum. Ailemi çok seviyorum.

Bir hafta sonu akşam yemeğini yedikten sonra annem uyku vaktimizin geldiğini söyledi. Ben ihtiraz etmeden uyudum. Uyuduğum zaman çok korkunç bir şey gördüm ve korkarak uyandım. Koşarak annemin yanına gittim. Annem ne olduğunu sordu, bende anlattım. Çok korkunç bir şey gördüğümü söyledim. Annem bana rüyamda kabus gör-

düğümü söyledi. Ama ben ne rüyanın nede kabusun ne olduğunu bilmiyordum ve de daha da çok korktum. Annem ise gülererek bana rüya ve kabusun ne olduğunu anlattı. "Rüya uyuduğumuzda gördüğümüz güzel şeyler, kabus ise korkunç veya kötü olan şey" dedi.

Ben rüyayı çok sevdim ama kabusu hiç sevmedim. Yeni bilgiler öğrendiğim içinse mutlu oldum. Bu iki kelimeyi defterime not aldıktan sonra uyudum ve çok güzel bir rüya gördüm.

Tameem TENNARİ

PAMUK DEDEM

Geçen yaz, köye dedemi görmeye girmiştik. Dedem yetmiş yaşlarında, tonton ve beyaz sakalları olan tatlı biridir. Arabayla köye girdiğimizde köyün çocukları yanımıza geldiler ve biz arabadan inince içlerinde yaşı büyük olan çocuklardan biri, kime geldiğimizi sordu. Ben de, "Ali dedeme geldik, ben onun torunuyum" dedim. Çocuk çok şaşırdı ve

bana, "Ne kadar şanslısın, o bizim de dedemiz gibidir. Onu burda herkes çok sever. Ona Pamuk Dede derler. Bize hergün şeker verir, bizimle oyunlar oynar. Ama şimdi çok hastaymış. Dışarı çıkamıyor kaç gündür." Dedi.

Babam, dedemin hasta olduğunu biliyordu ama bize söylememişti. Ben ve abim ağlamaya başladık ve hemen eve koştuk. Dedem evde tek başına yatakta uyuyordu. Bizim sesimizi duyunca uyandı ve çok sevindi. Ben de hemen elini öptüm ve, "Geçmiş olsun, dedeciğim." dedim. O da beni öptü.

Gece orda yattık ve sabah erkenden yola çıktık. Dedemi de yanımıza aldık. Babam onu en iyi doktorlara tedavi ettirdi ve Pamuk Dedem iyileşti. O artık bizimle yaşıyor. Ailece çok mutluyuz.

MENDİLCİ ÇOCUK

Bir gün ben ve babam arabayla gezerken kırmızı ışıkta durduk. Benim yaşlarımda olan bir çocuk, ışıklarda durmuş arabalardaki insanlara mendil satmaya çalışıyordu. Bizim önümüzdeki arabadan bir adam indi ve çocuğu zorla arabaya koymaya çalıştı. Biz buna çok şaşırdık. Babam ve ben çocuğa yardım için indik arabadan. Adam bizi gördü ve arabaya binip kaçtı. Biz de çocuğun yanına gittik ve ona yardım etmek istedik. Çocuk bizi gördü ve ağladı. Babam ona nasılsın dedi. Onun konuşması farklıydı ve babam ona neresisin dedi. Çocuk Suriyeli olduğunu söyledi. Babam ona ailesinin nerde olduğunu sordu. O da kayıp oldum dedi. Sonra babam onunla beraber bizi yemeğe götürdü ve sonra çocuğu polise teslim etti.

Polisler çocuğa adını sordular. Çocuğun adı Hasan'dı. Polis onu ailesine götüreceğini ve bizim de gelmemizi söyledi. Sanırım biz tercümanlık yapacaktık. Çocuğun ailesi şehrin fakir mahallelerinden birinde oturuyordu. Evleri çok eski ve bakımsızdı. Evin içinde fazla eşya da yoktu. Babam ve ben çok üzülmüştük. Polisler gidince babam onlarla konuştu ve onlara yardım edeceğini söyledi.

Çocuğun babasının telefonunu aldık ve evden çıktık. Ben çok üzgündüm ve hiç konuşmuyordum. Babam üzüldüğümü anlamıştı. Merak etme oğlum arkadaşlarımla da konuşup onlara gerekli her yardımı yapacağız, dedi. Babam böyle deyince, ben çok sevindim. Mutlu bir şekilde eve döndük.

Tayibe ALVEYSİ

PIYANO

Tayibe müzik dersini çok seviyordu ve piyano çalmak istiyordu. Öğretmeninden bu konuda yardım istedi. Öğretmeni de seve seve yardım edeceğini söyledi.

Tayibe önce bir piyano aldı sonra öğretmeniyle çalışmaya başladı. Kısa sürede Tayibe çok başarılı oldu ve okulun mezuniyetinde piyano çaldı. Herkes onu çok beğendi ve ayakta alkışladılar. Ailesi onunla gurur duydu. Tayibe hayal etti, hedef belirledi ve çok çalışınca başarıya ulaştı.

Tayibe eğitim hayatına devam ederken piyano çalmayı hiç ihmal etmedi. Günün birinde çok başarılı bir piyanist oldu.

SAKLAMBAÇ

Üç arkadaş bahçede bir araya geldiler saklambaç oynayacaklardı.

Tayibe:

-Ebe ben olacağım, dedi.

Rayana:

-olmaz, dedi. Sayışmada kim çıkarsa o ebe olur.

Herkes kabul etti sayılmayı yaptılar.

Bunun üzerine Tayibe ebe oldu yüzünü ağaca döndü.

-Herkes saklansın, dedi.

Mubina ve Rayana saklandı. Tayibe saymayı bitirince arkadaşlarını aramaya başladı. Tayibe Mubina'yı atların arasında buldu ve sobeledi ama Rayana'yı bulamadı. Tayibe korktu. Mubina'ya Rayana'yı bulamadığını söyledi ikisi birlikte aramaya başladılar yine bulamadılar. Tayibe annesine haber verdi annesinde Rayana'nın annesini arayıp haber verdi. Meğer Rayana'nın karnı acıkmış arkadaşlarına haber vermeden eve gitmiş.

Rayana Tayibe ve Mubina'dan özür dilemiş. Herkes evine gitmiş.

Zeynep İnci BARMAN

BEŞ KAFADAR

Neeeeee! Babaannelere mi gidiyoruz? Niye en son benim haberim oluyor?

Annem:

En son senin haberi olmuyor hem sen koş valizini hazırla.

-Siz valizinizi hazırlamayacak mısınız?

Annem:

-Hayır. Zil çaldı
Babam:
-Hadi sen valizini hazırla kapıya ben bakarım.
-Kargonuz geldi efendim
-Teşekkürler
-Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?
Zil çaldı
Zeynep! Meryem! Ayşe!

Biz daha üst üste yaşadığımız şoku atlata-
madan babamlar dedi ki;

-Hadi Zeynep'in valizini hazırlayın hediye-
yi kapın.

Biz hediyeyi duyunca fırladık ve soluğu be-
nim odamda aldık. Hemen valizi kapıp hazır-
ladık, babamlara söyleyince bir şok daha hadi
alın valizleri dedikten sonra hiçbir şey demedi-
ler bizde çaresiz aldık valizleri. Aldıktan sonra
arabaya bindik, annemler olayı anlattı, aslında
onlar Meryem'in yani Erzurum'da oturan kuzen-
nimi çağırılmışlar ve burada oturan kuzenimin
annesiyile de anlaşip üçümüzü dedemlerin ya-
nına göndereceklerdi. Bizde onlarla vedalaştık
ve üçümüz tam ayrılıyorduk ki babamlar bize
bir kargo paketi uzattı ve şöyle dediler; bu
paket, valiz hediyeniz bizde üçümüz onu
uçacağı beklerken açmaya karar verdik. Bekle-

me yerine vardığımızda hemen paketi açtık
ve içinden 6 tane telsiz saat çıktı. Hemen birer
tane taktık ve deneme yaptık çalışıyordu. Tam
o sırada herkes uçak sırasına girmişti, hostesler
bize yardım etti ve uçağa bindik. Ben cam ke-
narına yanımda Meryem yanında Ayşe olacak
şekilde oturduk ve birbirimize sarıldık. İçimiz-
den bildiğimiz duaları okuduk, camdan dı-
şarıyı izlerken uyumuşuz. İnişe geçtik sesiyle
uyandık, hostesler bize yardım etti ve amcamı
bulduk. Eve vardığımızda ikizler; Ahmet ve
Yakup bizi bekliyorlardı. Koştuk sarıldık, de-
demlerin elinden öptük. Yakup'la Ahmet'e
de telsiz saat verdik. Sonra amcamlar dedi ki
biz bu evi yaparken misafir katı yapmıştık is-
terseniz hepiniz orda kalın hemen kabul ettik,
ama Amcamların bir şartı vardı; kendi kendi-
mizi idare edecektik.

Hemen iş bölümü yapıp işe koyulduk
önce pilav yapıp yedik sonra Meryem Ayşe
ve ben mutfağı temizleyecek, Ahmet ve Yakup
yatakları hazırlayacaktı. Tam yatağa girmiştik ki
birden bire Meryem bağırarak kapıya koşup
kapıyı kilitledi. Biz de yardım ettik, yatağa
tekrar girdik ve birbirimize sarılıp uyuduk.
Sabah kalkınca buzdolabı bomboştu, işte o
zaman anne babamın çalışıp yiyecek alıp buz-
dolabını doldurmalarının önemini anladık.

EĞLENCELİ AKŞAM

Bu sabah çok mutluyum. Çünkü Turgut-
lu'dan kuzenlerim gelecek. Zırrr zırrr hemen
kapıyı açtım. Ama onlar değildi. Ayşe adlı
bir kuzenim daha var. Onlar gelmişti birden
asansör açıldı ve işte amcamlar gelmişti, he-
men birbirimize sarıldık ve dışarı çıktık.

Akşam yemeğini yedikten sonra Ayşe'nin
bizde kalmasına izin verdiler. Yatakları açtık.
Ben ve Ayşe, amcamdan hikaye dinleme ba-
hanesiyle oturma odasına gittik. Bir baktık ki
amcam uyumuş, üstünü örtüp geç vakitlere
kadar kuzenlerime oynadık. Sabah Babalu'ya
gittik, saatlerce oynadık.

Sonra salep içmek için pastaneye gittik.
Salepleri sipariş verdik. Kurnazlık yapıp ilk
ben içip bitireceğim diye gizlice pipet aldım.
Salepler geldiğinde pipetle içmeye başlayın-
ca yandım yandım diye bağırmaya başladım.
Meğer salep çok sıcak olduğundan pipetle
içilecek bir içecek değilmiş. Ağır ağır yudum-
lanmalıymış. Bana iyi bir ders oldu. O gün bu-
gündür babam pastaneye salep içmeye gide-
lim mi diye sorduğunda; hayır istemem kalsın
diye halime gülerim.

“
KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM
”

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

444 82 00 | yenidoguokullari.com